

VW
H

.A
meritat
strādani

aCĂRȚI
r o m a n t i c ă -----
\$ -----
SERIA „FRAȚII ST. JAMES”
O apariție obișnuită pe copertele
revistelor, Gir Se.” Jiiinex ou are
via la 1 >rieM:t:•]>e cire
se :igte:ljtr:i toarii Inmr.i să o
albă, fiind oJrmric dc suwcs, Din
feridre, <:]if se priccpe să

ascundă adevărul de ochiul
vigilent al camcrici. l'olosindu-se
de această abilitate, ca reuşeşte
sa nu dea nimic de bănuit familiei
jii vreme cc participă la nunta
fratelui ei. Singurul caro îi dă
acum băţai de cap csrc Hauk
Miiehell, lau de caie ea jiu a avui
cea mai prietenoasă atitudine
ultima oara când »-au imălnit.

Revederea Cu ei la petrecerea de
nuntă îi siliirittte serumerite ji
di>rinie neaşteptate, pe care
<lat şi ic încăpă în tamjwnie.
1 lank ştie cc **înseamnă**
sacrificiul, căd fi-a lăsat dcojxirce
proprile ambiții pentru
a se ocupa de mama și dc
surorile lui ca să le
asigure un trai dccenL.

Nu își va călea însă în
picior mândria, pe care îl
a rani, o deja. Dar
coropitartien când
nccugetat :il
arragarn;irri rîpere îl
foitel .vi il surii
iu :ililor, lucrurile iau o
jitorsiirirj neasteptata,
iar Gil ajunge >a ii

facii o piopuoere dc
afaceri
Când Cat .și l Jatik amcsrccă
aiâccrilc cu plăcerea, promisiu-
nile ii secretele încep să iasă la
iveală, iar cei doi vor fi nevoiți .ă
hotărăscă dacă ze vor lăw sau nu
în voia iubirii.
JAMJF BFCK este una dintre
autoarele ale cărei Joinanc,

vândute în peste 3 milioane de
exemplare, au **inițial**
colitStaltC pe lista de brscdtcruri :i
Wall Street Journal USA Today și PM
Weekly. A fost de două ori finalistă
la Booksellers' Best Award și a
câștigat National Readers' Choice
Award.

A meritat strădania

Worth *the Trouble* Jamie Beck
Copyright text © 2016 Jamie
Beck Ediție publicată prin
înțelegere cu Amazon

Publishing, www.apub.com, în
colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Lira
Lira și Cărți romantice sunt
mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera tel:
0374 82 66 35; 021 319 63
90; 031 425 16 19 e-mail:
contact@litera.ro
www.litera.ro
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

A meritat strădania Jamie
Beck
Copyright © 2022 Grup Media
Litera pentru versiunea în
limba română Toate drepturile
rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress:
Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României BECK,
JAMIE
A meritat strădania / Jamie
Beck
trad, din lb. engleză: Anca
Mihăilescu - București: Litera,
2022

I. Mihailescu, Anca (trad.)

**JAMIE
BECK**

**A meritat
strădania**
Traducere din
limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA

Bucureșt

*iDragii mele
prietene Ramona,
una dintre cele mai
bune mame din*

*câte știu.
Mulțumesc că mi-ai
permis cu
bunăvoință să fur
aspecte din*

*călătoria ta pentru
povestea lui Cat.*
capitolul 1
Jurnalul lui Cat
Mamă,

*Măine mă duc
pe insula Block
pentru weekendul
nunții lui David și
Vivi - fără partener,
desigur. Cu toate*

*astea, ceremonia ar
trebui să fie un
eveniment
memorabil. Singura
care va lipsi vei fi
tu.*

*Dar cine
altcineva în afară
de tine ar fi crezut
că David se va
însura cu prietena
mea cea mai bună?*

*Dragostea lor îmi
dă un sentiment de
speranță, dar mă
face, în același
timp, să mă simt
puțin cam singură.*

*Hank va fi
acolo. Când mă
gândesc la el, simt
deopotrivă
speranță și
singurătate. Nu că*

*aş admite asta
vreodată cu voce
tare.*

Cat legă ușor
panglicile halatului
din hârtie care îi

fusesse pus la
dispoziție -
incomparabil, nici
pe departe, cu
hainele Armani pe
care le purtase în

ziua anterioară la
sesiunea foto
pentru *Vogue* -
înainte să se așeze
pe masa de
examinare.

Hârtia subțire
de sub ea se încrețî
când se întinse ca
să își sprijine
greutatea pe coate.
Se uită la ceas.

Trenul ei
spre New
London,
Connecticut,

pleca din
Penn la
11.30. Dacă
îl rata, nu

avea să
prindă
feribotul
spre insula

Block pentru
repetiția
nunții
fratelui ei

mai mare,
David. Dar,
în ciuda
momentului

nepotrivit la
care se
nimerise
această

programare,
nu își putea
permite să

reprograme

ze *din nou*

.Se uită în jur
prin camera severă,
impersonală, în-

trebându-se despre
celelalte femei care
aveau să treacă pe
acolo azi. Unele
aveau să sosească
fără griji, pentru un

control de rutină. O
mamă în devenire
ar putea să asculte
bătăile inimii
copilului său pentru
prima dată. Alta, ca

mama ei, ar putea
primi vești fatale
despre o tumoră la
sân. Cât de absurd
că un mediu atât de
steril servea drept

fundal pentru
momente decisive
din viața unei
femei.

Cat spera ca
propriile griji să fie

fără fundament, dar
îndoielile o rodeau
când doctorița intră
în încăpere și
începu să se spele
pe mâini la

chiuветă. Deși
doamna doctor
Wexler nu era nici
frumoasă, nici
tânără, Cat o
invidia pentru

încrederea,
competența și
evidenta siguranță
a propriului scop în
viață. Calități
intangibile care

ardeau luminos din
adâncul ei, sclipind
prin ochii limpezi,
plini de viață.
- Cătălină,
ce te aduce azi aici?

întrebă ea și se uită
peste fișa lui Cat în
timp ce aștepta un
răspuns.

- Ei bine,
începu Cat, am

renunțat la
anticoncepționale
acum zece luni, și,
cu excepția unei
mici sângerări la
început, nu mi-a

venit ciclul. Inițial,
am presupus că s-a
întâmplat pentru că
am avut parte de
foarte mult stres.
Ea își dădu o șuviță

de păr după ureche
și își feri privirea.
Dar acum e deja
iunie, și sunt
îngrijorată.

- Crampe
neobișnuite?
- Nu prea.
Ea încercă să
citească expresia
politicos detașată

pe care o afișă
doctorița Wexler,
dar, asemenea lui
Cat, aceasta
stăpânea bine
talentul de a-și

ascunde
sentimentele.
- Somn
întrerupt,
iritabilitate, durere

în timpul actului
sexual?

Modul în care
doctorița își înclină
capul o făcu pe Cat
să se jeneze, căci

ura să vorbească
despre chestiuni
personale.

- Ei bine, nu
am mai făcut sex
de atunci, dar

înainte de asta nu a
fost nimic
remarcabil. În
materie de durere,
vreau să spun,

adăugă ea, simțind
că se îmbujorează.
în fine... diferența
de fus orar îmi dă
adesea peste cap
somnul. Și

presupun că sunt
mai iritabilă decât
de obicei.
Cat făcu o
grimasă.

- Sursa
stresului a fost ceva
extrem? întrebă
doctorița Wexler,
ignorând încercarea

lui Cat de a vorbi
mai relaxat.

Cat simți cum
se încordează, așa
cum făcea de fie-
care dată când se

gândea la fostul ei
iubit, Justin. Pe
parcursul celor doi
ani de relație cu
întreruperi, ea luase
furia geloasă și

posesivă drept
iubire. Din păcate,
fusesse nevoie ca
Vivi să fie prinsă
într-un schimb de
focuri și să

sfârșească la
camera de gardă cu
fractură de craniu
pentru a-i veni
mintea la cap.

- O
despărțire urâtă de
fostul prieten, care
a implicat plângere
de agresiune și PR
neplăcut. Pielea îi

deveni umedă când
sprâncenele
doctoriței se
ridică. Luptându-
se cu dorința de a
se lăsa să alunece

de pe masa de
examinare, Cat
afișă o nonșalanță
prefăcută. Dar
lucrurile s-au
calmat.

Se calmaseră
pentru că ea
aproape că
începuse să se
ascundă ca să evite
deopotrivă

paparazzi și
bărbații. Desigur, să
se ascundă de
fotografi nu fusese
o mișcare
înțeleaptă în

carieră, ceea ce
acum crea un nou
nivel de stres.
La 28 de ani,
deja se străduia din
greu să își susțină

cariera de model.
Mulțumită lui Justin
(sau, mai exact,
reacției ei la
despărțirea lor)
zilele ei ca model

de copertă erau
probabil numărate.
- îmi pare
rău pentru
necazurile tale!

Cat sperase să
evite o discuție
prelungită despre
acea relație - o
relație care scotea
la iveală toate

punctele ei slabe,
făcând să nu poată
fi ignorate sau
alungate. Din
fericire, doctorița
Wexler făcu semn

spre suporturile de
picioare și își
redirecționează
interogatoriul.
- Există în
familie cazuri de

boli autoimune,
hipotiroidism sau
lupus?
Dacă doctořița
intenționa să o
calmeze pe Cat, nu

părea să
funcționeze.
-Nu, din câte știu.
Uitându-se la
plăcile de pe tavan,
Cat încercă să-și

liniștească mintea
în timpul tăcerii
care urmă.
Din fericire,
doctorița i se
adresă din nou:

- Multe femei au amenoree când renunță prima dată la anticoncepționale, deși, de regulă,

asta se rezolvă
după circa trei luni.
Stresul poate afecta
substanțial ciclul.
De asemenea, lipsa
grăsimii corporale

poate provoca
amenoree. E ceva
obișnuit la modele
sau dansatori.

Se ridică, își dădu
mănușile jos și le
aruncă la gunoi.
Cat se ridică și își
netezi halatul,
nodul din piept în-

cepând să se
relaxeze.
- Totul arată
normal din punct de
vedere fizic. Dacă
tot ești aici, să

facem și niște
analize. Doctorița
Wexler se așeză pe
scaunul mic,
rotund. Nu vreau să
trag concluzii

pripite, dar ceva
mult mai serios ar
putea provoca
amenoreea.
- Ceva foarte
grav?

Gândurile lui Cat se
îndreptară pe dată
spre soarta
nefericită a mamei
ei.

Următoarele
respirații îi fură
sacade și dificile,
de parcă în mica
încăpere nivelul de

oxigen ar fi scăzut
brusc.
- Mă îndoiesc.
Dar trebuie să luăm
în considerație
toate posibilitățile.

Cat începu să simtă
arsuri în stomac.
Intuiția îi spunea că
ceva nu era în
regulă, dar tot
amânase

consultația ca să
amâne veștile
proaste. De ce
crezuse că astăzi
avea să fie

pregătită pentru
ele?
- Cum ar fi?
- Ei bine,
dezechilibre
hormonale, boli cu

transmitere sexuală
sau variante mai
puțin probabile -
insuficiență
ovariană primară

ori menopauză
timpurie.
- Menopauză?
Cuvântul o lovi ca o
palmă.

- Dar nu am decât 28 de ani.
- Adevărat, e neobișnuit. Una din circa o mie de fe-

mei sub 30 de ani e
afectată.
Cat își adună
gândurile
împrăștiate și se

agăță de o singură
amintire nefericită.
- Mama mea nu a
intrat devreme la
menopauză?

Dr. Wexler aprobă
din cap.

- Da, istoria
mamei tale e un
factor, dar nu e
decisiv. Hai să luăm

niște sânge și să îți
verificăm hormonul
de stimulare
foliculară și nivelul
estradiolului,
printre altele.

O variantă mică și
subțire a vocii ei își
croi drum prin
ceața care îi
consuma gândurile.

- Deci s-ar putea
să fiu infertilă?
Ani buni se luptase
cu sentimentul de
gol, în timp ce era
obligată să

proiecteze o
imagine de
încredere absolută
și de senzualitate.
Cât de ironică era
acum posibilitatea

de a fi goală - ad
litteram. Stearpă.
Ca să confirme
asta, în tot acest
timp, nesiguranța ei
nu fusese o năs-

cocire a propriei
imaginații. Asta și
convingerea tatălui
ei fuseseră mereu
adevărata. Ea chiar

nu era decât un
chip frumos.
Armura ei obișnuită
de indiferență
alunecă pentru o
secundă.

Anxietatea o gâtui
și o făcu să se
simtă de parcă ar fi
înghițit o minge de
golf.

- Statistic
vorbind, problema
ta e mai degrabă
rezultatul stresului
și al nivelului
nesănătos de

scăzut al grăsimii
corporale. Dar zece
luni consecutive
fără ciclu nu e o
nimica toată, și, din
nefericire,

infertilitatea e o
problemă atât a
insuficienței
ovariene primare,
cât și a insuficienței

ovariene
premature.
Dr. Wexler își
strânse buzele într-
o linie subțire.

- Când credeți că
veți avea
rezultatele?
Vocea lui Cat i se
părea chiar și ei
distantă și firavă.

- Nu va dura
prea mult. între
timp, încearcă să te
relaxezi și să te
îngrași câteva
kilograme, zise

doctorița și zâmbi.
Sunt sigură că
multe femei ar fi
încântate să li se
recomande asta.

Cat închise
ochii în timp ce
doctorița completa
câteva formulare,
hotărâtă să alunge
spaima care îi

gonea prin minte ca
un șobolan într-un
labirint. Ea abia
începuse să își
lipească la loc
cioburile inimii

frânte. Cum avea
să reușească să
repare și această
ultimă lovitură dată
inimii ei?

- Te voi
contacta curând,
zise doctorița
Wexler și îi întinse
formularele.

Cu un salut
scurt din cap,
doctorița ieși din
încăpere. Cat
rămase așezată,
lipită de masă,

tachinată de bătaia
regulată a ceasului
de pe perete.

La ora 15.00,
feribotul pe care se
afla Cat traversa

Long Island Sound
spre Atlantic și
insula Block.
Uitându-se pe
geam, ea scruta
întinderea mării.

Dacă se concentra
doar asupra
suprafeței ei
îmbietoare, ce
scliffea în lumină,
aproape că putea

ignora realitatea
întunecimii ei de
nepătruns, agitația
turbulentă a nisi-
pului, rechinii și
celelalte creaturi

care pâneau sub
apă, așteptând să
atace din senin.

Gânditoare,
strânse materialul
fustei în pumni.

Ce glumă
crudă! Sarcina -
ceva ce evitase în
mod activ de când
își pierduse
virginitatea - ar

putea să nu mai fie
niciodată o opțiune
pentru ea. În
spatele ochilor simți
o apăsare, în ciuda
faptului că nu avea

soț sau iubit și nici
o dorință imediată
de a deveni mamă.
Ajunge! Având
în vedere stilul ei
de viață, stresul și

nivelul scăzut de
grăsime corporală
aveau mai mult
sens decât
menopauza, pentru
Dumnezeu. Poate

că acest semnal de
alarmă era menit să
îi schimbe viața. Să
îi transforme
„brandul” într-o
carieră nouă - una

care să-i permită să
mănânce.

Un zâmbet
trecător îi apărui pe
față la gândul de a
savura câte un

desert din când în
când.

Cu siguranță,
nu ar fi primul
model care se

transforma în
antreprenor.

Adevărata
dilemă era ce să
facă, mai exact, în
continuare, având

în vedere talentele
ei limitate? Dacă ar
fi absolvit colegiul
sau dacă ar fi avut
măcar ceva
experiență de lucru

pe care să se
bazeze, poate că ar
fi întâmpinat
această provocare
cu mai puțină
reticență.

Cat oftă exact
când îi sună
telefonul.

-Te apropii?
întrebă Vivi, înainte
ca ea să apuce să

spună ceva, vocea
veselă a acesteia
binedispunând-o
instantaneu.

- Ar trebui
să ajung în treizeci

de minute, zise Cat
și scrută orizontul.
- O, e bine!
- Nu ești
deloc nerăbdătoare,
comentă Cat și

chicoti amintindu-și
de devotamentul
fățîș al lui Vivi
pentru fratele ei. De
câte ori ți-ai
imaginat că ești

doamna David St.
James? Am pierdut
șirul prin clasa a
zecea.

În ciuda iubirii
devotate a lui Vivi

pentru David, răz-
gândirea *lui*
neasteptată din
vara trecută îi luase
pe Cat și pe celălalt

frate, Jackson, prin
surprindere.

La început, ea
se temuse că
lucrurile aveau să
se sfârșească prost

și că asta urma să
distrugă prietenia ei
cu Vivi. Din fericire,
se înșelase, și peste
doar o zi Vivi avea

să devină oficial
parte din familia ei.
- Haide, n-
ai decât să râzi!
Între timp, uite ce
mi-a adus mie

atitudinea mea
optimistă, zise Vivi
și făcu o pauză. Să
știi că acum, că
viața mea
amoroasă e

perfectă, sunt liberă
să mă concentrez
asupra alei tale.
-Nu,
mulțumesc!

Cat observă o
mamă tânără care
se juca de-a v-ați
ascunselea cu un
copilaș care
chicotea. Fetița

trebuie să fi simțit
atenția pe care i-o
acorda, pentru că
își întoarse ochii
mari spre Cat.
Mama copilei îi

distrase iute atenția
cu o îmbrățișare și
un sărut.

Privirea lui Cat
rămase ațintită
asupra locului unde

mama depusese
sărutul, în timp ce
propriile degete i se
opriră pe buze.
- Cat? se
auzi vocea lui Vivi

la telefon. Mai ești
acolo?

Ascunzând o
îmbujorare de jenă
pentru comporta-
mentul ei, Cat

rezistă dorinței de
a-și împărtăși grijiile
legate de propria
infertilitate.

- Da, sunt aici. Și tot nu caut pețitoare, să știi.

- O, a trecut de mult vremea unei intervenții de

natură romantică,
insistă Vivi. Nu ai
mai fost cu nimeni
de când te-ai
despărțit de Justin.

Cat simți că se
înfioară la auzul
numelui acestuia și
la gândul că
pierduse timp fără
să-și dea seama în

vreme ce ceasul ei
biologic ticăia de
zor, grăbit.
- Vreau
doar să sărbătoresc
cu tine și cu frații

mei în weekendul
ăsta, OK?

În timp ce Cat
se simțea fericită
pentru fratele ei și
Vivi, căsătoria lor

iminentă o obliga
să își reexamineze
statutul de
celibatară.

Spre deosebire
de ce credea

lumea, cariera și
faima ei modestă
nu ajutaseră în
pravința asta. Sigur,
recunoașterea
profesională,

onorariile
generoase, accesul
VIP în cluburi și la
petreceri și atenția
bărbaților -
bărbaților de lume,

care o făceau să se
simtă pentru scurt
timp fascinantă -
fuseseră ceva
palpitant.

Dar, mai puțin
de un deceniu mai
târziu, nu avea
nimic de arătat în
privața unei relații

autentice, de
durată.

La fel ca
fotografiile ei
retușate, nimic nu
fusesse real.

Să fie model
însă îi îndeplinise
unul dintre țelurile
foarte importante -
să aibă succes.

Nevoia ei de a
se bucura de
succes fusese
întreținută de faptul
că tatăl ei îi
favorizase pe frații

ei și realizările lor,
reducându-le pe ale
ei la modul cum
arăta.

El nu fusese
crud. Ba chiar își

văzuse remarcile ca
pe niște
complimente - nu-și
dăduse seama
niciodată de cât de
goale păreau în

comparație cu cele
pe care li le oferea
fraților ei.

Mănată de
mândrie și un pic
de ciudă, ea lucrase

neobosit până când
„chipul ei drăguț”
apăruse pe toate
copertele de reviste
și în reclame ale
mărcilor de lux -

dovedindu-și
valoarea în fața lui,
dacă nu și pentru
ea.

Spre tristețea
ei, poate că tot ce

reuşise fusese să-i
dovedească faptul
că avusese
dreptate să-i
atribuie încă din

gimnaziu rolul acela
banal.

În mod
pervers, victoria
asta *goală* părea

acum plină de
înțeleșuri.

Din nou, vocea
lui Vivi o smulse pe
Cat din gândurile

care începuseră să-i
rătăcească.

- Hank vine
măine.

Hank Mitchell,
tâmplarul blond cu

ochii verzi care
lucra pentru firma
de construcții a lui
Jackson.

-Jackson se va
bucura să-l aibă pe

prietenul său
alături.

Simți un mic
val de căldură în
piept la gândul că

urma să îl vadă pe
Hank.

Cu paisprezece
luni în urmă, ea
petrecuse o noapte
de neuitat flirtând și

sărutându-se cu
bărbatul acela cu
voce blândă,
înainte să renunțe
la el ca să se
întoarcă la Justin.

Nu fusese cea mai
bună decizie a ei.
Slavă Domnului că
nu ținea nimeni
evidența, pentru că
lista ei ar ajunge

probabil în Cartea
Recordurilor.

- Nu te
preface că Jackson
e singurul care se
va bucura să-l vadă

pe Hank, zise Vivi
tărăgănat. Haide,
recunoaște! Ești
pregătită să ieși
iarăși cu cineva.

- Nu, nu
sunt.

Experiența îi
confirmase că
bărbații se așteptau
ca ea să fie femeia

sexy pe care o
întruchipa în
reclame și nu o
femeie adevărată,
cu interese și
nemulțumiri

obișnuite. Probabil
era mai bine. Având
în vedere cariera ei
în declin și
potențialul
diagnostic, poate

era mai bine să
pună dragostea la
finalul listei ei cu
lucruri de făcut.
- în afară
de asta, Hank nu e

bărbatul potrivit
pentru mine.
- Care parte
din Hank nu ți se
potrivește? vru să
știe Vivi. Chipul lui

splendid?
Integritatea lui?
Inima lui bună? Sau
poate că te
deranjează centura
cu unelte?

Cat zâmbi
când își aminti că
Vivi considera
treaba asta cu
„tâmplăria” cât se
poate de sexy. Sigur

că era. El era. Dar,
oricât de chipeș și
de drăguț, părea să
fie Hank, era totuși
bărbat, ceea ce
însemna că

interesul lui pentru
ea era exclusiv fizic.
Idea de a încerca
să se ridice la
înălțimea propriei
imagini ca să

păstreze atenția lui
sau a oricărui alt
bărbat o făcea să
se simtă plină de
resentimente.

- Eu și Hank
trăim în lumi
diferite.
Pe de altă
parte, stilul lui de
viață relaxat și

atitudinea lui erau
mai atractive decât
fuseseră vreodată.

Păcat că
fusesse nevoie să se
frigă de prea multe

ori ca să poată
aprecia un tip bun
când îl întâlne.
- N-o să fim
niciodată o
pereche. Mai bine

să renunți la visul
ăsta.

- Pff. Ai
uitat că v-am privit
cum vă dădeați
târcoale pe insulă

anul trecut,
aruncându-vă priviri
furișe și pretinzând
că repriza de
sărutări de dinainte,
de la petrecerea lui

Jackson, nu
existase? Așa că
nu-mi spune că nu
există lucruri
neterminate între
voi, zise Vivi. Cu cât

protestezi mai tare,
cu atât sunt mai
sigură.
Cat râse,
nefiind în stare să-și
imagineze o

pereche mai
nepotrivită. Hank
era sinceritatea
personificată, iar ea
zbura de colo-colo,
fără să se poată

ancora undeva.
Putea să-și
închipuie ce credea
el despre ea și
despre modul ei de
viață.

- Ai avut
mereu o imaginație
foarte bogată.
- Cred că
vom descoperi
curând care din noi

are dreptate. Ne
vedem imediat, zise
Vivi și închise,
înainte ca prietena
ei să poată
răspunde.

Nu conta că ea
încă simțea o mică
atracție pentru
Hank. Alese să
ignore chimia dintre
ei și comunicarea

facilă pe care le
descoperiseră cu
mult timp în urmă,
la fratele ei acasă.
Ea tresări,
regretând profund

felul laș în care îl
refuzase apoi,
fugind înapoi la
Justin.

Vivi putea să
spere că Hank și

Cat aveau treburi
neterminate, dar
săptămâna din vara
trecută de pe insulă
dovedise că Hank
avea destul respect

de sine cât să nu
alerge după Cat. își
dăduseră târcoale
pe naiba. Se evi-
taseră reciproc - ea

de jenă, el din
mândrie.

Cu siguranță,
pe lângă
numeroasele ei
defecte, com-

portamentul ei de
atunci o făcea să fie
ultima femeie pe
care Hank ar vrea
să o curteze acum.

capitolul 2

*Mamă,
Ai fost toată
dimineața în
gândurile mele, și
sunt sigură că și
David își dorește ca*

*tu să fi fost aici, ca
să asişti la acest
eveniment.*

*Acum, sunt
îmbrăcată şi gata
să mă duc să o ajut*

*pe Vivi să pășească
spre altar. Ea e atât
de potrivită pentru
David - efectul opus
față de cel pe care
Justin îl avea*

*asupra mea. Tu m-
ai iubit pentru că
eram fiica ta. Dar
adevărul e că faptul
că lam ales atâta
vreme pe Justin*

*dovedește că nu
merit pe cineva
care e bun pentru
mine, nu-i așa?
Păcat, pentru
că lam văzut pe*

*Hank când se caza
în dimineața asta...*
Nota ascuțită a
violonistului tăie
aerul cu un freamăt
puternic care o făcu

pe Cat să tremure.
Ghemuită în colțul
verandei dinspre
mare, departe de
mulțime, ea sorbea
din cocktailul cu

șampanie când îl
simți pe Hank
apropiindu-se din
spate. - Par fericiți.
Timbrul vocii
lui masculine avea

o notă blândă. Ca,
de altfel, totul la el,
vocea lui liniștea.
În partea cealaltă a
pajiștii, care se
întindea spre

ocean, Cat îl privea
pe David cum poza
împreună cu Vivi
pentru fotografiile
de nuntă,
sentimentele

fratelui ei fiind
evidente în fiecare
atingere sau sărut
tandru.
- Sunt.

Cat zâmbi, cu
privirea ațintită
asupra tinerilor
căsătoriți.
- Dovadă că
dragostea există,

zise el, aplecându-
se mai aproape de
urechea ei.

- Pentru unii, cel
puțin, bombăni ea
în paharul de

șampanie,
încercând să ignore
felul în care căldura
emanată de Hank o
încălzea mai bine

decât un foc de
tabără.
Chiar și atunci când
se forța să reziste,
corpul ei se înclina

mai aproape de al
lui.
- Pentru cei
dispuși să încerce,
chicoti el, trimițând

un val de aer spre
părul ei.
în timp ce se
întorcea să înfrunte
privirea provocatoa-
re a lui Hank, i se

tăie respirația la
amintirea acelu
sărut înfocat - o
amintire care îi
trezea la viață părți

amortite din
anatomia ei.
-Vrei să spui că
aceaia dispuși să
joace jocul au

foarte puține șanse
de câștig?
- Nu mă surprinde
că tu îl consideri un
joc.

El se uită în paharul
său de whisky,
ascunzându-și
temporar ochii verzi
cu pete aurii.

Ea întotdeauna
fusesse de părere că
acei ochi verzi re-
flectau seninătate,
dar, în seara asta,
petele lor aurii scli-

peau ca niște flăcări
mici, sugerând un
rezervor adânc de
pasiune.
- Nu e mai totul
un joc? replică ea,

menținând un ton
măsurat, ca să
ascundă chiar și o
urmare de
vulnerabilitate.

Peste fața lui Hank
trecu o umbră de
dezamăgire.
-Asta e destul de
răsuflat, chiar și
pentru tine.

Ea ridică din umeri.
Viața ei de adult
fusesse un nesfârșit
joc de șah în care
învățase să evite

amenințarea de
șah-mat.
Ferindu-și privirea
pentru ca el să nu îi
poată citi gândurile,
ea se uită peste

umărul lui Hank și
observă cum tatăl
alcoolic al lui Vivi -
un bărbat care
reuşise să strice
aproape toate

momentele fericite
ale fiicei lui - se
împleticea cu capul
înainte spre o masă
de cocktail.

- O, nu! O
să o facă iarăși de
răs.

Hank se
întoarce spre locul

de unde venea
agitația.
- Mă ocup
eu.
În doar câteva
secunde, îl apucase

pe domnul LeBrun
de cot și îl
conducea departe
de recepție. Cat îi
urmări pe cei doi

bărbați în timp ce
traversau veranda.

Când dispărură
din raza ei vizuală,
ea se uită din nou
spre marea

scipitoare.
Atemporalitatea
valurilor care se
loveau de țărm era
metafora perfectă
pentru dragostea

devotată a lui David
și Vivi.

Constantă.
Neclintită. Și, chiar
dacă nu admitea
asta de față cu

Hank, plină de
inspirație.

David și Vivi
urcau acum pe
pajiște, spre hotel.
La insistențele lui

Cat, Vivi cedase și
acceptase să poarte
tocuri în seara asta
- sandale drăgălașe
din satin cu ba- retă
cu strasuri în jurul

gleznei. Tocurile se
afundau în
pământul umed, iar
ea începu să
meargă pe vârfuri,
arătând ca o zână

micuță care se
agita pe pajiște, la
apus.

- Hei, Cat,
strigă Jackson de pe
verandă, de unde

stătea cu tatăl lor și
cu noua lor mamă
vitregă, Janet. Vii?
Se uită în jur și
observă alți oaspeți
care se îndreptau

spre cortul mare
pentru recepție, din
curtea laterală. Ora
de cocktailuri se
terminase.

- Imediat!

Familia ei
dispăruse pe scări
în jos înainte ca ea
să arunce o ultimă
privire spre

priveleştea
magnifică.

Oceanul o
liniştea. Cumva,
orizontul nesfârşit îi
conecta spiritul la

ceva mult mai
măreț decât viața ei
de zi cu zi. Straniu
de eliberator
sentimentul acesta

de relativă
insignifianță.

În seara asta,
lanternele
sclipitoare de pe
mesele de cocktail

răspândite pe
pajiște sporeau
senzația de mistere
și posibilități ce
domina acea seară.

Cu coada
ochiului, îl zări pe
Hank întorcându-se,
după ce îl dusesese
pe tatăl lui Vivi în
camera lui. Arăta

superb în costumul
lui gri cu dungi fine
și cravata de un
albastru-închis, o
îmbunătățire față
de tricourile și pan-

talonii scurți pe
care îi prefera. Să-l
vadă în weekendul
ăsta îi lăsa un gust
dulce-amărui.

Dacă l-ar fi
ales pe Hank în
locul lui Justin,
poate că viața ei ar
fi fost diferită
acum? Poate că

deja ar fi fost
însărcinată, în loc
să înfrunte
posibilitatea de a
nu putea face
niciodată copii. Era

un gând foarte
neplăcut și nedorit.
- încă
savurezi
privești? întrebă
el și se opri lângă

ea, cu mâinile în
buzunare, studiind
apusul de culoarea
unei piersici aurii
care se reflecta în
mare.

El îi ridicase
mingea la fileu atât
de frumos, încât ea
nu rezistă să îl
tachineze ca să îi
provoace una dintre

îmbujorările acelea
drăgălașe. La urma
urmei, ea nu
renunțase la flirturi.
Ochii ei se plimbară
pe corpul lui de

aproape 1,90
splendid, și ridică
dintr-o sprânceană.
-Nu arată prea
râu.

Aşa cum
intenţionase, obrajii
lui se îmbujoră,
încântând-o.
- Mai multe
jocuri, bombăni el.

își plecă ușor capul
și se uită la
picioare, înainte să
îi înfrunte privirea.
Să ai o seară
frumoasă, Cătălină!

Iar apoi
resemnat cu ceva
ce ea nu putea
identifica, el înclină
din cap și plecă.

Ea continuă să
îi admire spatele
până când și el dis-
păru pe scări în jos.
De pe buze îi
scăpă un oftat

visător. „Doamne
sfinte!” Fără milă,
alungă sentimentul
de atracție pe care
îl simțea.

își îndreptă
umerii și puse
paharul de
șampanie pe o
masă alăturată
înainte să pășească

pe veranda acum
pustie. Când ajunse
la cort, fu
întâmpinată de
zumzăitul discuțiilor
animate și de

clinchetul de
pahare.

Pe față i se
așternu un zâmbet
larg în timp ce
studia petrecerea

cu abundența de
luminițe atârdate,
smochinguri și
muzică. Briza
răcoroasă a
oceanului bătea

peste cei prezenți.
Aranjamentele
florale abundau de
bujori, alte flori
multicolore și
iederă, infuzând

aerul sărat cu un
parfum dulce.

Auzi foșnetul
unui material
înainte ca brațele
lui Vivi să o

cuprindă pe la
spate și să o
strângă.
- Te
distrezi?

Vivi se juca cu
cerceii cu
diamante, mult mai
vizibili acum,
pentru că își
strânsese părul într-

un coc franțuzesc și
îl decorase cu mici
flori.
-Toată lumea e
încântată de cerceii
mei cei noi.

Mulțumesc pentru
cadoul extravagant!
Mă răsfăți, ca de
obicei.
- Pentru
cumnata pe care

mi-am dorit-o
mereu nu o să
existe niciodată
prea mult răsfăț.
Cat făcu un
pas în spate ca să

admire efectul
cerceilor cu
diamante împreună
cu rochia lungă a lui
Vivi. Straturile de
organza se iveau de

sub corsajul strâmt
și decolteul în
formă de inimă,
decorat cu strasuri.
Neașteptată,
distractivă și

superbă - exact așa
cum era prietena ei
cea excentrică.
-Arăți superb!
Rochia asta ți se

potrivește într-un
mare fel.

Vivi făcu un
pas în spate și pipăi
materialul rochiei
verde-închis, din

organza și satin, a
lui Cat.

- Mă bucur
că te-am lăsat să îți
alegi rochia. Îmi
place felul în care

cade pe umăr și
cum se așază pe
talie. E atât de
sexy!
- Mulțumes
c! zise Cat. Își trecu

și ea mâna peste
material, apreciind
textura
sumptuoasă.
Materialul crea
iluzia de rotunjimi

pe corpul ei destul
de osos. Ideea
acestei culori teme
e să nu distragă
atenția de la
mireasă.

- O, te rog!
Nu mi-am făcut
niciodată iluzii cu
privire la cine va fi
cea mai frumoasă
femeie de aici. Cred

că jumătate dintre
partenerii de
afaceri ai lui David
au venit pentru
șansa de a-i întâlni
sora, modelul de

copertă. Vivi rânji și
flutură ușor dintr-o
mână. Dar nu-mi
pasă. Nu există
decât un bărbat a
cărui atenție mi-o

doresc. Din fericire,
el nu se va uita
niciodată la tine cu
dorință. Prietenia
noastră e în
siguranță.

- întotdeauna.
Cat își
îmbrățișă prietena.
- Chiar și
când mă bag în

viața ta amoroasă -
și a lui Jackson?

- Cred că
ea preferă ca noi să
nu ne băgăm,
munequita. David

apăru dintr-odată
lângă ele și îi
întinse lui Vivi un
pahar cu șampanie.
La fel ca toți frații
St. James, David

moștenise tenul
măsliniu și ochii
negri de la mama
lor și arăta chiar
mai chipeș decât de
obicei îmbrăcat în

smoching. O sărută
pe Vivi pe obraz și o
cuprinse cu brațul
liber de talie,
strângând-o bine

lângă el. E valabil și
pentru Jackson.
Vivi se încruntă
și făcu un botic
exagerat.

- Nu mă
tenta în mijlocul
petrecerii, zise
David hol- bându-se
la buzele ei.

Apoi se aplecă
și își sărută soția.
- Hmm.
Încă sunt aici, zise
Cat dregându-și
glasul, simțindu-se

puțin stânjenită să
fie martoră la
pasiunea lor
înflăcărată. În fine,
eu sunt oricum prea
ocupată ca să îmi

bat capul cu un
bărbat.

- Nici măcar
cu un bărbat foarte
bun? întrebă Vivi și
se uită spre

mulțime, în partea
cealaltă.

Cat urmări
privirea lui Vivi
oprindu-se direct
asupra lui Hank,

care asculta
fermecat ce îi
spunea prietena
drăguță a lui Vivi.
Perfect. Femeia
aceea era probabil

răbdătoare, dulce,
autentică... și
fertilă. Se părea că
Hank nu era orb la
silueta cu rotunjimi

a femeii și la părul
blond, încântător.
- Un bărbat
cu adevărat bun
merită o femeie la
fel de bună. Având

în vedere cum l-am
tratat anul trecut pe
Hank, ştim
amândouă că nu
sunt eu aceea
femeie. Ea îşi

desprinse privirea
de la el, ignorând
junghiul din
stomac. Alesese
sclipirea în
detrimentul

substanței și plăti
prețul în mai multe
feluri. Posibilitatea
de a fi infertilă îi
apăru din nou în
minte. Sincer, Vivi,

nu sunt în căutarea
unui partener
acum, zise ea, cu
bărbia ușor ridicată.
Mai ales nu a
unui bărbat precum

Hank, care nu s-ar
mulțumi niciodată
cu mai puțin decât
cu sinceritate de-
plină. Cat nu ar
minți, dar nici nu și-

ar mărturisi toate
secretele. În loc să-i
ofere scuzele pe
care el le merita, ea
prefera să se
distanțeze și mai

mult de el... pentru
binele lui, desigur.
- Sper să nu
regreți mai târziu,
zise Vivi cu un oftat.
Haide să mergem

șă ne așezăm, ca să
se poată aduce
mâncarea.

Ea îl apucă pe
David de braț și
lăsa cealaltă mână

să se joace cu
materialul vaporos
al rochiei ei de
mireasă.

Cat li se
alătură fratelui și

mamei ei vitrege la
masa familiei,
împreună cu mirele
și mireasa. Cu un
an în urmă, acest
aranjament nu ar fi

fost posibil. Ea
bănuia că era
meritul lui Vivi că
David îl invitase pe
tatăl lor, în ciuda
reconcilierii lor

dificile. Ea
renunțase de multă
vreme să își mai
pună întrebări
despre motivul
răcelii dintre ei. Nici

David și nici tatăl ei
nu voiau să discute
cu ea sau cu
Jackson despre
asta. Așa că
deocamdată se

mulțumea să fie
recunoscătoare că
relația era pe cale
să se
îmbunătățească.
Într-o bună zi, însă,

avea să solicite
răspunsuri.

- Arăți
foarte frumoasă,
draga mea, zise

tatăl ei și o sărută
pe obraz.

-Mulțumesc,
tată! Nemulțumită
de lauda lui banală,
ea se strădui să

lege o conversație.
Ce mai e nou la
muncă?
El o bătu pe
umăr.

- Nimic din
ce te-ar putea
interesa.
 înainte ca ea
să poată protesta,
alt oaspete veni să

îi strângă tatălui ei
mâna. Oftând, Cat
se uită la Janet,
care
Încă adăsta la
marginea familiei,

deși era căsătorită
cu tatăl lor de
aproape un an.
În seara asta
însă, David rămase
politicos în prezența

ei - pentru prima
dată. Cat nu se
îndoia că o făcea de
dragul lui Vivi.
Aceasta ura
conflictele, iar

David ura orice i-ar
fi făcut ei rău.
- Stai lângă
mine, Janet, sugeră
Cat, sperând să mai

ușureze din
disconfortul femeii.
- Mulțumesc!
Zâmbetul ei
recunoscător o

încălzi pe Cat, care
avusese
întotdeauna o
slăbiciune pentru
cei nefericiți.

- Ce
frumoasă a fost
ceremonia! Tatăl
vostru visează deja
la nepoți. Dar va fi
și mai mulțumit

când o să fii și tu la
casa ta. Să înțeleg
că nu ai cunoscut
pe nimeni mai
special în ultima
vreme?

Să participi, la
20 și mai bine de
ani, singură la o
nuntă însemna să
te aștepți la genul
ăsta de întrebări.

Cu toate astea,
întrebările despre
viața amoroasă
erau neplăcute, mai
ales că se îndoia că
bărbații celibatari

trebuiau să suporte
interogatorii
similare.

-Nici măcar nu
caut. Cat duse un
alt pahar de

șampanie la buze.
Mi-e bine singură.
De fapt, chiar mai
mult decât bine.
Prefer să fiu
independentă.

Mai ales după
ce se eliberase de
sub controlul lui
Justin.

Janeț zâmbi
politicos, dar Cat

simțea că avea în-
doieli. Îndoieli
inoculate foarte
probabil de tatăl ei.
Dumnezeu știa că
el întotdeauna

presupusese că ea
avea să ajungă să
fie cu cineva
important, în loc *să*
devină cineva
important.

Când sosi
Jackson, Cat îl trase
pe scaunul din
dreapta ei. David
era cel responsabil,
dar Jackson, copilul

mijlociu, fusese
mereu tovarășul ei
de joacă. Parteneri
în boroboațe încă
din copilărie, le
făceau farse lui

David și părinților
lor, petrecându-și
mereu vacanțele
împreună. De când
murise mama lor, el
devenise persoana

ei preferată din
întreaga lume.
Când el își
puse brațul pe
spătarul scaunului
ei, Cat simți privirile

furișe ale oaspeților
de sex masculin. Să
fie studiată de
străini nu era nimic
nou pentru ea, dar
acum, înconjurată

de familie, o
deranjau privirile
intruzive.

Sigur că o
deranja că un
anume tâmplar

blond nu îi acorda
atenție. Dar faptul
că ea detecta
indiferența lui Hank
o deranja cel mai
mult.

Era, aşadar,
ciudat că nu-şi
putea lua privirea
de la el. Văzu cum
Hank îi rrase
scaunul femeii cu

care se întreținuse
mai devreme.

Cat goli
paharul de apă și
lăsă un cub mic de
gheață să îi alunece

în gură. Când fața
lui Hank se luminează
de amuzament de
la ceva ce spusese
cealaltă femeie, Cat
zdrobi cubul de

gheață între dinți.
„Încetează să te
mai holbezi!”

În timp ce
chelnerii serveau
primul fel - o supă

gazpacho picantă -,
tatăl ei își aranjă
cravata, se ridică și
bătu cu cuțitul de
unt în marginea
paharului de vin. Ca

la un semn, se lăasă
tăcerea.

- Ştiu că în
mod tradiţional
toastul îl ţine
cavalerul de

onoare, dar l-am
rugat pe Jackson să
îmi permită onoarea
în seara asta. Vocea
lui profundă rezona
prin cort. Zâmbi

spre oaspeții de la
nuntă înainte să își
oprească privirea
blândă asupra lui
David. Nici un tată
nu a fost vreodată

mai mândru de fiul
său decât am fost
eu mereu de tine.
Ți-ai trăit viața cu
scop, integritate,
principii și ai fost

răsplătit cu
dragostea unei
femei care a avut
rarul curaj de a fi ea
însăși.

în ciuda
neînțelegerilor,
David rămăsese
mereu preferatul
tatălui lor, iar acum
Vivi urma să se

bucure de o parte
din această
favoare. Cat nu
putea să nege nici
unul dintre lucrurile
pe care tatăl ei le

spunea despre cei
doi, dar tot o dorea
că ea nu primise
niciodată asemenea
laude.

- Vivi, ai
făcut parte din
familia asta încă din
copilărie, continuă
bărbatul. Dacă
mama lui David ar

fi putut fi cu noi în
seara asta, ar fi
radial văzându-vă
soț și soție. Ea a
prezis asta cu mult
înainte ca vreunul

din voi să creadă că
ar fi posibil. Din
partea ei aş vrea să
vă ofer acest
cadou.

Scoase o cutie
mică din buzunarul
sacoului. Înăuntru
se afla inelul simplu
al mamei lor, cu
diamante și sma-

ralde. Lui Cat tot
nu-i venea să
creadă că trecuseră
deja doi ani și
jumătate de la
moartea ei.

Amintiri despre
chipul și vocea
mamei ei îi inun-
dară gândurile,
încând-o într-o
mare de dor și nos-

talgie. Când simți
cum i se ridică
părul fin de pe
brațe, ea se uită în
jur, sperând să
vadă ochii plini de

iubire ai mamei ei,
dar apoi își lăasă
bărbia în piept,
simțîn- du-se
ridicolă.

Tatăl ei scoase
inelul din cutie și
luă mâna tremură-
toare a lui Vivi într-a
lui.

- l-am
cumpărat Gracielei
acest inel ca
amintire, la
nașterea lui David.
L-a purtat în fiecare

zi, până la moartea
ei. Voia ca într-o
bună zi să i-l poată
da soției lui, și sunt
sigur că ar fi tare
fericită că acesta și-

a găsit locul pe
degetul tău. Bine ai
venit în familie,
oficial de data asta!
El îi sărută
mâna lui Vivi. Ea îl

surprinse sărind de
pe scaun și
îmbrățișându-l.
Lacrimile îi curgeau
pe obraji, lăsând în

urma lor dăre negre
de mascara.

Cat se foi
stânjenită la
vederea modului
stângaci în care

tatăl ei încerca să-și
îmbrățișeze nora
care suspina. Se
uită la David, care
încerca să-și
ascundă obraji

îmbujorați și ochii
umezi. Imaginea
fratelui ei stoic
emoționat de
discursul tatălui său

îi puse un nod în
gât.

La fel ca el,
Cat se ferea de
scene prea

sentimentale, mai
ales în public.

Mai dădu pe
gât un pahar de
șampanie și clipi
până când

usturimea din ochi i
se stinse.

Unii dintre
oaspeți păreau să
cerceteze masa
familiei, probabil

așteptându-se să
audă discursul
tatălui lui Vivi. O, la
naiba! Bețivul
dormea la el în
cameră.

Cat se jucă cu
șiragul de perle de
la gât, simțind cum
transpirația îi
umezește fruntea,
în timp ce se

gândea cum ar
putea să îi alunge
lui Vivi jena. Dar,
înainte să poată
formula un plan,
Hank se ridică de la

masa lui, cu un
pahar în mână.
Cu siguranță și
celelalte femei din
încăpere îi studiau
acum trăsăturile

perfect simetrice -
sprâncenele
orizontale, nasul
drept, bărbia
pătrătoasă și buzele
frumos conturate.

- Din
nefericire, domnul
LeBrun nu s-a simțit
bine în seara asta,
așa că a trebuit să
se retragă mai

devreme. Dar,
înainte să plece, mi-
a spus că David a
avut grijă de Vivi
aproape toată viața
lui, așa că știe că e

pe mâini bune
acum și că așa va fi
și în viitor. Sunt cât
se poate de sigur
că e recunoscător
că v-am împărtășit

gândurile sale și
dorința lui de a-l
primi pe David în
familie. Am avut
privilegiul de a o
cunoaște pe Vivi

de-a lungul
ultimului an și cred
că pot afirma cu
certitudine că David
e un bărbat norocos
și înțelept.

Când ochii
verzi și limpezi ai lui
Hank poposiră asu-
pra lui Cat, ea se
încordă. El făcu o
pauză, de parcă ar

fi vrut să spună mai
mult, dar apoi se
abținu.
Ridică în
schimb paharul.

- Pentru
David și Vivi!
- Pentru
David și Vivi!
răspunseră vocile
oaspeților.

Vivi îi aruncă
lui Hank un sărut,
pentru cavalerismul
său. Din nou,
gândirea rapidă a
lui Hank o salvase

pe Vivi de un
moment jenant. În
acea clipă, atracția
bărbatului bun o
lovi pe Cat mai
aproape de inimă,

făcându-i pulsul să
o ia la galop.

Dar urma să-i
treacă.

Avea ea să se
asigure de asta.

După felul
principal, Cat se
scuză și se ridică de
la masă, pentru a
găsi toaleta. Se
dădu din nou cu

rujul de culoarea
prunei, ajusta o
baretă a rochiei și
apoi trase adânc
aer în piept. Nu
primise săptămâna

asta vești de la
agenta ei, ca să îi
confirme că îi
fusesse reînnoit
contractul pentru
parfumul la care

făcuse reclamă. Cat
se aștepta ca în
locul ei să fie aleasă
o fată mai tânără,
actriță în vogă,
ceea ce făcea ca

fiecare zi de
așteptare să pară
ca o eternitate.
Cu o
săptămână în urmă,
nu i-ar fi păsat chiar

atât de mult, dar
programarea la
doctor din ziua
anterioară îi
stârnise
îngrijorarea. După

ce pierduse
controlul asupra
propriului corp,
acum avea nevoie
să controleze măcar
un aspect al vieții

ei. La fel de bine
putea să fie vorba
despre cariera ei.
Ea se aplecă
spre oglindă și trasă
liniile fine de lângă

ochi cu vârfurile
degetelor. Tenul
bronzat pe care îl
moștenise de la
mama ei era acum
marcat de primele

semne subtile ale
îmbătrânirii - semne
care aveau să
sporească dacă era
într-adevăr la
menopauză.

în timp ce își
studia fața, nu se
putu abține să nu
se compare cu
tânăra talentată și
foarte dornică să o

înlocuiască. Curând,
Cat avea să fie dată
la o parte, exact
aşa cum făcuse ea
altora cu un
deceniu în urmă.

Competiția feroce
genera o gândire
paranoidă, făcând-o
să fie mai dură și
făcând prietenia
autentică un dar

extrem de rar. Ei nu
avea să îi lipsească
aspectul ăsta când
urma să decidă,
într-un final, să
renunțe.

Dar, pentru că
renunțase la
colegiu fără ca
măcar să se uite în
urmă, cariera de
model era singura

ei realizare,
singurul lucru la
care se pricepea.
Cine urma să
devină când nu
avea să mai fie

tânăra și frumoasă -
când fața ei nu
avea să mai apară
pe copertele
revistelor.

Se încordă ca
reacție la momentul
patetic de teamă și
vanitate. își netezi
părul lung și negru

și se îndreptă de
spate.

„La naiba cu
asta! A venit
vremea să merg să
mă distrez.”

Trei dintre
colegii lui David o
oprire în timp ce se
îndrepta spre bar.
Ochii lor alerti,
înfometați, îi

măguliră egoul
pentru o vreme, așa
că își petrecu mai
multe minute cu ei,
dând pe gât încă un
pahar de șampanie.

Anii de
experiență pe
podium o
antrenaseră să le
recunoască hainele
Brunello Cucinelli și

Armâni, pantofii
Fendi și butonii
Prada. Lui Cat îi
plăceau lucrurile
fine, indiferent că
era vorba despre

haine, bijuterii sau
mobilă. Cu toate
astea, Hank era cel
care, cu costumul
cumpărat de-a
gata, o făcea să se

încordeze și să
simtă furnicături
peste tot.
„De ce acum,
după atâta vreme?”

Hotărâtă să
înceteze să-i mai
urmărească fiecare
mişcare, ea se
scuză în fața
celorlalți bărbați și

se retrase la masa
ei, care dintr-odată
părea la un milion
de kilometri
distanță.

David și Vivi
începuseră să
danseze pe melodia
lui Ben Fold, *The
Luckiest*.

Jackson își
trase scaunul mai
aproape de Cat,
continuând să se
uie la proaspeții
însurăței.

- Tot îmi
vine greu să cred,
dar par să fie teribil
de fericiți. O luă pe
Cat pe după umeri.

Mă bucur
pentru ei. Din tonul
lui răzbătea o notă
de melancolie.
Desigur, ar fi
refuzat să admită

asta.
Comportament tipic
pentru un membru
al familiei St.
James. Nu ai
călătorit prea mult

în ultima vreme,
zise Jackson,
întorcându-și
atenția de la ringul
de dans. Care e
treaba?

Cat ridică
paharul de
șampanie de pe o
tavă dusă de un
chelner aflat în

trecere și îl dădu pe
gât.

- Am lucrat
mai aproape de
casă. Ea îi aruncă
un mic zâmbet

prefăcut relaxat, ca
să evite o
conversație mai
serioasă despre
cariera ei. încep să
mă gândesc la

diverse alte
oportunități.

- Diferite
oportunități. Toți am
avea nevoie de așa
ceva, nu?

Rânjetul lui
Jackson și remarca
lui o luară prin
surprindere.
- Serios? Ea
îi invidia autonomia

- controlul complet
asupra propriului
destin -, așa că
nota lui de
nemulțumire o luă

prin surprindere. Ce
schimbări ai face?
Dar el doar
ridică din umeri,
înainte să schimbe
subiectul:

- Că veni
vorba despre
schimbări, cum este
noul apartament?
- E OK. Cat
oftă când Jackson

se întoarce și
așteaptă ca ea să
vorbească despre
apartamentul din
Lenox Hill pe care îl
cumpăraseră

impulsiv, ca să se
mute în el înainte
ca ordinul de
restricție împotriva
lui Justin să expire.
Nu am destul spațiu

de depozitare. Când
te-am adus să îl
vezi înainte să fac o
ofertă, am presupus
că expertiza ta de
constructor mă va

opri să fac o
achiziție proastă. M-
ai dezamăgit.
Ea ridică
jucăuș dintr-o
sprânceană.

El dădu pe gât
o dușcă zdravă
din băutura sa.
După ce puse
paharul pe masă, îi

acoperi mâna cu a
lui.

- Acolo ai
parte de mai multă
siguranță. Asta

contează pentru
mine.

Cat aprobă din
cap, deși scrisorile
anonime „de dra-
goste”, e-mailurile

și tweeturile pe
care le primea de la
bărbați nu o
speriaseră niciodată
așa tare ca acel
coșmar din viața

reală pe care îl
trăise cu Justin.
Se părea că
Jackson își dăduse
seama de
disconfortul ei și

schimbă din nou
iute subiectul, cu
un rânjet aparent
nepăsător.
- Să luăm în
primire ringul de

dans și să le arătăm
cum se face?

El o trase de
mână.

- Sigur. Ea
se ridică de pe

scaun. Ooo, era
cumva podeaua
înclinată? Dar
promite-mi că nu
mă lași pentru altă

parteneră de îndată
ce ajungem acolo.
- Hai să o
luăm pe rând, zise
el și îi făcu cu
ochiul, zâmbetul

lăţindu-i-se pe chip.
Nu îmi interzice
plăcerea de a face
cunoştinţă cu ele.
Ea îl ciupi de
umăr şi îl urmă în

mulțime, ținându-se
de brațul său solid
ca să-și păstreze
echilibrul. Trupa
cânta un cântec
vesel al lui Bruno

Marș când ajunseră
pe ringul de dans.

Fratele ei
dansa mai bine ca
oricare tip pe care-l
cunoștea ea, așa

că, în câteva
minute, ei cam
preluaseră
conducerea pe
ringul de dans.
Muzica bubuitoare

pulsa în jurul lor,
strecurându-se în
fiecare colțișor al
minții ei, în timp ce
măinile i se
învâртеau deasupra

capului. Apoi
Jackson o învârti de
două ori și afișă un
zâmbet de
mulțumire care o

făcu să
chicotească.

Când trupa
trecu la un cântec
lent, Jackson întinse
mâna și o trase pe

Cat într-o
îmbrățișare. O
sărută pe obraz.
- Ar trebui
să fii aici cu cineva
special, surioară, îi

murmură el în
ureche. E vremea
să mergi mai
departe. Nu-l lăsa
pe ticălosul de

Justin să îți fure și
viitorul.

- Râde ciob
de oală spartă, zise
ea sec.

- Hei, eu ies
cu destule femei.

- Asta e mai
rău decât să nu ieși
deloc, răspunse ea.
De când cu Alison,

ai trecut de la a fi
monogam convins
la aproape
promiscuitate.
-Au!

Norii de
furtună umbriră
lumina din ochii lui
că- prui-aurii, apoi
se răspândiră când
el rânji spre ea.

- Nu sunt
chiar așa rău.
încerc să mențin
lucrurile relaxate
cât îmi construiesc
afacerea, pentru ca

nimeni să nu fie
dezamăgit. Așa că
hai să încheiem un
armistițiu înainte să
stricăm seara!

- OK, dar
doar pentru că te
iubesc.

- Și eu te
iubesc, surioară,
zise el și o sărută

pe obraz, apoi o
lăsa pe spate.

Era pentru
prima dată în luni
întregi când el abor-
da subiectul vieții ei

amoroase
inexistente, iar ea
era recunoscătoare
că el nu insistase.
Nu putea să se ho-
tărăscă să-i spună

despre potențialul
său diagnostic.
Dacă familia ar afla
despre asta, ar
sufoca-o cu

afecțiune și
consolare.
Cat ura genul
acesta de atenție!
Simțindu-se
ușor amețită, ea își

sprijini bărbia pe
umărul lui Jackson
și aruncă o privire
furișă spre David și
Vivi, care se agățau
unul de celălalt de

parcă ar fi fost
sculptați dintr-un
singur bloc de lut.
Că nu cunoscuse
niciodată
profundimea

siguranței sau
apropierii de vreun
bărbat.
Jackson se
trase dintr-odată în

spate ca să-l bată
pe Hank pe umăr.
- Schimbă
partenera cu mine,
prietene! înainte ca
ea să poată

protesta, continuă
el rugător. Nu mă
lăsa să dansez lent
cu sora mea ca un
ratat patetic.

Cat l-ar fi
pocnit pentru
insultă, dar al
cincilea pahar de
șampanie pe care îl
băuse îi încetinise

reflexele. Pământul
se clătina ca atunci
când te dădeai prea
repede jos de pe un
carusel. Ea întinse o
mână să se

stabilizeze înainte
să se convingă să
ridice privirea spre
Hank. Apoi
obișnuința se
instala și o trase

spre siguranța
detașării reci.
Hank ezită, dar
Jackson insistă:
- Haide,
doar nu ți-e frică de

un pic de
competiție?
înainte ca
vreunul din ei să
poată răspunde,
Jackson

fură mâna celeilalte
femei din
strânsoarea lui
Hank și o trase în
brațele lui. îi aruncă
lui Hank un rânjet

victorios și o învârti
pe noua parteneră
spre un colț
îndepărtat al
ringului de dans.

Căldura care
urca pe gâtul lui Cat
contribuia la
amețeala ei
crescândă. Ochii
splendizi de

culoarea jadului ai
lui Hank o
sfredeliră, făcând-o
să se simtă și mai
amețită, dar într-un
fel care nu avea de-

a face cu șampania.
Ea nu își dădu
seama că își ținea
răsufarea până
când el ridică din

umeri și îi întinse
mâna.

Parte din ea
vru să se întoarcă,
dar partea
răutăcioasă din ea,

pe care o ținuse
încuiată luni bune,
tânjea să își treacă
mâinile peste părul
lui de culoarea
mierii. El avea un

păr des, sexy. Ea își
amintea de textura
mătăsoasă de la
acea unică dată
când se jucase cu
el.

El îi luă o mână
și îi puse cu grijă
celălalt braț în jurul
taliei, trăgând-o
mai aproape fără
să-și ia ochii de pe

chipul ei. Prin
gândurile ei răsună
un semnal de
alarmă în privința
felului în care el era
decis să vadă prin

masca afișată de
ea.

Ea își plecă
privirea, dar, cum
Hank era cu mai
mult de doi

centimetri mai înalt
ca ea, în ciuda
tocurilor ei înalte,
ea constată că se
uita de foarte

aproape la buzele
lui.
 Și le amintea și
pe ele foarte bine,
mai ales buza lui de

jos, plină și
ademenitoare.
- Cătălină?
Vocea lui o
scoase din visarea
ei.

- Hmm?
Ea îndrăzni să
se mai uite o dată
la el și se apropie
puțin mai mult. El
mirosea a curat și a

proaspăt, nu
excesiv de
parfumat, precum
mulți bărbați pe
care îi cunoștea ea.
Dintr-odată,

motivele pentru
care renunțase la
bărbați - sau, mai
exact, la Hank -
dispărură. Ea se
abținu să își atingă

nasul de barba lui
de două zile, dar
avu nevoie de
fiecare fărâmbă de
voință pe care o
poseda.

- Ești bine?
Vocea lui ca
mierea i se prelinse
pe piele.
- Sigur. Cat
zâmbi nesigură.

Asta dacă nu
dorești totuși să
dansezi cu noua ta
iubită.
- Iubită? El
își înclină capul într-

o parte și miji ochii.
Te referi la Amy?
-Așa o
cheamă? Cat se
strădui să alunge
un fior de gelozie.

îmi pare rău că
Jackson ți-a furat-o
și te-ai trezit cu
mine pe cap.

Hank făcu o
pauză ca să se uite
iar la ea.
- Mă
îndoiesc că sunt
mulți bărbați care s-

ar plânge că s-au
trezit cu tine pe
cap. Cred că pot
supraviețui un dans
sau două, dar grija
ta e înduioșătoare.

Pe buze i se așternu
un rânjete ușor, și el
adăugă pe un ton
tachi- nator: Nu
știam că îți pasă.

Ea nu era
sigură dacă el voia
să fie sarcastic-
amuzant sau
sarcastic-serios, dar
nu îi plăcea

senzația de
dezechilibru. Dacă
trebuia să se simtă
inconfortabil, atunci
așa trebuia să se
simtă și el. Se

apropie și mai mult
de el și își puse
capul pe umărul lui.
O greșeală
tactică teribilă.

Forța din
umărul lui lat și
pieptul solid îi
ofereau un spațiu în
care se putea simți
în siguranță,

Spre groaza ei,
auzi cum scoate un
mic sunet de plă-
cere. Corpul lui se
încordă ca răspuns.

Ea ştia că ar
trebui să se retragă,
dar trecuseră
atâtea luni de când
o ţinuse un bărbat
în braţe, cu atât

mai puțin un bărbat
care știa cum să
sărute. Un bărbat
care arăta așa bine
într-un costum ieftin

și care mirosea ca
un colț de rai.
Fără să se
gândească, ea își
trecu mâna peste
pieptul lui. El i-o

prinse cu a lui
înainte să o poată
ștrecura sub sacou.
În mod evident,
Dumnezeu nu avea
milă, pentru că

melodia se termină
înainte ca ea să
poată protesta.
Hank se dădu
înapoi cu
promptitudine,

lăsând în urma lui o
senzație de frig.
întotdeauna
manierat, el o
salută din cap,
politicos.

- Mulțumesc!
Distracție plăcută în
continuare!
Fără să mai
spună ceva, o
abandonă pe ringul

de dans. Ea îl privi
cum se duce spre
barul din colțul ce-
lălalt al cortului -
cât se putea de
departe, fără să

plece totuși de la
petrecere.

Cat nu se
descurcase
niciodată bine cu
respingerea și

umilința, iar seara
asta nu se dovedi a
fi o excepție.
Urechile o ardeau în
timp ce se îndrepta
spre masa ei, dar

afișă mersul de pe
podium și zâmbi.
Pe drum mai
dădu pe gât un
pahar, îndurând
arsura bulelor de

șampanie pe gât ca
o pedeapsă pentru
lipsa ei de control.
Pentru că
permisese dorinței

să îi domine din nou
comportamentul.

Oare nu avea
să învețe niciodată?

capitolul 3

*Continuarea
înregistrării
anterioare
Spune-mi,
mamă, ce bărbat ar
vrea să aibă o
relație cu o femeie*

*de vârsta mea
aflată la
menopauză? O
femeie infertilă,
care ar putea să se
îmbolnăvească de*

*la tratamentele
hormonale, să-și
piardă părul și să
sufere de bufeuri,
piele uscată,
dorință sexuală*

*redușă și schimbări
de temperament?
Oare există un
bărbat care să
aleagă ovule de la
o donatoare sau*

*adopția în loc să își
caute o femeie
sănătoasă care să-i
poată oferi copii?
Dacă mă iau
după experiențele*

*mele în dragoste,
pare destul de
improbabil.
Doamne, te
rog, nu lăsa ca asta
să fie soarta mea!*

După ce
barmanul îi întinse
o apă minerală cu
lămâie verde, Hank
dădu imediat pe gât
jumătate din

conținutul
paharului. Aromă
de citrice se simțea
plăcut în timp ce îi
aluneca pe gât.
Exact ce îi

recomandase doctorul ca să se trezească, iar el avea urgentă nevoie de asta. Să fie ușor amețit îl

făcea prea
vulnerabil, iar d
refuza să mai cadă
în mrejele falsului
flirt al lui Cat.
învăţase pe propria

piele că ea nu era
interesată de el sau
de stilul lui de viață
relativ modest.
Își trecu o
mână peste ceafă și

încercă să scape de
dorința pe care i-o
stârnea ea mereu.
Era ca luna
prinsă în gravitația
Pământului: el nu

putea scăpa de
atracția ei. Ce idiot
fără speranță!

Totul începuse
când văzuse poze
în biroul lui Jackson,

înainte chiar să se fi
cunoscut. Ochii ei
căprui îl distră-
geau de fiecare
dată când stătea în
fața biroului șefului

său. Faptul că
Jackson se întâmpla
să fie fratele ei ar fi
trebuit să îl
convingă să stea
deoparte. Dar el

fusesse un prost
prea îndrăgostit ca
să țină seama de
altceva, deși chiar
și în pozele acelea
de familie ea arăta

ca o fantezie, cu
pielea ei bronzată,
părul lung,
strălucitor și chipul
perfect sculptat. El
bănuia că nu era

singurul tip din
echipă care visa la
ea după întâlnirile
cu Jackson.

O cunoscuse în
sfârșit la câțiva ani

după ce văzuse
acele poze, când
participase la una
dintre petrecerile
date de Jackson în
casa lui din

Connecticut. Hank
fusese prea timid și
prea amuțit ca să o
abordeze, dar apoi
ea îl surprinsese

apropiindu-se de el
în acea seară.

- Bună! Nu
ne-am cunoscut. Eu
sunt sora lui
Jackson, Cătălină.

Ea îi întinsese
o mână elegantă. O
străfulgerare de
energie trecuse prin
corpul lui la
atingerea pasageră.

- Eu sunt
Hank.

Reușise să
rostească trei
cuvinte întregi,
ceea ce era o

realizare, având în vedere gândurile care îți goneau prin minte în momentul acela.

- Deci,
Hank, ce lucrezi
pentru fratele meu?
Ea îi pusese
mâna pe umeri și

se aplecase să îi
şoptească:
- Poţi să îmi
spui adevărul.
Secretul tău e în
siguranţă cu mine.

Respirația ei
caldă i se
strecurase la ceafă
ca o dezmierdare
senzuală. Apoi ea
se retrăsese încet,

holbându-se scurt
la gura lui, înainte
să-i întâlnească
privirea.

El simțise ochii
ei dezmiardându-l

ca o pereche de
mâini fierbinți, iar
asta aproape că-l
adusese în
genunchi.

Cum el nu
vorbise despre
slujba lui, se
gândise că ea îl
întrebase pe
Jackson despre el.

Tot restul serii, ea
continuase să îi
atingă brațul când
vorbea, dându-și
părul peste umăr și
stând practic lipită

de el pe tot par-
cursul petrecerii.
Desigur,
atunci, la fel ca
acum, ea băuse
prea mult, ceea ce

explica mare parte
din
comportamentul ei,
dacă stătea să se
gândească. Dar
atunci, el crezuse

că tocmai câştigase
la loterie.

În seara aceea,
descoperise că ea
era fan loial al celor
de la Giants, făcea

sport nouăzeci de
minute pe zi, dar
ura fiecare
secundă, îi plăcea
stilul ei de viață de
metropolă,

considera social
media drept un rău
necesar și nu se
dădea niciodată în
lături de la o
provocare.

Chiar mai
atractive erau
momentele de
tandrețe pe care le
observase, cum ar
fi felul în care își

adora fratele. Și,
spre deosebire de
Alison, prietena de
atunci a lui Jackson,
Cat se grăbise să
fie gazdă la

petrecere, strân-
gând după oaspeții
neglijenți și
străduindu-se ca și
cei mai timizi să fie

incluși în
conversație.

Amestecul de
manierisme
deosebite și gesturi
atente îl năucise. El

nu mai cunoscuse o
femeie ca ea - sau
cel puțin nu una în
felul în care se
 prezentase ea în
seara aceea.

Când orele
întântaseră, ea
decisese să doarmă
la Jackson, în loc să
ia un tren de
noapte înapoi în

oraş. Jackson îi
lăsase pe Cat şi pe
Hank singuri la
finalul petrecerii, ca
să o ducă pe Alison
acasă.

- Ar trebui
probabil să plec și
eu, să apuc să dorm
un pic, spusese
Hank cu jumătate
de gură, savurând

atingerea
genunchiului ei
lângă coapsă, așa
cum stăteau unul
lângă altul pe
canapea.

-Asta e o idee
foarte proastă.
- Nu ești
gata să te culci?
El rânjise spre
ea în timp ce ea se

juca leneş cu o
şuviţă de păr pe
care o înfăşură pe
degete.

- Ei bine,
dacă pui problema
aşa...
Ea ridicase
jucăuş dintr-o
sprânceană şi se

aplecuse să se
joace cu părul de
pe ceafa lui.
- Sunt gata.
Era toată
invitația de care

avea nevoie. Ea îl
curtase toată seara.
Iar el nu avusese
puterea să îi
reziste, deși nu ar fi
trebuit să se

încurce cu sora
şefului tocmai la
acesta acasă.
Următoarea
chestie de care îşi
amintea era că

buzele ei moi erau
lipite de ale lui.
Ambele lui capete
aproape că
explodaseră de
dorința care îi

fierbea prin vene,
dar el își reținuse
toate instinctele
masculine și luase
lucrurile încet.

Dacă nu ar fi
fost sora lui
Jackson, el ar fi
mers cât de
departe i-ar fi
permis ea.

Dar, chiar și în
amețeala pasiunii,
el fusese suficient
de înțelept să nu
încalce prea multe
limite, deși amân-

doi fuseseră pe
jumătate dezbrăcați
când farurile
mașinii lui Jackson
răzbiseră prin
ferestre. Slavă

Domnului pentru
scurtul
avertisment!
El încă zbura
destul de aproape
de soare când

plecase din casa lui
Jackson, așa că nu îl
deranjaseră
boașele învinețite.
Chiar și acum
trebuia să își

slăbească cravata
doar la gândul
gustului gurii ei și al
pielii ei mătăsoase.
Cat sugerase
să se întâlnească

din nou curând, așa
că el îi lăsase trei
mesaje în
săptămâna
următoare. Spre
dezamăgirea lui, ea

nu răspunsese la
nici unul dintre ele.
Privind în urmă, el
fusesse nesăbuit să
creadă că sugestia
ei într-o doară

fusesse o declarație
de interes adevărat.
Un model renumit
care să iasă cu un
tâmplar? în mod
evident, fusesse

tulburat de acele
sărutări.

Pe lângă acea
umilință, el
petrecuse
următoarele câteva

săptămâni
întrebându-se ce îi
spusese Cat fratelui
ei și ce bănuia
Jackson, dacă
bănuia ceva. Când

Jackson amintise
mai târziu că sora
lui se împăcase cu
nesimțitul cu care
se vedea, el își
dăduse în sfârșit

seama că îl folosisc
doar ca pe un
divertisment.

Luni mai târziu,
el rezistase aproape
o săptămână în-

treagă în care o
privise fâțându-se
în bikini și cămăși
de noapte de
mătase în casa de
vacanță a familiei

de pe insula Block.
El se străduise din
greu să își ascundă
sentimentele
oscilante de iritare
și dorință, pentru ca

nimeni altcineva,
mai ales Cat, să nu
bănuiască nimic. Se
țineau la o distanță
politicoasă unul de
celălalt - el știa că

ea încă era în acea
relație yoyo cu
prietenul ei.

Hank nu ar
minți pretinzând că
o parte din el nu se

simțise răzbunat
când iubitul ei
fusesse arestat pen-
tru agresiune. Dar
în mare parte
fusesse foarte

supărat că Vivi și
Cat fuseseră în
asemenea
primejdie, mai ales
după ce aflase că
avocatul individului

reuşise să-l
scutească de
închisoare. Decizia
lui Cat de a
continua să se vadă
cu ticălosul ăla

când ar fi putut
alege dintre mulți
bărbați buni îl
nedumerea teribil.
El venise la
nunta asta convins

că nu avea să mai
simtă acea
strângere în piept.
Lucrurile merseseră
foarte bine până
când Jackson

intervenise și
plecase cu Amy.

Da, lucrurile
fuseseră în regulă
până când Cat se
cuibărise la pieptul

lui, în timpul
dansului.
Instantaneu, se
simțise iarăși sub
vraja ei. La naiba,
în acel moment,

număra dalele din
parchet ca să nu
reacționeze la ochii
ei fermecători și la
buzele alea de
culoarea vinului.

Să o țină din
nou în brațe fusese
cea mai grozavă
formă de tortură.
Când ea îi
murmurase la

ureche, vintrea lui
aproape explodase.
Dar ea băuse
șampanie toată
noaptea, iar
experiența îi

spunea că dansul
acela era încă un
joc de-a șoarecele
și pisiCat.
Ea poate
credea că el era un

biet tâmplar pe
care îl putea prosti,
dar el nu se lăsa
păcălit de două ori.

- încruntătu
ra asta e pentru
mine?
Jackson îl bătu
pe Hank pe umăr.

- Știi că nu
făceam decât să
mă distrez un pic,
nu încercam să ți-o
fur pe Amy.

- Aş fi putut
fi supărat dacă te-
aş considera o
ameninţare, glumi
Hank, recunoscător
că Jackson habar n-

avea la ce se
gândea.

- Ei bine, nu
vom ști niciodată,
pentru că, spre de-
osebire de fratele

meu, eu nu sunt în
căutarea iubirii.
Privirea lui Jackson
se îndreaptă spre
David și Vivi, care
veneau spre ei. Dar

mă bucur că unele
persoane au găsit-
o.

Hank îl ignoră
pe Jackson și
aruncă o privire

furișă spre Cat, care
stătea lângă tatăl ei
la masă, cu bărbia
proptită în palmă.
Ochii ei ușori tulburi
priveau în de-

părtare în timp ce
ea bătea fără să-și
dea seama cu un
deget în obraz.
Când o văzuse
prima dată în seara

asta, ea părise
fragilă, de parcă ar
fi putut să se frângă
în orice moment.
Curiozitatea îl
rodea, dar orice o

preocupa nu era
treaba lui.

- Hei, zise
Vivi și îl trase de
braț, cum ar fi un
dans cu mireasa?

David aprobă
din cap, așa că
Hank puse paharul
jos pe tejgheaua de
la bar și o conduse
pe Vivi pe ringul de

dans. Zâmbetul ei
larg îl făcu să
rânjească.

Când o
cunoscuse, vara
trecută, ea fusese

ca o briză
proaspătă. O fi fost
o fată mică și
subțire, dar inima ei
compensa din plin
statura micuță.

- Apreciez
că te-ai ocupat de
tata. Privirea lui Vivi
se îndreptă spre
podea. Expresia ei
dintr-odată sumbră

Îl întristă. Nici o
mireasă nu ar
trebui să se
îngrijoreze din
asemenea motive
în ziua nunții ei, mai

ales nu Vivi. Nu mi-
am dat seama că
băuse deja așa
mult.

- Lasă asta
și bucură-te de

seara voastră, zise
el și îi ridică bărbia
cu două degete.
Doar amintiri
frumoase, OK? În
afară de asta,

trebuie să admit
ceva. Se pare că ai
avut dreptate în
pravința lui David, la
urma urmei. El nu s-
a uitat niciodată la

Laney așa cum se
uită la tine, și acum
suntem aici și
dansăm la nunta
voastră.

Când rosti
cuvintele, el se
întrebă dacă ar
putea să dreagă
cumva faptul că
amintise despre

fosta iubită a lui
David. Din fericire,
Vivi nu părea
afectată de gafa lui.
- Ar trebui
să îmi ascuți mereu

instinctele, zise ea.
Și, că vorbeam de
asta, v-am văzut pe
tine și pe Cat dan-
sând. Asta

înseamnă că
gheața s-a topit?
Hank nu se
gândise că acel
comportament al lui
și al lui Cat de vara

trecută fusese
observat de cineva,
dar se pare că nu
fusese chiar așa
nonșalant pe cât
sperase. Îi spusese

Cat ceva lui Vivi
despre trecutul lor?
Enervat pe sine
însuși, el o învârti
pe Vivi într-o parte
și apoi în cealaltă.

- Prietena
ta Amy pare o fată
drăguță. Care e
treaba cu ea?
Vivi se
încruntă, apoi își

alungă expresia de
pe față.

- Ei bine,
Amy este o prietenă
bună și o persoană
foarte atentă.

Seamănă mult cu
tine, de fapt. Ea îl
țintui cu ochii ei
mari. Ea e grozavă,
Hank, dar nu ți-ar
plăcea să fii cu

cineva care te
provoacă, care te
stârnește și care te
surprinde... care te
încântă? Pentru că
știi pe cineva care

ar putea face toate
astea și chiar mai
mult. Vivi se uită
spre locul unde se
afla Cat. De ce
încearcă proaspeții

însurăței mereu să
facă pe pețitorii?
întrebă Hank
înainte să o lase pe
spate în timp ce
melodia se termina.

O sărută pe obraz și
întrerupse
conversația.
Felicitări, doamnă
St. James! Mă bucur

foarte mult pentru
tine.

El o conduse
pe Vivi înapoi la
soțul ei, dar ea îl
fură pe Jackson

pentru un dans.
Hank nu se
împrietenise ni-
ciodată prea tare cu
David, care i se

părea un pic
distant.

Dar
petrecuseră ceva
timp împreună ori
de câte ori David îl

vizitase pe Jackson
pe parcursul anului
trecut.

- Mulțumes
c că te-ai ocupat de
tatăl lui Vivi, Hank!

Sunt sigur că ai
reuşit să previi un
dezastru în seara
asta, zise David şi
sorbi din băutura

lui. Îți rămânem
datori.
-N-a fost mare
lucru.
David se uită
spre mulțime.

-Jackson pare
mai împrăștiat
decât de obicei. E
totul în regulă la
muncă?

- A fost
destul de
aglomerat.
Hank se uită la
Jackson și Vivi fără

să îl privească pe
David în ochi.

Din cauza
efortului financiar
generat de boala
mamei sale și de

taxa pentru colegiu
a surorii lui, el nu ar
trebui să se plângă
de ore suplimentare
și bani în plus. Dar
Hank știa destule

despre David ca să
își dea seama că
era felul lui indirect
de a se asigura că
fratelui mai mic îi
mergea bine.

Hank era și el
un pic îngrijorat
pentru prietenul
său.

- Facem
eforturi să putem

livra la timp,
termene-li- mită pe
care el promite să
le respecte. A fost
destul de stresant.

- Ai discutat
cu el despre asta? îl
întrebă David.

- O dată,
zise Hank și își
încrucișă brațele

peste piept,
chicotind. Scurta
discuție s-a
terminat cu o
reamintire a

faptului că el e
șeful.

- Comporta
mentul lui mă
îngrijorează. Sigur,
ori de câte ori aduc

vorba, îmi aruncă
greşelile mele în
faţă şi-mi spune să
nu mă bag. David
se uită spre
Jackson. Desigur,

să-i ții pe alții la
distanță este o
nefericită trăsătură
de familie, bombăni
el.

Hank ştia deja
asta despre Jackson
şi bănuia că şi Cat
era la fel.

- Cum se
descurcă Vivi cu
asta?
Hank se
încorda în
așteptarea

răspunsului lui
David, dar acesta
doar se uită în
paharul lui și rânji.

- Nu trebuie
să mă ascund de
Vivi.
Hank ar fi
putut jura că îl
văzuse pe David

zâmbind, își înăbuși
un chicot când se
gândi că nimeni nu
putea ascunde prea
multe de Vivi.

-Jackson o să-
și revină. Spera că
lucrurile să nu se
încingă, dar Hank
nu voia să intervină
între frați. Scuză-

mă, trebuie să
merg afară o
secundă.
 îclină scurt
din cap și ieși din
cort pentru câteva

minute de pace și
liniște.

La toaleta
bărbatilor, doi
avocați din firma lui
David erau prinși

literalmente într-un
concurs de pișat.
Vocile lor ridicate
sugerau că erau
deja pe jumătate
beți.

- E al naibii
de sexy, zise unul
din bărbații care
păreau să aibă
până în 30 de ani.

Păcat că e sora lui
David.

- Da, ar
putea să îți ratezi
șansa de a deveni
partenerul lui de

afaceri dacă te
încurci cu ea. Din
fericire pentru
mine, eu sunt deja
partener. Bărbatul o
idee mai în vârstă și

mai rotofei îi aruncă
un zâmbet
victorios. Cred că
nu îmi stă nimic în
cale.

- Nu ai nici
o șansă cu o fată ca
ea. Avocatul tânăr
cu părul atent
pieptănat și dat cu
gel își trase

fermoarul de la
pantaloni. De fapt,
pot să pun pariu pe
500 de dolari că nu
vei putea încheia
afacerea.

Se îndepărtă de
pisoar.
Hank strânse din
dinți, dar rămase
calm.

- Ticălos
îngâmfat ce ești,
răspunse tipul mai
în vârstă. Mă bag.
De fapt, dublu sau
nimic că voi încheia

afacerea înaintea
ta.
Concurentul lui
izbucni în râs în
timp ce se uita la

Rolexul uriaș de la
încheietura mâinii.
- Recepția se
termină într-o oră.
întinse mâna priete-
nului său. Să

câștîge cavalerul
cel mai bun.
- Cavalerul... Cel
mai în vîrstă
hohoti. Glumă de

nuntă? „Ce
ticăloși!”

- Sper foarte
tare că pariul ăsta e
o glumă proastă,
interveni Hank. Voi

doi nu aveți de
gând să profitați de
sora lui David chiar
la nunta lui, așa-i?

- Cine naiba mai
ești și tu? întrebă
cel mai tânăr.
- Un prieten de
familie, răspunse

Hank și îi aruncă o
privire glacială.
- Sigur că
glumeam, zise cel
mai în vârstă. îi
aruncă prietenului o

privire de genul
„taci naibii din
gură”, în timp ce îl
bătea pe Hank pe
umăr. Nu s-a întâm-
plat nimic.

Îl trase pe celălalt
idiot spre ușă.
Dar, înainte ca
ticălosul arogant să
plece, Hank îl auzi
protestând:

- Individul ăla ar face bine să-și vadă de treabă. Ea poate să decidă și singură cu cine vrea să se culce.

Vena de la tâmpla
lui Hank pulsa deja
când cei doi idioți
ieșiră din baie.
Primul lui instinct fu
să îi povestească lui

Jackson, dar se
îndoia că Vivi ar
aprecia o bătaie în
mijlocul recepției ei
de nuntă.

Se gândi dacă să o
avertizeze pe Cat,
dar, în starea în
care era, putea și
ea provoca o scenă.
Nu era nici iubita și

nici prietena lui. Nu
ar trebui să conteze
cu cine se combina
în seara asta sau în
oricare altă seară.
Așa că de ce își

freca mâinile în
chiuvetă de parcă
ar fi fost acoperite
cu bacterii
carnivore?

Hank se
întoarce la recepție,
dorindu-și să revină
la seara plăcută pe
care o avusese
înainte să danseze

cu Cat. Acum,
trebuia să găsească
o modalitate de a o
proteja fără să
distrugă toată

afurisita de
petrecere.
Trecu pe lângă
cei doi avocați
nesimțiți care deja
o convinseseră pe

Cat să li se alăture
la masa lor pentru
ceva de băut. îi
întâlni privirea. Ea
părea resemnată -
la naiba, arăta

tristă -, ceea ce nu
avea sens. Cat își
feri privirea și
continuă
conversația cu
ticăloșii.

Hank își înfipse
unghiile în palmă,
dar continuă să
meargă mai
departe. Nu se
putea năpusti ca un

cowboy dintr-un
film prost. Avea
nevoie de un plan.
La masa lui,
Amy și ceilalți
oaspeți vorbeau

despre planuri de
vacanță. El se
așeză și ascultă
politicos în timp ce
o supraveghea pe
Cat de la distanță.

Râsul ei părea
exagerat - spre
deosebire de cel al
fetei pe care o
cunoscuse anul
trecut -, dar el nu

putea ghici motivul
șaradei ei.

- Cum e cu
tine, Hank? îl
întrebă Amy. O să

mergi undeva
palpitant?

El nu mai
plecase nicăieri de
când cu excursia de
vara trecută cu

familia lui Jackson,
ceea ce reușise să
facă doar pentru că
fusesse cazat pe
gratis. Șederea asta
peste noapte îi seca

rezervele financiare
pentru o vreme.

Chiar dacă nu
ar fi avut banii
numărați,
sănătatea în rapidă

deteriorare a
mamei sale îl
țintuia acasă. La
naiba, plecarea lui
pentru 36 de ore
solicitase

numeroase
verificări la cei care
aveau grijă de ea.
- Nu, vara e
cea mai aglomerată
perioadă la lucru.

Cu un rânjet larg, el
pufni. Rareori
reușesc să plec.
- Exact
opusul programului
meu de școală, zise

Amy uitându-se la
el pe sub bretonul
blond. Poate poți să
planifici o excursie
de iarnă pe o insulă

și să începi Anul
Nou cum trebuie.
- Nu e o
idee rea, admise
Hank.

La naiba, dacă
ar găsi banii și
timpul să plece în
vacanță, nu l-ar
deranja o companie
feminină. Dar avea

șanse mai mari să
câștige la Powerball
decât să își ia o
vacanță de
Crăciunul ăsta.

Hank compară
zâmbetul cald și
vocea feminină ale
lui Amy cu stilul mai
tăios al lui Cat.
Sfatul lui Vivi plutea

prin gândurile lui,
ademenindu-l, așa
că scutură din cap,
să scape de el. își
sprijini bărbia în
pumn, ascultând

doar pe jumătate
discuția din jurul lui.
Și în tot timpul ăsta
o urmărea pe Cat
cu avocații aceia
doi.

Acum, o
puseseră să bea
tărie. El nu se putea
hotărî ce era mai
dezgustător: pariul
în sine sau

nesimțirea acelor
ticăloși, decizi să o
îmbibe în băutură
ca să câștige. Tot ce
știa era că trebuia
să se asigure că nici

unul nu avea să
reușească.

- Sora lui
David chiar pare să
capteze atenția
tuturor, zise Amy și

îl smulse din
preocupările lui. E
la fel de plăcută pe
cât e de frumoasă?
Hank se uită la
Amy, în căutarea

unui răspuns
potrivit.

-Nu e ușor să o
cunoști.

-Ah, oftă Amy.
Frumoasă, dar și o

provocare. Puțini
bărbați rezistă
atracției unei
asemenea
provocări.

„Într-adevăr,
foarte puțini.”

Pe măsură ce
petrecerea se
aproia de sfârșit,
David și Vivi

începeau să facă
turul, ca să le ureze
noapte bună
oaspeților, înainte
să plece spre casa
familiei St. James,

aflată câțiva
kilometri mai sus
pe drum. Jackson
spusese că restul
familiei optase să
stea la hotel, ca să

le ofere spațiu
privat însoțitorilor.
- Pare că
petrecerea s-a
terminat, zise Amy

și se uită la el plină
de speranță.

Dacă nu ar fi
fost preocupat de
situația lui Cat,
probabil ar fi rugat-

o să i se alăture la
bar pentru ceva de
băut.

- Se cam
termină, fu el de
acord.

- Cred că
mă voi duce în
camera mea, spuse
ea insinuant. Dar
tu?

Invitația din
vocea ei îl tenta.
Trecuse ceva vreme
de când nu mai
fusesse cu o femeie,
și era plin de

tensiune sexuală
acumulată. Se uită
prin încăpere.

Jackson
dispăruse, iar David
și Vivi nu erau

atenți la Cat. Dacă
Hank pleca, ea era
pradă ușoară
pentru acei ticăloși
interesați doar să
câștige pariul.

Nu îi era dator
lui Cat să o salveze,
dar, dacă ea ar păți
ceva, asta i-ar
distruge lui Vivi
amintirile de la

nuntă - la fel și
restului familiei.
„Pe cine vrei să
aburești aici?” El nu
voia ca ea să
pățească ceva și

nici să se
gândească la ea în
pat cu unul din
ticăloşii ăia.
- Cred că o
să mă duc să văd

unde e Jackson și să
aflu ce are de gând.
Probabil va fi o
discuție cu
trabucuri.

El rânji și luă o
înghițitură lungă de
bere, ignorând
înțepătura de
vinovăție la

vederea expresiei ei
dezamăgite.

- OK, zise
ea. Ne vedem de
dimineață?

- Sigur,
răspunse el. Somn
ușor!

La naiba! Ce
facea? Ar trebui să-
și petreacă timpul

încercând să o
cunoască pe fata
asta drăguță. O
persoană așezată,
care voia viața
simplă pe care și-o

dorea și el - una
plină de copii și de
vacanțe, de
biciclete și jocuri de
baseball și un
partener cu care să

se cuibărească
noaptea. În schimb,
el făcea pe paznicul
pentru o femeie
complicată, care îl
refuzase deja o

dată și a cărei viață
nu părea deloc
normală.

Degetele lui
băteau darabana pe
blatul mesei.

Câteva minute mai
târziu, Cat se
îndepărtă de cei doi
pariori nesimțiți.
Ce noroc!

Hank sări de
pe scaun și o
urmări de la
distanță. Rămase în
preajma toaletei
femeilor până o

văzu ieşind,
clătinându-se. Se
împiedică de tivul
rochiei, dar el o
prînse înainte să
cadă.

- O, zise ea
cu un chicot ușor.
Ce neîndemânatică
sunt!
El îi dădu drumul la
braț când se

redresa, dar apoi ea
ridică un picior ca
să-și scoată pantofii
și ateriză în fund.

Orice tărie băuse cu
indivizii ăia, se
îmbătase crișă.
Cat se îmbujoră în
timp ce se uita în
sus la el printre

genele dese. Pentru
prima dată de când
se cunoscuseră,
părea să fie
vulnerabilă și
nesigură. Inima îi

bubuia în piept lui
Hank la vederea ei,
iar iritarea făcu
repede loc unui val
feroce de

sentimente
protectoare.
- Cred că e
timpul să te retragi
în camera ta. Se
aplecă și o ajută să

se ridice, ținând-o
cu o mână pe după
talie, ca să o
susțină. Haide!
- S-a terminat
petrecerea?

Respirația ei caldă
se strecură pe sub
urechea lui și peste
ceafă, gâdilându-i
părul fin de acolo.
Cu fiecare întâlnire,

el devenea tot mai
convins că ea era
un fel de test
pentru voința lui.
Asta sau o glumă
crudă pe care

Dumnezeu i-o
facea.
- S-a terminat
pentru tine.
El începu să
meargă cu ea spre

scări. Pe drum, se
întâlniră cu Amy și
cu o altă femeie,
care vorbeau în hol.
Amy se uită spre el,
pe buze începând

să i se formeze un
zâmbet, dar apoi o
zări pe Cat la brațul
lui.

Simțindu-se ca un
ticălos, el încercă
să-i explice:
- Nu e ce pare, zise
el chiar când Cat
scoase un „Oh!”

Cat continuă să se
clatine, chiar și cu
susținerea lui.
Apoi se opri brusc.
Ochii i se mutară de
la Amy la Hank. Cu

buzele umede lipite
de urechea lui, ea
șopti:
- Nu o pot
învinovăți că te

vrea. Arăți foarte
sexy în costum.
Să o ignore pe Cat
când era lipită de el
și îi provoca mici
fiori pe piele era o

provocare pe care
el își dădu dintr-
odată seama că ar
putea să o piardă.
El nici măcar nu
trebuia să închidă

ochii ca să-și
imagineze corpul ei
gol înfășurat în jurul
corpului său,
brațele și picioarele
împletite într-un

dans erotic. „Uşor-
uşor.”
- încetează
să mai vorbeşti şi
înaintează, zise el şi

o susțin. În ce
cameră ești cazată?
Ea se uită
radioasă la el.
- Hmm?

El strânse din
dini și se luptă cu
tentația care
creștea.
- Ce cameră, Cat?
-217.

După ce se
chinui să o ajute să
urce primul rând de
trepte, el o luă în
brațe și o purtă așa
restul drumului. Ea

oftă și își puse
capul pe umărul lui.
Parfumul ei condi-
mentat îi invadează
nărilor, amenințând

controlul exercitat
de mintea lui.

La ușă, ea
scotoci în poșetă
după chei. El o puse
jos, pregătit să se

întoarcă și să fugă,
dar ea se clătină
din nou și izbucni
iarăși într-un acces
de chicoteli în timp
ce descuia ușa.

„Nu există
Dumnezeu!” Oftă
din rărunchi în timp
ce își freca fața cu
măinile, apoi o luă

în brațe și o trecu
pragul.

- Uite cum
vine mireasa,
chicoti ea vesel.

Râsul ei răgușit
și ochii sclipitori îl
afectau ca o dușcă
de tequila. Cu cât
petrecea mai mult
timp cu ea, cu atât

mai multe neazuri
invita spre el. El
păși prin cameră și
o lăsa pe pat, decis
să își depășească

dependența asta
diabolică.

- Stai așa!

El se duse direct la
minibar și scoase o
sticlă de apă, apoi îi

desfăcu capacul. Ai
niște aspirină?
întrebă și se
întoarce spre ea.
Apoi aproape
că vărsă apa pe el.

În acele câteva
secunde, ea reușise
să-și desfacă fer-
moarul rochiei și să
se dezbrace parțial.
Cumva, reușise să

se încurce
încercând să iasă
din rochia
complicată. Hank
nu-și putea lua ochii
de la sutienul ei

fără bretele din
dantelă
transparentă, care îi
dezvăluia umbra
sfârcurilor
întunecate care se

împungeau în
materialul subțire.

Cat nu avea
sâni mari, dar erau
suficient de mari și
de obraznici. Mintea

i se goli, deși era
vag conștient de
faptul că pantalonii
începuseră să se
simtă cam cu două
măsuri mai mici.

- Nu sta acolo
degeaba, zise ea
făcând o grimasă în
timp ce se chinuia
cu rochia. Ajută-mă
să ies din asta!

Porunca ei nu era
menită ca o
ademenire, dar
colțurile gurii lui tot
se curbară în sus.
Puse capacul sticlei

și o lăsa pe
noptieră, lângă un
jurnal de piele legat
cu o panglică.
Cat ținea un jurnal?
Ei bine, asta îl

surprindea... chiar
foarte mult. La
naiba, tare i-ar
plăcea să îl citească
și să descopere, în
sfârșit, ce se

ascundea în spatele
acelor ochi ai ei.
- Intinde-te ca
să apuc partea de
jos, îi ceru el, fără

să-și poată ascunde
tonul răgușit.
Ea își ridică
șoldurile, iar el
trase de rochie, și,
câteva secunde mai

târziu, ea era
întinsă pe pat doar
în desuu- rile sexy
și pantofii cu toc.

Doamne sfinte,
gura lui se uscăse
de tot.
Hank nu putea să-i
arate mai puțin
respect decât le-ar

cere altor bărbați să
le acorde surorilor
sale. Nu putea. Se
concentră la gândul
ăsta și nu făcu
decât să îi scoată

pantofii, apoi dădu
pătura de pe pat la
o parte.
- Bagă-te aici!

El îi întinse sticla de
apă după ce ea se
băgă sub pături.
- Bea niște apă,
Cat! Nu îți invidiez

durerea de cap de
mâine-dimineată.
Ea rămase cu ochii
ațintiți asupra lui în
timp ce dădea apa
pe gât. Privirea

provocatoare dură
câteva minute, timp
în care el se luptă
cu dorința și cu
sentimentul lui de

moralitate. Cumva,
moralitatea învinse.
Ea puse sticla pe
noptieră și se
cuibări în pat, cu un
zâmbet pe buze.

- Noapte bună,
Cătălină! Somn
ușor!
Și se întoarce să
plece.
- Așteaptă!

Ea se răsuci și
se sprijini într-un
cot. Părul negru i se
revărsa pe umeri, și
ea bătu cu palma

pe marginea patu-
lui. Vino înapoi!

El își încrucișă
brațele și se uită la
ea.

- De ce?

-Te rog, zise ea
și se ridică în capul
oaselor în pat.
Păturile îi erau
acum adunate în
jurul taliei. Acea

dorință familiară
goni din nou prin el,
tentându-l dincolo
de suportabil. Ar
trebui să cedeze, să
se bage cu ea sub

pături și să accepte
ce i se oferea. Să o
folosească la fel
cum l-ar folosi și ea.
Dar el nu fusese
niciodată genul

acela de bărbat, și
ar fi o zi rece în iad
înainte să îi permită
lui Cat să îl
transforme în așa
ceva.

Hank trase
încet aer în piept și
apoi se așeză pe
marginea saltelei,
în timp ce își tot

freca palmele de
coapse.
-Mulțumesc că
m-ai ajutat, zise ea.
Expresia ei îi
amintea de a

surorilor lui când
trebuiau să îi
suporte una dintre
predici. El se abținu
să o atingă.

- Cu
plăcere!
Zâmbetul ei
nesigur îl răscolea,
și ea întinse o mână

și se jucă cu
șuvițele lui.
- Sărută-mă
de noapte bună!
Tot sângele i se
scurse din cap

direct în mădular.
Pulsația continuă
dintre picioarele lui
îl îndemna să îi facă
pe plac, deși știa
mai bine.

„Doar un
sărut.”

De parcă s-ar fi
privit într-un vis, el
își lăsă degetele să-
i dezmierde

obrazul. Ea ridică
bărbia și își desfăcu
buzele, iar el își
apăsă gura de a ei.
Se lăsă pradă
momentului, să o

guste încă o dată,
să își lase limba să
alunece în gura ei și
să și-o împletească
cu a ei. Gustul slab
de șampanie și

miere îi copleşi
simţurile în timp ce
îi atingea buza de
jos cu dinţi.
Timpul încetini.
Fiecare parte din

corpul lui era trezită
la viață. Ea își
împinse cu forță
degetele în părul lui
gemând,

copleșindu-l cu
dorință.
- Așa cum îmi
aminteam, șopti ea
lipită de pielea lui.
Hank era pe

punctul de a face o
mare greșeală, dar
cuvintele ei îi
aduseră în minte
imagini amare
legate de ultima

dată când căzuse în
plasa jocurilor ei.
Brusc, o apucă de
încheieturi și o
împinse înapoi.

- Hank! Ea
căzu înapoi pe
perne. Stai!
- Nu.
Trebuia să iasă din
camera ei înainte

să înghețe tot iadul.
Noapte bună!

Se ridică de pe
saltea și se întinse
să stingă lumina.
Privirea îi căzu din

nou pe jurnal, dar
apoi se retrase de
lângă pat.
- Ești
supărat pentru ce s-
a întâmplat,

bombăni ea pe
jumătate adormită.
Dar crede-mă, ți-am
făcut o mare
favoare.

El încremeni în
mers. Se uită peste
umăr, cu respirația
întretăiată, și
absorbi cuvintele ei
și sclipirea de îndo-

ială pe care o
ascundea de
camerele foto. Nu
era cine știe ce
scuză. Oare ar fi
recunoscut asta

dacă nu ar fi fost
beată?
Oare chiar credea
ce spusese? Și oare
mai conta? Sforăitul
ei ușor îi întrerupse

gândurile. Ieși pe
furiș din camera ei.
Rămase pe hol, cu
palma lipită de ușa
închisă, mai așteptă
un minut și apoi își

băgă mâna în
buzunar și porni pe
coridor în jos.

capitolul 4

Mamă,

Sunt *vraiște*.
Sunt *beată și trează*
la 2.00 dimineața.
Vraiște.
Cum am ajuns în
camera mea? Și de

*ce mă doare
fundul! Am căzut?
Sper că nu a făcut
nimeni vreo poză.
Mă bucur că nu vei
fi aici, să trebuiască*

*să înduri efectele
fotografiilor
degradante care
vor apărea pe
Twitter și
Instagram.*

*Pe de altă
parte, tu erai cea
mai în măsură să
mă calmezi când
eram pe punctul de
a face o criză, încă*

*îmi lipsești foarte
mult.*

Un bâzâit
intermitent
pătrunse în mintea
lui Cat de la

distanță. Cu fiecare
secundă care
trecea, devenea tot
mai puternic și mai
insistent.

încetează să-
mi mai sfredeleşti
creierul! Ea își trase
o pernă peste cap,
doar ca să devină
dezorientată de

mirosul nefamiliar
al unui așternut
străin.

Deschise ochii
și îi miji în lumina
soarelui care pă-

trundea pe
fereastră. Se
întoarse spre
îngrozitorul ceas cu
alarmă și îl pocni cu
palma de trei ori

înainte să găsească
butonul de oprire.
Slavă Domnului! Se
prăbuși la loc în pat
și își frecă mâna ce
o dureau.

Limba ei se
simțea de parcă
cineva i-ar fi lipit-o
cu scotch de cerul
gurii și gustul era
pe măsură de rău.

în ciuda alarmei
oprite, pulsația din
capul ei continuă ca
un ecou al acelu
bâzâit insuportabil.

Ea se holbă
spre tavan,
rugându-se pentru
o recuperare
miraculoasă din
mahmureala ei

înainte de brunch-ul
de după nuntă.

După mai
multe minute
brutale, se ridică.
Atunci, observă

rochia pe scaun și
constată că dormise
în sutien și chiloți.
își trecu mâna
peste față și
degetele prin păr.

încordându-se,
își cercetă memoria
ca să-și aducă
aminte cum de
ajunsese în starea
asta. Mai cercetă o

dată camera și văzu
sticla goală de apă
pe noptieră. Pantofii
îi erau puși frumos
sub scaunul pe care
era întinsă rochia.

Ridică dintr-o
sprânceană,
îndoindu-se că
făcuse ea asta.
Momente
înceteșate începură

să apară: Hank ridicând-o, mirosul
pielii lui, el trăgând
de rochia ei,
sărutul, el plecând.

în câteva
secunde, amintirile
se limpeziră, și, cu
fiecare nou detaliu,
jena ei devenea tot
mai profundă.

Câți oameni,
alții decât Hank,
observaseră
comportamentul ei
amețit de alcool?
Ea tânjea să își

scrie sentimentele,
dar apoi un alt gând
oribil îi provocă
panică. Oare Hank îi
citise jurnalul? Fir-ar
să fie, şedea acolo,

accesibil oricui, iar
panglica era
desfăcută.

Ea scrută rapid
ultimele notițe din
jurnal - temeri

umiltoare
așternute pe hârtie.
închise ochii,
forțându-se să
atenueze alarma
din inimă. Abia

reuși să înăbușe
aceste temeri, când
o năpădiră altele.
Acum, avea să
fie nevoită să-l
înfrunte pe Hank la

micul dejun și să
pretindă că nu se
întâmplase nimic
neobișnuit seara
trecută. De parcă el
nu i-ar fi știut toate

secretele. De parcă
nu i-ar fi plâns deja
de milă.
își lipi palmele
de tâmpile și
strânse ochii bine.

își frecă degetul
mare între
sprâncene ca să
netezească ridurile
și scoase o
răsufare lungă.

După ce notă
câteva rânduri în
jurnal ca să-și
limpezească
mintea, ea îl legă și
îl puse deoparte.

Mușchii o dureau.
Trecuse multă
vreme de când se
îmbătase așa, ca să
alunge neliniștea.
Acum, rușinea îi

gonea prin vene
pentru că nu fusese
în stare să suporte
toată dragostea de
la nunta fratelui ei.

Din fericire, în
ziua următoare
avea să fie deja
ocupată cu altele -
cum ar fi cariera ei.
Cât despre seara

trecută, spera că
apa fierbinte de la
un duș prelung
avea să mai spele
din senzația de
umilință.

Se părea că
nu.

Deși era
curată, tot se
simțea ca naiba.
Oftă și dădu curs

reacției ei tipice - să
se îmbrace
ucigător.

Căută prin
numeroasele haine
pe care le luase cu

ea în weekendul
prelungit și alese o
rochie mini
sofisticată, fără
măneți, Robert
Rodriguez, de

culoarea portocalei
roșii, și sandale
nude cu toc.
 își strânse
părul într-o coadă
de cal joasă, într-o

parte, și aplică doar
un machiaj
minimal, înghiți
două pastile de
Advil și merse să ia

micul dejun pe
verandă.

Pescărușii
țipau și zburau
aproape de mal,
câțiva mai curajoși

aterizând pe
balustrada din
aproiere.
Priveliştea de
la Spring House,
monument istoric

vechi de 163 de
ani, era frumoasă,
poate chiar la fel de
frumoasă ca aceea
din casa lor de
vacanță din

Mohegan Bluffs.
Sigur, magia
apusului care o
fermecase seara
trecută nu se mai
simțea în aer. Sub

soarele strălucitor
din dimineața asta
nu erau umbre sau
lumină blândă, care
să ascundă
defectele lemnului

decolorat de soare,
peticele uscate de
iarbă sau gunoiul
adus de apă la mal.
Jackson
ocupase deja o

masă, așa că i se
alătură. Ea observă
că David și Vivi
stăteau la o altă
masă și vorbeau cu
câțiva colegi de-ai

lui. Tipul cu părul
negru, lucios îi
stârnea o amintire
neplăcută cu ea
bând tărie. Valul de
greață provocat de

amintirea asta o
făcu să dea niște
apă pe gât, ca să
dilueze acidul din
stomac.

- Unde e
tata? îl întrebă pe
Jackson.

- El și Janet
au luat feribotul dis-
de-diminează.

El se scărpină
pe ceafă. Cat
observă pleoapele
umflate și ridurile
adânci de pe fața
lui.

- Se pare că
trebuiau să fie
undeva în după-
amia- za asta.
- Noi la ce
oră plecăm?

- Mi-am
lăsat mașina pe
continent, așa că
putem lua feribotul.
Mi-ar plăcea să
plecăm cam într-o

oră. Jackson goli un
pachețel de zahăr
în cafea. Te duc la
Stamford, ca să poți
prinde trenul expres
spre Grand Central.

• - Sună bine,
mulțumesc!
Festivitățile o
secaseră de
energie. Trebuia să
se întoarcă în

adăpostul ei privat
și să își planifice
următoarea
mișcare. în plus,
vecina ei mai în
vârstă, Esther

Morganstein, se
baza pe Cat să facă
cumpărături pentru
ea în fiecare
duminică după-
amiază. Aveau

obiceiul de a bea
ceai când venea ea
cu mâncarea.
Esther aştepta cu
nerăbdare vizita,
pentru că propria

familie locuia în
Texas, și Cat se
bucura să-i fie
companie cura-
joasei bătrâne.

- Arăți cam rău,
zise Jackson și se
aplecă să îi
studieze ochii.
Injectați! Ai ajuns
bine în cameră

seara trecută? Nu
ți-ai luat rămas-
bun.
- Sunt bine.
Ea flutură din mână
să alunge

îngrijorarea lui și își
înăbuși o replică
despre cum că ar
trebui să se
privească în
oglindă.

- Dacă erai așa
îngrijorat, poate ar
fi trebuit să fii atent
să vezi ce face
surioara ta atunci,
nu acum.

- Ei bine, am
fost distras. El îi
făcu diabolic cu
ochiul. De fapt, și
eu mă simt cam
rău. Eu și Hank

fumam trabucuri
aici, afară, când
Amy și prietena ei
Denis ni s-au
alăturat pentru o
dușcă de noapte

bună. După asta,
amintirile îmi sunt
un pic încetoșate.
- Nu mai e nimic
de povestit?

Deci Hank se
întorsese ca să se
cupleze cu Amy. Ea
își roase buza,
dorindu-și cu

ardoare mai multe
detalii.

- Nu... I-am
lăsat când mi-am
terminat trabucul.
Jackson dădu niște

cafea pe gât și
zâmbi șmecherește
în timp ce se uita
spre ușa hotelului.
Dar poate are Hank
ceva de mărturisit.

Cat îi urmă privirea
ca să-i vadă pe
Hank și Amy ieșind.
Era o coincidență
sau veniseră
împreună?

Ea nu putea fi
sigură, dar i se păru
că Hank se albi o
clipă când o văzu. O
cuprinse alt val de
greață.

-Aici suntem!
Jackson flutură din
mână ca să-i aducă
la masa lor.

Cat se îmbărbăta,
nesigură de cum să
reacționeze.
Nodul din stomac
nu o ajuta, nici
faptul că Hank îi

trase lui Amy un
afurisit de scaun.
Minunat!
- Bună dimineața!
Hank înclină din cap
spre Cat înainte să

se așeze lângă
Amy.
El îi întâlnește privirea,
ceea ce însemna,
se rugă ea, că el nu
îi citise jurnalul.

Cu siguranță s-
ar fi simțit prea
inconfortabil să o
privească în ochi
dacă ar fi făcut-o.

- Pentru
unii mai mult decât
pentru alții, bom-
băni Cat.
Ea se întreabă
din nou, nostalgică,

dacă într-un alt loc
și într-un alt timp ea
ar fi putut avea o
relație cu Hank.
Când Amy se
aplecă spre el,

mândria o îndemnă
pe Cat să se
retragă și să se
regrupeze. Gelozia
nu era niciodată
atractivă, și să dea

naiba dacă avea să
permită cuiva să
vadă că o afecta,
mai ales când nici
nu înțelegea de

unde venea această
gelozie.

- Mă duc
să-mi iau ceva de
mâncare. Pot să
aduc ceva la masă?

Din fericire,
toată lumea refuză.
Cat se ridică și se
îndreptă spre bufet,
recunoscătoare
pentru anii de mers

pe podium care
faceau ca plecarea
ei sa para eleganta
si sexy chiar si cand
picioarele ii
tremurau usor.

Amy putea să
se laude cu un set
uimitor de
„tovarăşe”, dar Cat
avea picioare
frumoase, lungi şi

nu se jena să folosească atuurile pe care le avea la dispoziție.

Aroma de ouă
cu bacon și cârnați

o făcu să se
îngrețoseze. Nu era
cine știe ce
pierdere, având în
vedere că baconul
nu mai făcuse parte

din dieta ei de
peste un deceniu.
Având în
vedere câte calorii
lichide consumase

seara trecută, ar
trebui să se abțină.
Studie oferta
de fructe și iaurt,
dar apoi
recomandarea

doctoriței Wexler de
a lua în greutate o
tentă să iă în
considerație un coș
întreg de briose
calde.

„O, la naiba!”
Avea nevoie de
ceva greu ca să
absoarbă resturile
de alcool din
organism. Fără să

mai ezite, apucă
brioşa cu ciocolată
din coş şi muşcă din
ea.
- Din nou,
eşti cea mai

încântătoare femeie
din încăpere, se
auzi o voce
familiară.
 Uimită, Cat se
întoarse să o vadă

pe Vivi stând lângă
umărul ei.

- Te rog să
vorbești încet, zise
Cat și își frecă
tâmpla, cu o

grimasă. Am o
durere de cap
uriașă.
- Mi s-a
părut că te-ai cam
amețit aseară.

încerci să distragi
atenția de la
mahmureală cu
ținuta asta extrava-
gantă? Vivi își
înclină capul într-o

parte. Dintr-odată
se uită spre
verandă și apoi la
Cat, cu o expresie
știutoare. Sau e
vorba despre ceva

mai interesant? E
Hank motivul
pentru apariția asta
sexy?
Cat nu-și putu
ascunde surpriza.

Aruncă o privire rapidă spre verandă.
- Haide,
mărturisește, Cat!
S-a întâmplat ceva

între voi doi seara
trecută?

Vivi își mușcă
buza, cu o sclipire
de speranță în ochi,

strângând-o pe Cat
de mână.

- Hank
probabil se simte
mai confortabil cu
Amy, dar ea nu e

bună pentru el. Vrei
să mă bag?

Ochii lui Vivi
radiau de plăcerea
unei conspirații
între fete.

- Știu că tu
crezi în dragoste și
destin, Vivi, dar nu
te apuca să cauți
asta pentru mine.
Cum Vivi nu păru

convinsă, Cat
adăugă: Și nu te
aștepta să o găsesc
alături de Hank. Mă
faci să regret că ți-
am povestit

vreodată despre
acel sărut.
Vivi ridică din
umeri la acel
comentariu și o luă

pe Cat pe după
talie.

- E OK. Știu
că nu vrei să fii
îmbufnată cu mine
în dimineața de

după nuntă. Acum,
că suntem într-
adevăr în aceeași
familie, o să îți iert
mai multe. Vivi
renunță la subiectul

Hank și se uită la
farfuria lui Cat.
Habar n-ai despre
cum funcționează
un bufet, Cat.
Farfuria ta e jalnică.

Absolut jalnică.
Zâmbi și îi trase un
cot. O să-ți arăt
cum se face.
Cat scoase un
hohot de râs

adevărat, ceea ce
fu o senzație
minunată.
- Ne vedem
la masă!

Cat se întoarse
la locul ei, și radarul
lui Amy literal-
mente se întinse
peste masă și o
atinse.

- Deci, Cat,
Vivi spune că voi
sunteți prietene din
clasa a opta.
Căsătoria asta chiar
e o afacere de

familie, nu-i așa?
Amy sorbi din
ceaiul ei. Iar
discursul tatălui tău
de aseară și cadoul
au fost foarte

mișcătoare. Abia
aștept să le spun
prietenilor noștri de
la serviciu. Toată
lymea e încântată
pentru ea, deși

suntem îngrijorați
că își va căuta
curând de lucru în
Upper East Side.
Cat reușea, de
regulă, să își

ascundă enervarea
afișând o mască de
încredere tăcută. Se
părea că Amy
reușea să și le

ascundă doar
sporovind.
- Mă
îndoiesc că o să
vrea să schimbe
şcolile. E foarte

loială. Cat se forță
să afigure un
zâmbet plăcut în
timp ce vorbea cu
femeia atrăgătoare
care îi atrăsese

atenția lui Hank în
weekendul ăsta.
Astoria e la doar
treizeci de minute
de casa lui David.

- Sper să ai
dreptate.
Amy afișă un
zâmbet autentic,
cald.

Cat voia să o
urască, dar nu
putea. Nu era vina
lui Amy că ea
renunțase la Hank.
Cat avea

numeroase defecte,
dar nu obișnuia să
dea vina pe alții
pentru problemele
ei.

Deși viața
părea destul de
dificilă acum, Cat
nu avea nevoie de
Hank sau de
altcineva să o ajute

să îmbunătățească
lucrurile. Ea singură
avea să găsească
rezolvarea pentru
situația ei -
indiferent de ce

avea să fie - și
urma să meargă
mai departe. Era
pur și simplu o
chestiune de
disciplină.

Asta și timpul.
Aruncă o
privire piezișă spre
Hank, care părea
mai rigid ca de
obicei în timp ce

vorbea cu Jackson.
Din- tr-odată, Cat
simți nevoia să știe
ce făcuse după ce o
refuzase seara
trecută.

- Deci ce
distracție am
pierdut după ce am
plecat așa devreme
aseară? Jackson mi-
a spus că a fost o

petrecere privată
aici, afară, după
închidere, ca să zic
aşa.

Obrajii lui Amy
se îmbujoră, şi ea

aruncă o privire
rapidă spre Hank,
ceea ce o făcu pe
Cat să comenteze:

- Hmm, așa
mișto? Îmi pare rău
că am ratat-o.

Din fericire,
David și Vivi sosiră
la masă, salvând-o

din conversația
neplăcută. Dar apoi
Cat observă că Vivi
îi studia pe Hank,
pe Amy și pe ea și

se răzgândi la par-
tea cu a fi salvată.

- Bună
dimineața tuturor!
Vivi practic cântă
cuvintele în timp ce

se așeza în fața
unei farfurii pline
ochi cu gofre,
bacon, fructe și
brioșe. Toată lumea

se simte bine în
dimineața asta?
- Mănânci
mai mult decât
oricare bărbat pe
care îl cunosc, dar

nu te îngrași
niciodată, chicoti
Jackson. Ești o
ciudățenie a naturii,
Viv.

-Aşa mi se
spune.

Ea rânji şi apoi
luă o îmbucătură
din brişă. David se
aplecă spre ea şi o

cuprinse protector
cu brațul pe după
umăr.

- Ești
perfectă, îi șopti el

la ureche înainte să
o sărute pe tâmplă.

- O,
Doamne! Așa o să
fie de-acum încolo?
comentă Jackson și

se aplecă în față, cu
coatele pe masă,
aruncând spre
David o privire
dezamăgită. Se uită
apoi în jos și

scutură din cap. Nu
putem să glumim,
aşa cum am făcut-o
mereu, fără să
devenim siropoşi?
Pe bune?

- Nu te-am
împiedicat să ne
tachinezi, zise
David.

- Nu, dar
ești îngrijorat că ea

s-ar simți rănită de
o glumă pe care am
mai făcut-o de un
milion de ori.
Jackson îi făcu lui
Vivi cu ochiul

înainte să îl
sfredească pe
David cu o privire
nemicitoare.
încetează, omule!

David ridică
mâinile în semn că
se predă, apoi își
trecu mâna peste
coapsa lui Vivi și se
lăsă pe spate. După

aceea, o studie pe
Cat cu o intensitate
pe care ea ajunsese
să o aștepte - și să
o iubească - de la
fratele ei mai mare.

- Nu arăți
chiar în formă în
dimineața asta.

- Mda,
mulțumesc! Îi
ajungea cât îi se

spusese că arăta ca
naiba. Sunt sigură
că nu sunt singura
care a băut un pic
mai mult seara
trecută.

Cat aruncă o privire
spre Jackson, care
se încruntă și își
încrucișă brațele.
David se uită la
Jackson preț de o

secundă, apoi își
întoarse atenția
spre Cat.
-Am observat că
Marc și Eric îți
dădeau târcoale,

continuă el. Te-au
necăjit cumva?
Toți ochii se
îndreptară spre ea -
mai ales Hank păru

să îi studieze
reacția.
- Nu. Am băut
prea mult, dar sunt
bine. Ea făcu ochii
mari spre David

când acesta o țintui
cu o privire plină de
neîncredere.
încetează să te mai
holbezi la mine!

Mănâncă-ți micul
dejun!
Din fericire, toată
lumea o ascultă.
Conversația se în-
dreptă spre

planurile lui David
și Vivi pentru luna
de miere, care
includeau o
călătorie de
douăsprezece zile

în Italia și Spania.
Atenția lui Cat la
detalii fu copleșită
de preocuparea ei
față de Hank.

David și Vivi
plecară să mai
discute și cu alți
oaspeți.
- Cat, poți să fii
gata în douăzeci de

minute? întrebă
Jackson.

- Da, sigur. Cat
se forță să mai
înghită o bucată de
brioșă, sperând ca

aceasta să
absoarbă resturile
de alcool din
organism. Trebuie
doar să pun niște
lucruri în geantă.

- OK, mă duc să
împachetez. Ne
vedem în hol?
Cat aprobă din cap.
- Amy, mă bucur
că te-am cunoscut.

Hank, ne vedem
măine!
„Ei bine, asta e
stânjenitor.”
Cat aproape că vru
să se ascundă, dar

apoi dorința de a
vorbi în privat cu
Hank o copleși. Ea
nu putea să plece
fără să știe dacă el

se uitase în jurnalul
ei.

Acum ori niciodată.

- Hank, aş putea
vorbi cu tine o clipă
- în particular?

Ochii lui sclipiră.
Preț de o secundă,
el arată periculos,
ca un urs prins în
capcană.
- Sigur.

- Mulțumesc!
Cat se ridică de pe
scaun cu câtă
grație putea să
adune. îmi pare rău,

Amy, am nevoie de
cinci minute.
Hank se ridică și o
urmă pe Cat în hol.
- Ce s-a întâmplat?

El își îndesă mâinile
în buzunare,
atrăgându-i atenția
spre blugii lui.
Cămașa îi ascundea
betelia pantalonilor,

dar ea își dădea
seama că blugii
erau mult lăsați, pe
șoldurile lui înguste.
În ciuda faptului că
ar fi vrut să vadă

mai multe, ea își
smulse privirea de
acolo înainte ca el
să se prindă că se
holba.

Cat își încrucișă
brațele într-o
postură defensivă.
- Mi-ar plăcea să
știu ce s-a

întâmpat azi-
noapte.
Hank înălță capul.
-Nimic.
- Serios? Pentru
că m-am trezit în

sutien și chiloți și
îmi amintesc că m-
ai sărutat.
Hank oftă și își
trecu mâna prin păr

înainte să se uite la
ea.

- Te-am dus în
camera ta, ca să te
feresc de neazuri.
Tu mi-ai cerut un

sărut de noapte
bună. Decât să mă
cert, te-am sărutat
și am plecat. Asta e
tot, Cat. Nu ai de ce
să-ți faci griji.

Părea rezonabil, dar
ea simți că se
întâmplase ceva
mai mult.
- Mi-ai citit
jurnalul?

Sprâncenele lui se
ridică.
-Nu, nu ți-am
invadat spațiul
personal cât erai
inconștientă, Cat.

Dar asta chiar îmi
confirmă ce crezi
despre mine.
- Pot să-mi dau
seama că ascunzi
ceva, așa că nu pot

să nu mă întreb. Ea
se apropie de el și îl
împunse în piept cu
degetul arătător. De
ce credeai că aş
avea necazuri? Din

câte îmi amintesc,
mă distrăm.
-Te distrăi? Te
distrăi!
Pe gâtul lui Hank
apăru o pată roșie.

Ochii lui albaştri ca
marea se
întunecară ca nişte
nori de furtună în
timp ce vorbea.

- Deci tu ca
obiect de pariu
între doi ticăloși
care voiau să vadă
care te duce în

patul lui primul se
cheamă distracție?
- Ești nebun.
Revolta îi alungă
rămășița durerii de

cap. Nu am pariat
nimic.
-Tu nu, doar ei doi.
Mâna lui zbură prin
aer, într-un gest
plin de emfază.

Ticăloșii ăia au
pariat la toaletă pe
tine și apoi, doar
câteva minute mai
târziu, tu beai tărie
cu ei. N-am vrut să

fac o scenă, așa că
am așteptat prima
ocazie ca să te iau
de lângă ei.
El își încrucișă
brațele puternice

pe piept. Cat încă
procesa informațiile
când el continuă:
- Cu plăcere,
apropro.

Mai devreme în
dimineața asta, Cat
se gândise că nu
putea să se simtă
mai umilită. Se pare
că se înșelase.

Ochii începură să o
usture, dar nu avea
să lase pe cineva să
vadă că plângea. Se
holbă spre tavan și

clipi ca să-și alunge
lacrimile.

- Ce s-a
întâmplat acum?
întrebă Hank, cu
ochii mijiți.

Ea se uită spre
podea, gândindu-se
ce să zică.
Adună toate
rezervele de
mândrie pe care le

mai avea și îi întâlni
privirea cu o
expresie rece.
- Am fost plătită
bani buni ca să fiu
folosită ca obiect

sexual și să vând
lucruri. Cred că nu
mă pot plânge dacă
bărbații mă văd ca
pe un obiect, nu-i
așa? Cat se cu-

prinse cu brațele,
ca într-un cocon
protector. Dorm
cum mi-am
așternut, ca să zic
așa.

- Asta crezi?

Hank o
apucă de
braț și își

apropie fața
așa mult de
ea, încât

nasurile li se
atingeau

.încordarea din mâna lui călători spre centrul ei.

- Chiar crezi că meriți abuz din partea unor bărbați pentru că firmele îți folosesc imaginea ca să vândă chestii?^ întrebă el răgușit. În mod evident, o făcea, altfel nu l-ar fi suportat pe Justin atâta vreme.

-Alegerile mele au consecințe, iar asta este una dintre ele. „Probabil nu ultima sau cea mai proastă.” De la prima copertă pe care am apărut, am fost în atenția bărbaților, dar toți erau niște prefăcuți sau ticăloși.

El îi dădu drumul brusc și făcu un pas în spate.

- Știu că asta nu e adevărat. Compasiunea lui Hank dispăru și chipul lui deveni ca de granit. Poate că e pentru că ești atrasă doar de ticăloși.

- Poftim?

Cat reluă în minte ultimele lui remarci și înțelese de ce se simțea dintr-odată ofensat.

- O, așteaptă, nu m-am referit la tine, Hank.

- Știi ceva, nu contează. Du-te să-ți faci bagajul, Cat! Jackson te așteaptă, probabil.

Hank se întoarse să plece. Mă duc să-mi termin micul dejun.

- Cu Amy?

Hank se opri și se întoarse spre ea.

- Dacă mai e acolo, da.

- Ea e motivul pentru care nu ai rămas cu mine aseară?

Cat își ținu răsufierea, surprinsă și ea de întrebarea îndrăzneată. Privirea lui se îndreptă spre coridor în timp ce formula un răspuns.

-Nu, zise el.

Cat simți că o cuprindea un optimism neașteptat, până când el se uită la ea cu ochii mijiiți și vorbe din nou:

-Tu ești motivul pentru care n-am rămas.

- Ce înseamnă asta?

Ea se încruntă, aproape întinzându-se după brațul lui.

- Descoperă singură, bombăni Hank înainte să plece fără să se uite în urmă.

capitolul 5

Mamă,

L-am respins pe Hank anul trecut; el m-a respins noaptea trecută. Acum, suntem chit, așa el Să nu crezi că nu văd, cum clatini din cap spre mine pentru că am ținut scorul. Sper ca noaptea trecută să mă fi comportat pentru ultima oară jenant în preajma acestui bărbat. Ce are el de mă face să fiu așa irațională?

Orice s-ar întâmpla în continuare, trebuie să-mi țin capul sus, așa cum se așteaptă tata să fac mereu. El e atât de diferit de tine în privința asta. Tu nu ai ezitat niciodată să îți arăți orice emoție. Cât de eliberator trebuie să fie!

Hank se frecă pe față cu ambele palme în timp ce mergea afară. De fiecare dată când interacționa cu Cat, ea îl stârnea - și în sensul bun, și în sensul rău - și îl lăsa agitat și confuz.

Jackson era normal. David gândea limpede. Ce naiba se întâmplase de ieșise Cat așa năucitoare? Și, la naiba, cum putea să iubească și să urască propria reacție haotică la genul ei de nebunie?

Chiar și acum, el aproape că s-ar fi întors să alerge după ea, în ciuda faptului că știa că ea s-ar răsuci și ar pleca. Își alungă frustrarea și i se alătură lui Amy, care rămăsese așezată, sorbindu-și cafeaua.

Spre deosebire de Cat, Amy îl întâmpină cu un zâmbet deschis. Noaptea trecută el fusese bucuros să dovedească faptul că nu o respinsese în favoarea unei alte femei. Mai mult, Amy nu-l bătuse la cap cu întrebări enervante despre ce se întâmplase între el și Cat. Pur și simplu, se bucuraseră de încă o oră de flirt până să se retragă la culcare, iar Hank o

condusesse până în camera ei și o sărutase de noapte bună.

Amy cea prietenoasă nu juca tot felul de jocuri. Dar ea nu îi făcea inima să îi bată iute în piept, nu-l făcea să se bălbaie și nici nu îi inspira fantezii deochete. Să o sărute fusese cu siguranță plăcut, dar sărutul nu avea să îi rămână întipărit în minte preț de luni sau ani buni. De asta nici nu acceptase invitația în camera ei.

Poate că el era la fel de distrus precum Cat, care nu părea să se poată hotărî dacă să flirteze cu el sau să îl respingă.

Dar, spre deosebire de Cat, el nu intenționa să-și trăiască viața la mila propriei nebunii.

Instinctul îi spunea că atitudinea distantă și uneori mușcătoare a lui Cat era o fațadă protectoare - dar nu avea idee care îi era scopul. Cu toate astea, în lupta dintre instinct și experiență, el ar fi idiot să nu țină seama de respingerea ei din trecut.

- Feribotul meu pleacă în curând, zise Amy. Trebuie să termin de făcut bagajul.

- OK, zise el și aruncă șervetul pe masă, ridicându-se și trăgându-i și ei scaunul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

- Poate că ne-am putea vedea la New York sau Connecticut? Întrebă ea plină de speranță.

- Poate. „Spune da”, se gândi Hank înainte să-i ofere un răspuns dezamăgitor. Din nefericire nu dispun de prea mult timp liber. Nu e o scuză, ci doar adevărul.

- Ei bine, dacă găsești timp, ai numărul meu de telefon.

Zâmbetul ei dulce nu îl atrăgea, ceea ce îl tulbura foarte tare.

- Mulțumesc, Amy, zise el și o sărută pe obraz. Să ai grijă cum conduci!

În timp ce ea se îndepărta, el se așeză să termine de mâncat și să se bucure de o a doua cană de cafea. Lumina soarelui se revărsa pe verandă și îi încălzea umerii, reducând tensiunea din corpul lui. El își întinse picioarele lungi și mai luă o îmbucătură din cornul său.

Spre deosebire de ceilalți oaspeți, el nu se grăbea să-și încheie minivacanța.

De nicăieri, Vivi apără lângă el.

-Jur că mi-aș uita și capul dacă nu mi-ar fi prins de umeri! exclamă ea și își luă geanta de pe scaunul de pe care se ridicase mai devreme. De ce stai aici singur?

- N-am terminat de mâncat. Vivi se grăbi să se uite spre verandă înainte să tragă un scaun lângă el. Am văzut-o pe Amy în hol. Voi doi v-ați făcut planuri să vă mai vedeți?

- Ești insistentă, femeie.

Hank zâmbi și scutură din cap.

- Printre altele. Vivi își dădu o parte din părul mereu încurcat peste umăr și se uită direct la el. Ochii ei limpezi, violeți îi scrutară chipul. Promite-mi un lucru, Hank! Nu face alegerea corectă din motive greșite.

„Ce naiba vrea să spună?” Pe chip trebuie să i se fi reflectat confuzia, pentru că Vivi își dădu ochii peste cap.

- Să nu te mulțumești cu puțin, Hank. Să nu îndrăznești să te mulțumești cu o dragoste fără pasiune. Nu e cinstit față de tine sau față de altcineva.

Ea încuviință hotărât din cap înainte să îi strângă mâna și să plece. El chicoti, pentru că ea arăta ca un copil care credea că tocmai îi împărtășise un mare secret.

Sigur că pasiunea conta, dar, pe termen lung, poate că loialitatea, considerația și bunătatea contau mai mult. Viața era grea. Pasiunea, chiar dacă palpitantă, nu ardea

întotdeauna așa luminos în fața unor obstacole adevărate.

Hank se încordă la imaginea debusolată a lui Cat de mai devreme. Probabil nu ar fi trebuit să plece așa furios mai devreme și să o lase în hol. Dacă ar fi mai deștept, ar profita de acele momente când ea avea armura crăpată ca să încerce să o dea laoparte și să găsească răspunsurile pe care le dorea.

Dar, până la urmă, prefera să afle de secretele ei pentru că ea voia să i le împărtășească. Păcat că probabilitatea ca ea să se confeseze - lui sau oricui - părea egală cu șansele ca el să pășească vreodată pe Lună.

Mai luă o înghițitură de cafea, ca ultima bucată de corn să alunece mai bine pe gât. Gustul amărui se potrivea cu starea lui de spirit. Chelnerii se grăbeau în toate direcțiile, golind mese și servind clienții. Observă și alți bărbați de vârsta lui - soți și tați care păreau relaxați și fără griji.

Hank încercă să se imagineze cu un copil pe genunchi, un zâmbet din partea soției și bani din belșug, apoi chicoti și spălă invidia cu mai multă cafea.

Viața lui fusese deraiată de pe șine când tatăl lui murise în urma unui infarct la scurt timp după ce Hank terminase liceul. Hank renunțase la planurile de colegiu și își luase un job în construcție ca să o ajute pe mama lui să aibă grijă de fete și să își poată păstra casa.

Nu era supărat din pricina situației sale, dar uneori își dorea să fi avut libertatea de a-și urma visurile - personale și profesionale. Ca până la urmă să poată renunța la construcții și să își deschidă un magazin de design de mobilă, să se însoare și să aibă copii. Poate că, într-o bună zi, avea să se poată întoarce pe insula asta în vacanță cu familia lui.

Deocamdată, se mulțumea cu surorile sale și cu tânărul lui nepot.

După ce își termină micul dejun, Hank se ridică fără tragere de inimă.

Pe drumul spre camera lui se întâlnește cu Jackson și Cat, care așteptau în hol taxiul care să-i ducă în port.

Cat părea să-și fi revenit după momentul scurt de lipsă de încredere în ea însăși. Hank simți că îl cuprinde o stare plăcută, care îl irită. Cum putea să fie atras de ea chiar și atunci când îl enerva?

- Hei, prietene, zise Jackson și își îndesă telefonul în buzunar. Ne vedem mâine la casa lui Câine la 7.00, OK?

Hank își smulse privirea de la fusta scandalos de scurtă a lui Cat - de parcă ar fi avut cineva nevoie de un îndemn suplimentar ca să îi aprecieze picioarele incredibil de lungi. Observă trei geamantane de designer la picioarele ei. Cam multe bagaje pentru o călătorie de două zile. Își acoperi gura, înăbușind un comentariu. Ea se încruntă.

- Nu știi niciodată în ce toane o să fii sau dacă se schimbă vremea.

Cat se îndreaptă de spate și își încrucișă brațele. Era așa defensivă cu toți bărbații sau rezerva comportamentul ăsta pentru el?

- Nu îmi datorezi nici o explicație, răspunse el într-o doară, tachinând-o cu un zâmbet leneș.

- Haide, Cat! A venit taxiul.

Jackson îi făcu semn de rămas-bun lui Hank, trăgând bagajele după el spre ușă. Cat își puse geanta mică pe umăr, părând să se clatine pe tocurile înalte, în timp ce se apleca pentru a se ocupa și de celelalte bagaje.

- Ai nevoie de ajutor? Întrebă Hank în timp ce se uita la Cat, care ezita.
El nu mai cunoscuse niciodată o femeie așa decisă să refuze ajutorul oricui.
Ea păru surprinsă.
- Sigur, ar fi drăguț.
Hank ridică bagajul cel mai mare.
- Ce ai aici? Nicovale?
- E motivul pentru care are roți, Hank. Ea ridică mânerul retractabil al genții și se îndreptă spre ușă, aruncând o privire seducătoare peste umăr. Cred că va trebui să-ți dai seama singur.
După ce îi aruncă aceste cuvinte în față, ieși.
El o urmă, încercând fără succes să nu se uite la legănatul hipnotic al șoldurilor ei. Ea era o vrăjitoare - una sexy și periculoasă. Și se părea că o parte stranie din el se bucura să fie victima acestei anume magii negre.
Patru ore mai târziu, Hank opri camioneta Ford F-250 pe aleea din fața casei mici în stil colonial olandez pe care o împărțea cu mama lui și cu sora mai mică, Jenny, în Norwalk, Connecticut. Stătea pe locul șoferului, furând un moment în plus de pace înainte să intre ca să se confrunte cu orice fel de probleme îl așteptau acolo. Portiera mașinii scârțâi când Jenny apăru pe ușa din spate a casei și alergă spre camioneta lui.
-Ai ajuns acasă în sfârșit! Ea își prinsese părul auriu într-o coadă de cal, arătând tot ca un copil, deși împlinise de curând 20 de ani. Diferența de unsprezece ani dintre ei îl făcea uneori să se simtă antic. Sunt epuizată, dar tot trebuie să învăț pentru examen.
Hank privea eforturile ei de a obține o diplomă în contabilitate cu un amestec de mândrie și invidie. Datorită sacrificiilor lui, toate surorile sale urmau să aibă diplome.

Celelalte trei terminaseră deja studiile și lucrau ca asistentă medicală, profesoară și secretară.

Crescând patru surori, ajunsese să creadă că ar fi un tată bun. Să aibă grijă de un copil trebuia să fie mai ușor decât să se descurce cu patru fete adolescente.

Un copil nu ar bloca baia și nu ar țipa la el pentru că alt bărbat făcuse naiba știe ce.

Și spera să aibă și câțiva fii, pentru ca femeile din viața lui să nu îl copleșească mereu numeric.

- Poți, te rog, să-mi dai cheile, ca să mă duc la bibliotecă? întrebă Jenny.

- Stai așa, unde e Meghan?

El trânti portiera din spate după ce își scoase bagajul. O apucă pe Jenny pe după umeri și o sărută pe creștet. Am crezut că o să stea cu tine weekendul ăsta, ca să te ajute să ai grijă de mama.

Jenny merse alături de el înapoi în casă, unde rucsacul ei era pregătit, lângă ușă.

- Meg a tăiat-o pe la 11.00. I-am dat mamei de mâncare și am pus-o în pat, zise Jenny cu o grimasă. A părut agitată cât ai fost plecat, dar nu a întrebat de tine.

Mama lui fusese diagnosticată cu Alzheimer timpuriu cu șapte ani în urmă, la vârsta de 52 de ani. Acum, în ultimele faze ale bolii, comunicarea devenise foarte dificilă când avea chef să vorbească - ceea ce nu se mai întâmpla prea des.

Hank trase ușor de coada de cal a lui Jenny.

-Aș fi venit un pic mai repede dacă aș fi știut că Meg avea de gând să o șteargă înainte de prânz.

- E OK, zise Jenny și îi oferii un zâmbet larg. Cum a fost?

- Minunat. Hank zâmbi și aruncă geanta pe masa din bucătărie, revăzând în

gând momentele cele mai frumoase de la nuntă, care includeau și sărutul cu Cat și mărturisirea. A fost bine că am reușit să plec.

Jenny își plecă privirea.

- Probabil te-ai săturat să ai grijă de mama și de mine, nu-i așa?

- Nu, zise și se încruntă. Sigur, renunțase la multe pentru familia sa, dar se mândrea și cu faptul că era responsabil, că era apreciat și iubit. Aș face totul din nou dacă ar trebui să aleg.

- Poate că a venit momentul să ne gândim la opțiuni pentru mama, cum ar fi un cămin, zise Jenny în timp ce își freca o încheietură.

Având în vedere vârsta ei, Jenny aproape că nu-și amintea de femeia curajoasă și frumoasă care își crescuse copiii cu mână fermă și inimă iubitoare.

Mama lui stabilise standarde ridicate pentru comportamentul lor, și franchețea ei făcea ca el să înțeleagă ușor ce voia și de ce avea nevoie și să rezolve. Dar, chiar și cu o viață de amintiri, în fiecare lună devenea tot mai greu să își amintească felul în care fusese mama lui pe vremuri, spre deosebire de cum era acum.

- Nu pot să o pun pe mama într-un cămin plin de străini. În afară de asta, abia am terminat de plătit ipoteca la casă. N-am chef să încep cu plăți către un cămin. Am angajat-o pe Helen să ne ajute. Noi doi și surorile noastre putem să ne descurcăm cu restul.

- Nu dau bir cu fugiții, Hank. Dar văd cât de trist devii când te uiți la ea.

-Nu-ți face griji! Se părea că nu își ascundea durerea la fel de bine pe cât crezuse. Sunt mai rezistent decât par.

- Sigur că ești.
Ea îl îmbrățișă.
El savură căldura dintre ei înainte să se tragă înapoi.
- Stai așa!
El traversează camera de zi spre dormitorul mare. Mâna îi ezită pe mânerul ușii, care, asemenea celorlalte mânere de uși din casă, era acoperit cu o husă de siguranță pentru copii - una dintre numeroasele precauții ca să o țină pe mama sa în siguranță, să nu se rănească. Deschise ușa încetișor, rugându-se să o găsească adormită.
Prin lumina slabă văzu patul de spital închiriat. Corpul fragil al mamei sale părea aproape ca al unui copil, cum stătea deasupra păturii pe care o cususe ea cu decenii în urmă.
Să locuiască împreună cu ea și să vadă cum mintea și corpul i se degradau încet îi frângeau inima. Era foarte rău să o piardă așa, pe bucăți - mult mai insuportabil decât infarctul tatălui său. Măcar părea să doarmă, ceea ce însemna că urma să aibă câteva ore liniștite doar pentru el. Închise ușa și se întoarse în bucătărie, la Jenny. Își puse monitorul de bebe la cingătoare.
- Te duci în atelier, să termini masa la care lucrezi?
-Da.
Deschise ușa de plasă și ieși. Jenny își luă rucsacul și îl urmă.
Corpul îi fu cuprins de un sentiment de calm în timp ce traversă curtea și deschise ușa de la garajul pe care îl transformase într-un atelier de tâmplărie. Cumpăraseră un fierăstrău de masă și un fierăstrău circular cu ani în urmă și adăugaseră încet și alte unelte, dălți și rindele, sporindu-și colecția de scule.
La slujba lui de zi cu zi, instala dulapuri și dulapuri încastrate în bucătăriile oamenilor și

în camere de zi. Dar în locul ăsta el visa. Aici, creațiile lui artistice săreau din pagini și prindeau viață.

Munca asta îi hrănea sufletul.

Astăzi, voia să termine acea masă pe care o crease ca dar de nuntă pentru David și Vivi.

- Ce părere ai? întrebă el în timp ce decidea că era nevoie de un strat final de rășină.

- Îmi place cum cele trei picioare curbate de la baza pedestalului se adună la ambele capete. Nu e nici prea feminină, nici prea masculină. Jenny își înclină capul într-o parte. Mărimea perfectă pentru o lampă.

Hank se bucura cu pasiune de fiecare aspect al de- semnului de mobilă și al procesului de construcție. Nici măcar să măsoare totul la milimetru nu îl enerva. Ori de câte ori avea ceva bani în plus, cumpăra lemn de trandafir și alte esențe de lemn nobil ca să le încorporeze în proiectele sale.

- Mulțumesc, zise el zâmbind, mulțumit de laudele ei.

- Deci nu vreau să te zoresc, dar poți să-mi dai cheile?

Hank îi aruncă iute cheile și o urmă pe alee.

Ea se duse la camionetă, cu rucsacul lovindu-se de coapsă.

- Nu vin la cină. Ne vedem pe la 20.00!

Jenny arăta ridicol așezată la volanul camionetei uriașe, la fel ca atunci când o învățase să conducă, dar el știa că era în siguranță în bătrânul tanc. Flutură din mână spre ea și se întoarse în atelier.

Apucă șmirghelul și netezi cu blândețe părțile cu asperități înainte să aplice rășina. După ce termină, șterse întreaga piesă cu o cârpă curată. Folosi o perie curată și aplică generos încă un strat de rășină, în mod

deliberat în secțiuni mici, ștergând excesul cu o cârpă. Din când în când, o verifica pe mama lui prin monitor.

În perioadele astea de liniște, gândurile îi umblau, își reaminti imagini cu Cat în camera de hotel, flirtând cu el îmbrăcată doar în sutien și chiloți. Era posibil să regrete că-l refuzase anul trecut? Oare, la fel ca el, pierduse mai mult de doar o noapte întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea i-ar fi acordat o șansă?

Dar apoi realitatea îi zdrobi visurile ca un buldozer.

Nu și-o putea imagina fiind fericită cu burgeri și bere în curtea din spate, la fel cum nu se putea vedea pe sine amestecându-se printre cei bogați și faimoși. Sincer, partea aceea din viața ei nu îl atrăgea deloc. Probabil ea îi făcuse într-adevăr un serviciu, dar el ar fi preferat șansa de a descoperi asta singur.

Făcu un pas în spate ca să-și admire munca. După ce se șterse pe mâini, el stinse luminile și încuie ușile.

Deocamdată, visul său de a intra în afaceri avea să rămână doar un vis.

Hank se spală pe mâini în bucătărie, înainte să se prăbușească pe canapea ca să se uite la un meci al celor de la Yankees. Așipi până când mama lui intră în încăpere, cu cadrul ei. Se opri și se uită la televizor, clipind confuză.

Lumina de la televizor îi lumina silueta subțire, așa fragilă, că o adiere ar fi putut să o dărâme. Hank nu observa decât arareori schimbările ei fizice. Dar, pentru că fusese plecat timp de 36 de ore, dintr-odată atenția îi fu atrasă de aceste schimbări.

Deși nu avea încă 60 de ani, ea arăta de cel puțin 70. Obrajii îi atârnavă pe maxilarul slab. Ochii verzi care odinioară dansau și sclipeau cu umor acum păreau goi și pierduți.

Părul ei blond, platinat, acum se subțiasse și se transformase într-o culoare alb-argintie.

În doar câțiva ani, ea se schimbase complet. Chiar și pielea îi devenise cenușie, probabil ca rezultat al medicamentelor zilnice.

El vorbi pe un ton șoptit, ca să nu o sperie.

- Hei, mamă! M-am întors.

Hank se ridică de pe canapea, cu mâinile întinse, apropiindu-se de ea cu calm.

- Haide și stai jos!

Ea părea bănuitoare, dar îi luă mâna și îi permise să o conducă la canapea. După ce o așeză, el se așeză pe măsuta de cafea și-i luă mâinile între ale lui.

- Ți-e foame? continuă el să vorbească încet. Pot să-ți fac ceva de mâncare?

- Rick? întrebă ea.

Rick era numele tatălui lor - un bărbat care era mort de aproape treisprezece ani. Confuzia dura, deși Hank știa că ea nu avea habar ce spunea.

Dar nu se putea abține. Să nu fie recunoscut de propria mamă îl dezechilibra de fiecare dată. Ea fusese persoana care-l iubitese cel mai mult în viața sa. Cum putea acum să nu-l mai cunoască?

- El nu e aici, mamă. Îi susțin privirea, dar își dădu seama că ea nu procesa informația.

Lasă-mă să-ți fac o ceașcă de ceai, bine? Stai acolo și așteaptă!

Hank se grăbi spre bucătărie și puse la microunde două cești de Earl Grey decofeinizat. Când acesta se răcea, puse Fleetwood Mac - preferații ei - pe Spotify și fredonă melodia *Dreams* în timp ce adăuga zahăr și lapte în ceștile de ceai. Întorcându-se în camera de zi, se așeză din nou pe măsuta de cafea și îi întinse o ceașcă.

Mama lui o ținu cu o mână, adulmecând-o înainte de a-și băga degetul arătător în băutură. Il scoase și îl linse, apoi repetă gestul. Hank îi opri a treia încercare și duse ceașca la buze bând, arătându-i mișcarea de două ori înainte ca ea să-l imite.

În timp ce ea bea, el îi povesti despre evenimentele din weekend. Vorbi despre Vivi și David, descrie cupola hotelului cu acoperiș roșu și priveștea spre ocean și îi povesti despre fetele frumoase.

Ea îl ascultă mai mult din obișnuință decât din orice altceva. Hank nu putea fi sigur de cât de mult înțelegea sau dacă recunoștea măcar în vreun moment al conversației că el era fiul ei. Spera doar că faptul că îi vorbea ca și cum lucrurile ar fi fost normale ajuta să o mențină cumva conectată.

În timp ce stătea cu propriile gânduri despre weekend, răsă în sinea sa. Timpul petrecut luând în considerație o relație cu Amy, Cat sau orice femeie era o risipă de energie. El nu avea nici timpul liber și nici bani pentru a se întâlni cu cineva, cu atât mai puțin cu cineva precum Cat.

Nu avea nici măcar intimitate. Cu mama lui și Jenny, aveau să treacă ani buni până când ar putea savura cu adevărat gustul real al libertății.

Tușea înăbușită a mamei sale îl smulse din gânduri, își feri privirea, înghițind nodul din gât de rușine pentru că visase cu ochii deschiși la mica ușurare pe care ar simți-o cu prețul vieții mamei sale. „La naiba!”

capitolul 6

Mamă,

Menopauză la 28 de ani. Chiar și tu ai mai avut câțiva ani înainte de acea lovitură, ca să nu mai vorbim că aveai și trei copii.

Îmi tot spun că ar putea fi mai rău - nu e fatal. Dar se simte ca un defect fatal.

Ascunderea tuturor imperfecțiunilor mele mă obosește, dar ce alternativă am? Imaginea este totul în meseria mea.

Fără imaginea mea, sunt un nimeni.

Cat își scoase câștile, azvârli corespondența pe blatul din bucătărie și își turnă un pahar mare de apă. Doamne, ura să alerge, mai ales într-o dimineață toridă de vară în oraș. Din păcate, la vârsta ei, trebuia să muncească de două ori mai mult dacă voia să facă față concurenței.

Bineînțeles, după recenta consultație la endocrinologie, unde i se confirmase insuficiența ovariană prematură, o enerva să-și mențină în formă așa-zisul ei „corp perfect”.

În lipsa unor intervenții semnificative, a unor ovule donate și a foarte mult noroc, abdomenul ei neted nu avea să se umfle niciodată de la o sarcină - pielea ei nu urma să fie plină de vergeturi.

„Nu te mai gândi.”

Își permisesese o zi întreagă de plâns din cauza sortii ei nefericite: risc crescut de osteoporoză și boli de inimă; eventuala cădere a părului și a dinților; deciziile care trebuiau luate în privința argumentelor pro și contra terapiei hormonale; ca să nu mai vorbim despre bufeuri, uscăciune și alte simptome pe care urma să le experimenteze probabil mai devreme sau mai târziu.

Bineînțeles, avea încă nevoie de timp pentru a plânge sarcina de care nu avea să se bucure niciodată și copiii pe care nu avea să îi nască niciodată. Era timpul să renunțe la a visa la maternitate. Era timpul să investigheze și să înțeleagă celelalte opțiuni, cum ar fi adopția și ideea unei mame surrogat. Doar așa se simțea în stare să împărtășească acest diagnostic

familiei ei și să facă față oricărui fel de respingere din partea bărbaților. Până atunci, avea să se descurce.

Și, până când putea să se gândească la asta și să se descurce în același timp, avea să împingă problemele deoparte.

Trântindu-se pe un taburet, sorbi băutura în timp ce sorta facturile, corespondența nedorită și revistele. Orice îi lua gândurile de la acea problemă era bun. În timp ce răsfoia *Elle*, studie ceea ce probabil avea să fie ultima ei reclamă la Estée Lauder.

Își frecă degetul arătător peste pliul de pe frunte pentru a-și alunga încruntarea exact când îi sună telefonul. Numărul agentei ei apăru pe ecran. Poate că Lauder îi oferise un alt contract până la urmă.

- Hei, Elise, te rog spune-mi că ai vești bune.

- Din păcate, nu. Lauder a ales-o pe Kendall Jenner. Ea continuă, după o scurtă pauză: Așa cum am discutat, cerințele pentru modele se schimbă. Încă mai ai munca de *couture* pentru a te menține ocupată o vreme, dar s-ar putea să trebuiască să începi să te orientezi spre direcții noi înainte de a ieși din jocul reclamelor tipărite din cauza vârstei.

Avea 28 de ani și deja era considerată bătrână. Bineînțeles, corpul ei îmbătrânește mai repede, era clar. Nici simptomele care urmau să apară în curând nu aveau să o ajute. La urma urmei, părul subțire, pielea uscată și transpirația nu dădeau niciodată bine în poze.

- Ai vreo sugestie? Întrebă Cat și dădu pe gât mai multă apă.

- Ei bine, având în vedere recenta lovitură dată de Kendall, poate ar trebui să te gândești la reality-show-uri TV. Agenția noastră a fost contactată pentru a face un casting pentru gazda unei noi emisiuni de modă. Sau

ce-ar fi să participe la *Burlăcița*? Această emisiune ar plăti, probabil, bine pentru o burlăciță celebră.

- O, nu! Cariera lui Cat avea nevoie de o vestă de salvare, dar pierderea absolută a intimității, ca să nu mai vorbim despre montajele proaste pe care le văzuse, făcea show-urile TV să fie o idee foarte proastă. Riscurile ca ei să descopere și să dea publicității starea ei de sănătate nu meritau faima sau banii și nici publicitatea.

Și o parte din Cat - o parte nouă, în creștere - dorea să iasă din lumina reflectoarelor. Își dorea o viață și o reputație clădite pe altceva decât frumusețea ei.

- Televiziunea ți-ar crește foarte mult profilul și relevanța. O scurtă perioadă la TV te-ar putea ajuta să-ți asiguri un alt contract de cosmetice sau apariții ca invitat la o altă emisiune.

- Asta nu face decât să amâne inevitabilul.

Ea decise să o îndrume pur și simplu pe Elise în direcții noi, fără să-i spună motivele.

- Cred că este timpul să ne gândim la ceva durabil și stabil, ceva nou și provocator. Sunt obosită să tot alerg mereu după contracte, zise ea, copleșită de un sentiment de urgență.

- Ce zici de un contract de licență?

Huh. Asta ar putea fi interesant.

- Cum funcționează asta?

- Ei bine, tot necesită ceva insistență, dar în mod obișnuit primești o sumă în avans, plus o plată anuală internă și internațională pentru produsele afiliate.

- Sună interesant. Ar trebui să mă gândesc puțin la ce produse mă interesează.

- Îmbrăcămintea și cosmeticele s-ar potrivi. Ai avea o bază de fani pe care să-i atragi.

- Prea comune. Și aș fi în continuare în competiție cu toate celelalte modele, actrițe și celebrități care vând aceste tipuri de produse. Produse care nu o interesau. Gândul de a continua să promoveze frumusețea ca virtute avea un gust amar. Aș prefera să fac ceva complet neașteptat și diferit, cum e imperiul de mobilă al lui Kathy Ireland.

- Ea a început cu șosete.

Cat se încruntă. Șosetele nu sunau atractiv.

- Oricum ar fi, aș vrea să mă asociez cu ceva unic, de lux, și nu ușor de copiat. În acest fel, ar fi mai puțină concurență încă de la început.

Elise chicoti.

- Ești adorabilă, Cat. Întotdeauna te întinzi după luna de pe cer.

- Nu vei ajunge niciodată acolo dacă nici măcar nu încerci, zise Cat și ridică din umeri, de parcă Elise ar fi putut să o vadă. Poate ceva legat de *lifestyle* sau produse de călătorie.

- Serios? Este important să nu-ți afectezi brandul sau să faci ceva prea riscant. Cel mai rău lucru pe care l-ai putea face este să te asociezi cu ceva care dă greș. Dacă se întâmplă, numele și imaginea ta își pierd credibilitatea și valoarea de piață.

- Cred că am un discernământ bun.

Lipsa de încredere a agentei ei în ea, în capacitatea ei de luare a deciziilor, îi reîntări toate îndoielile de sine. Nu că ar fi lăsat să se vadă asta. La fel cum respingerea tatălui ei o împinsese înainte, lipsa de încredere a agentei o făcu pe Cat să jure că avea să ajungă să atingă luna, cel puțin metaforic.

Dacă nu putea face copii, avea să găsească o altă cale de a lăsa o moștenire. Și să le dovedească tuturor că se înșelau avea să îi facă victoria mai dulce.

- Lasă-mă să fac niște cercetări, zise Elise.
O să văd cine caută talente.
- Bine, vorbim în curând.
Cat puse telefonul jos, hotărâtă să vină și ea cu câteva idei.
Simțindu-se puțin optimistă cu privire la noi posibilități, puse deoparte revista *Elle* și continuă să se ocupe de corespondența rămasă.
Se încruntă când descoperi un plic scris de mână, de culoarea fildeșului, fără adresă de retur. Arăta asemănător cu unul pe care îl primise luna trecută, cu excepția faptului că ștampila poștală era din SoHo, în loc de Chelsea.
Mușcându-și buza, desfăcu și citi bilețelul, care era scris cu litere de tipar.
Cătălină,
Nu trece o zi fără să te visez. Deocamdată, mă mulțumesc cu fantezii nesfârșite, dar într-o zi îți vei da seama că sunt singurul pentru tine.
Deși nu era tocmai amenințătoare, scrisoarea o tulbura totuși.
Faptul că i se făceau propuneri prin Twitter și Instagram și că, ocazional, era acostată la restaurant părea relativ inofensiv. Dar acest mesaj fără nume, fără chip, straniu de personal o îngrijora.
Primul ei instinct fu să îl suspecteze pe Justin. Dar, din nou, formularea nu-i stătea în fire, și se îndoia că s-ar fi mulțumit cu o asemenea abordare pasivă. Dacă ar fi vrut să încalce ordinul de restricție, ar fi făcut-o și ar fi apărut pentru a dovedi că nimeni nu-l putea controla.
Dar, dacă nu era Justin, atunci cine? Își cumpăraseră apartamentul ăsta pentru intimitate. Poate că era totuși Justin. El avea banii și contactele pentru a o găsi.

Reciti biletul, căutând indicii. Scrisul nu dezvăluia nimic, dar cartonul scump indica faptul că persoana avea bani și gusturi bune - ca Justin. Adulmecă pagina, dar aceasta nu avea nici o aromă perceptibilă.

Experiențele anterioare cu fanii ciudați îi dovediseră că poliția nu intervenea în lipsa unei amenințări reale. Nu avea rost să-i deranjeze pe polițiști. Misivele de amor nu erau amenințări. Și faptul că-l suspecta pe Justin era departe de a însemna că avea și dovezi de oferit.

Oftă și așază scrisoarea și plicul într-un sertar al biroului, deasupra celei pe care o primise luna trecută. Dintr-un motiv oarecare, se hotărâse să le păstreze ca probe. Nu era foarte sigură pentru ce.

Îi sună telefonul, alungându-i gândurile de la admiratorul ei tulburător.

Zâmbi când fotografia lui Vivi apăru pe ecran.

- Bine ai venit acasă, Vivi! Cum a fost luna de miere?

- Absolut minunată.

Oftatul lui Vivi spunea multe.

- Când v-ați întors?

- Ieri după-amiază, dar sunt total confuză în privința timpului.

- Știu prea bine ce face decalajul de fus orar. Nu atât de mult în ultima vreme, dar oricum. Deci spune-mi totul despre cum a fost. Așteaptă - sari peste detaliile intime. Nu vreau să... să aflu despre viața sexuală a fratelui meu.

Cat auzi râsul blând al lui Vivi prin telefon.

- Poți să vii la mine? Întrebă Vivi. David s-a dus la birou pentru a se pune la punct pentru luni, așa că sunt singură și plictisită.

- Dă-mi treizeci de minute să fac un duș și să mă îmbrac.

- Perfect.

Când Cat termină să se șteargă, se înfășură în prosopul pufos și se duse spre dulapul ei, apoi se încruntă. În ciuda eforturilor depuse, încă nu reușise să își organizeze toate hainele și accesoriile. Stivuisse cutii cu haine și pantofi de alt sezon până și în camera de oaspeți. Chiar și așa, părți din garderoba ei practic se răsturnau peste ea ori de câte ori deschidea ușa vreunui dulap.

Trecu cu degetul peste topurile ei de vară. Neștiind ce o aștepta în acea zi, alege o bluză Donna Karan turcoaz și o asortă cu pantaloni scurți de în alb. Vivi și David locuiau la două străzi distanță, pe East 76th, așa că optă pentru sandale cu tocuri înalte, albe. Dacă se decideau să meargă în altă parte, aveau să ia un taxi.

O oră mai târziu, Cat stătea la barul din bucătăria lui David și Vivi, terminându-și băutura dietetică în timp ce se uita la ultimul set de fotografii din luna de miere, pe laptopul lui Vivi.

- Nu glumesc, V, fotografiile tale sunt din ce în ce mai bune. Unele dintre aceste poze sunt incredibile.

Cat se uită încă o clipă la acoperișurile roșii din Florența.

- Nu sunt Peter Lik, făcu Vivi.

- Întotdeauna îți subestimezi talentul.

Serios! Ar trebui să te gândești să începi o afacere cu fotografii - sau cel puțin în timpul verii. Cat dădu laptopul laoparte și se întoarse spre Vivi.

Ce zici de portrete? Oamenii plătesc mulți bani pentru portrete, mai ales proaspeții părinți. Și apoi există o mulțime de ocazii pentru portrete în Manhattan.

- Poate într-o bună zi, zise Vivi și ridică din umeri. Deocamdată, sunt mulțumită cu

hobby-ul meu. Sunt prea ocupată în timpul anului școlar ca să fac ceva suplimentar și aș prefera să-mi petrec timpul liber cu David.

Cat ridică dintr-o sprânceană.

- Uneori încă mi se pare bizar că voi doi ați ajuns să fiți împreună. Dar totul s-a rezolvat mai bine decât mi-am imaginat vreodată.

- Este mai bine decât mi-am imaginat chiar și eu, ceea ce este de necrezut! Vivi râse și închise laptopul. Și tu ce părere ai? Ești gata să începi să ieși din nou la întâlniri?

- Deloc, așa că *încetează!*

Cat se gândi să-i spună de diagnosticul ei, acum că nunta lui Vivi trecuse. Dar prietena ei încă savura luna de miere. Vestile lui Cat puteau aștepta încă o săptămână... sau mai mult.

- De ce nu?

Vivi luă o îmbucătură uriașă din cornul ei umplut cu ciocolată, ignorând complet cererea lui Cat.

-Vrei să spui în afară de gusturile mele groaznice în materie de bărbați? Cat scânci gândindu-se cum trecuse cu vederea semnele de avertizare cu Justin - cum acceptase abuzul lui verbal atât de mult timp. Asta spunea ceva despre stima ei de sine. Am o carieră solicitantă.

- Acum, încetează tu, ripostă Vivi sorbind din priviri prăjiturile rămase. Tu nu ești singura femeie din lume care s-a îndrăgostit de un tip rău. Justin era arătos și te-a urmărit prin toată lumea. Înțeleg de ce atitudinea lui posesivă te-a putut atrage la început. Dar a trecut aproape un an de când s-a terminat. Nu renunța la iubire și nici nu pretinde că nu poți avea și o carieră, și dragoste. E o prostie.

- Să fim brutal de sincere, V. Nu mă pricep la relații. Cat își înclină capul. Devenise cinică odată cu înaintarea în vârstă. În lumea

ei, majoritatea oamenilor își vedeau doar de propria persoană. Undeva, pe parcurs, păruse o idee bună să accepte asta și să trăiască după aceste reguli. În afară familiei mele, cu tine am cea mai lungă relație din viața mea. Uneori, mă întreb cum de mă suportă.

- Despre ce vorbești... Cum *te suport*?

- Haide, eu nu sunt caldă ca tine. Pot fi înțepătoare și distantă. Cat rămase nedumerită de expresia neîncrezătoare a lui Vivi. Poate că prietena ei se agățase de Cat cea de altădată fără să observe faptul că ea împietrise.

Recunoaște. Sunt răsfățată.

- Nu ești răsfățată, zise Vivi și își țuguie buzele. Ei bine, ești un pic răsfățată, dar nu ești egocentrică. M-ai susținut ani buni, când alții mă hărțuiau. Mi-ai oferit prietenie și un loc pe care să-l consider acasă. Mi-ai împărtășit secretele tale încă din copilărie - știu că nu ai încredere prea ușor în oameni, așa că sunt onorată, Cat. Și ești generoasă până peste poate. Să nu crezi că nu am observat cum exagerezi la zilele de naștere, de Crăciun și cu orice altă ocazie pe care o poți găsi.

- Întotdeauna le acorzi tuturor beneficiul îndoielii, dar voi lua ceea ce pot obține. Cat respiră ușor și zâmbi. Să o aleagă pe Vivi drept prietenă fusese una dintre cele mai bune decizii pe care le luase vreodată și, din fericire, sentimentul era reciproc. Totuși, chiar nu mă pricepe deloc la relații, mai ales nu cu bărbații.

-Nu fi caraghioasă, zise Vivi și se încruntă.

-Nu sunt. Înainte de Justin, fiecare tip cu care m-am întâlnit era mai interesat de permisele mele VIP decât să mă cunoască. Este degradant, de fapt. Și fără rost. În situația mea actuală, mi-e mai bine singură.

Apoi îngrijorată că din greșeală dezvăluise prea multe, afișă o expresie neutră. Din fericire, Vivi rată gafa subtilă.

-Asta e trist. Vivi se uită spre Cat, gânditoare. Înțeleg de ce ești distantă în public, dar poate ar trebui să nu-ți mai ascunzi adevărata fire tot timpul. Nici un bărbat nu te poate iubi dacă nu știe cine ești. Aceasta este singura ta problemă în ceea ce privește relațiile. Doar lasă pe cineva înăuntru, așa cum ai făcut cu mine.

Lui Cat nu-i plăcea să fie psihanalizată, mai ales când cuvintele erau mușcătoare. Își răsuci părul între degete în timp ce se gândea la sfatul lui Vivi.

Bineînțeles, Hank o acuzase că îi plăceau doar nemernicii. Poate că avea dreptate. Sau poate că nemernicii erau alegerea sigură, pentru că, în adâncul ei, știa că ei nu aveau să se uite niciodată prea mult sub suprafață ca să descopere toate defectele ei.

Și acum, în lumina noilor ei circumstanțe, o relație superficială putea fi tot ce ar trebui să caute. Nu putea fi respinsă sau prea dezamăgită dacă nu existau așteptări de la bun început.

Cu toate acestea, gândurile ei se îndreptau continuu spre Hank. Faptul că se aflase din nou lângă el îi stârnise dorul și gânduri nedorite despre „ce-ar fi fost dacă”. Atât de frustrant, dar acei fluturi de moment dădeau dependență.

Ar putea el să ia în considerație o aventură ocazională? Asta chiar ar fi tentant.

Își frecă abdomenul, căci stomacul începuse să i se agite.

- Ei bine, anunță-mă când sosește cavalerul meu pe un cal alb, și poate că o să-i dau o șansă. Cat observă strălucirea din ochii lui Vivi în timp ce se uita la ceas pentru a treia

oară în douăzeci de minute. De ce te tot uiți la ceas? Întrebă Cat și se aplecă în față, de parcă apropierea ei fizică ar fi forțat-o pe Vivi să mărturisească. Ai de gând să pleci undeva sau îl aștepti pe David?

- O! Nu. Expresia vinovată a lui Vivi declanșă alarma la Cat. Sunt încă... un pic confuză, cred.

- Ești cea mai proastă mincinoasă. Cat clătină din cap și înăbuși un presentiment. Tu pui ceva la cale. Spune tot!

- Nu mai fi așa agitată! Aștept o livrare. Zâmbetul enigmatic al lui Vivi nu făcu decât să sporească neliniștea lui Cat. Relaxează-te! Spune-mi, te-ai instalat în noul apartament?

- Atât cât am putut. Trebuie să închiriez un spațiu de depozitare.

Cat compară în gând apartamentul elegant și modern al lui Vivi și David cu apartamentul ei mic și confortabil datând de dinainte de război.

- Sincer, nu-mi vine să cred că Jackson nu s-a gândit la asta. Nu a observat dulapurile când am trecut prin apartament. Și, mai rău, nici eu n-am observat.

-În primul rând, bărbații nu se gândesc la spațiul din dulapuri. În al doilea rând, nici o femeie nu are o garderobă ca a ta. Nu te puteai aștepta ca Jackson să țină cont de asta^ Ochii mari ai lui Vivi o făcură pe Cat să chicotească. În plus, era disperat să te scoată din vechea ta locuință înainte ca ordinul de restricție să expire.

- Ei bine, de aceea m-am mutat.

Se încruntă.

- Încă mă deranjează că avocatul lui Justin l-a scăpat doar cu o muștrare. Știu că nu a vrut să-ți facă rău. Totuși, fără închisoare și doar cu un ordin de protecție de unsprezece luni?

Cat se gândi la scrisorile pe care le primise recent.

- Să sperăm că Justin și-a văzut de viață.

- De ce faci fața asta?

Cat bătu darabana cu degetele pe blat, gândindu-se dacă să-i împărtășească sau nu îngrijorările ei.

-Am primit două scrisori anonime în ultimele săptămâni. Cineva m-a văzut intrând și ieșind din clădire - sau poate s-a chinuit să mă găsească.

- Crezi că sunt de la Justin? o întrebă Vivi, cu o privire îngrijorată.

- Nu sunt sigură. Ar fi o încălcare a ordinului de restricție. În plus, nu mi-l pot imagina trimițând scrisori anonime. Dar în ultima scria că în curând îmi voi da seama că suntem făcuți unul pentru celălalt. Ca și cum aș cunoaște deja persoana, ceea ce sugerează că ar fi Justin. Cat ridică din umeri. N-am de unde să știu sigur.

- Biletele sunt amenințătoare?

- Nu chiar. Sunt mai degrabă scrisori de dragoste. Cat strâmbă din nas. Nu sunt amenințări, dar totuși sunt puțin cam înspăimântătoare.

- Poate că firma lui David poate investiga.

-Nu le-am spus lui David și lui Jackson. Își fac atâtea griji, iar eu mă simt destul de în siguranță la mine acasă. Sunt îngrijorată, dar nu panicată. Ei vor intra în panică. Dacă e vorba despre Justin, probabil se bucură să se joace cu mine. S-ar putea ca individului să-i facă plăcere să vadă că mă sperii. Nu vreau să îi dau satisfacția asta - lui sau oricui altcuiva. Dacă mă duc la poliție sau apelez la David, el câștigă. În plus, nu pot *dovedi* nimic.

Vivi își mușcă buza inferioară.

- Știi că ți-am păstrat toate secretele, dar asta nu mi se pare în regulă, Cat.

- Dacă mai primesc o scrisoare, o să iau măsuri, bine? Cat bătu din nou cu degetele pe blat. Deocamdată, nimeni nu m-a amenințat sau abordat și nu am observat pe nimeni care să mă pândească.

- Tot nu-mi place. Vivi ridică din umeri. Dar presupun că este decizia ta.

O bătaie la ușă o scuti pe Cat de alte dezbateri. Ochii lui Vivi deveniră brusc jucăuși în vreme ce ea traversa camera de zi. Cat bănuî instantaneu că mult așteptata livrare nu era inofensivă.

Își netezi părul și se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Deși se pregătise pentru o surpriză, ultima persoană pe care se aștepta să o vadă era Hank. Simpla lui prezență umplu încăperea cu o energie sexuală. Stomacul îi făcu o tumbă de parcă ar fi trecut de cea mai înaltă pantă a unui montagnes russes.

Hank stătea în prag, ținând în mână o măsuță cu o panglică legată în jurul unui picior de la baza pedestalului său. Expresia lui uimită de căprioară în lumina reflectoarelor dovedea că era la fel de șocat și de incomodat să o vadă pe Cat cum era și ea să îl vadă pe el.

- Îmi cer scuze! Nu am vrut să întrerup nimic, zise el și se uită la Vivi. Nu mi-ai spus că ai planuri în această dimineață.

- Oh, Doamne!

Vivi ignoră remarca lui în timp ce ținea ușa deschisă și îi făcu semn să intre. Hank intră ezitând și așeză cadoul său în fața ei. Ea se aplecă să inspecteze masa.

- Când mi-ai spus că ne-ai făcut o masă, nu mi-am imaginat niciodată ceva atât de frumos. Chiar ai construit-o de la zero?

El făcu un semn de salut din cap în direcția lui Cat înainte de a-și îndrepta atenția

către Vivi, afișând un zâmbet mândru. Între timp, Vivi se repezise să dezlege panglica și își trecu mâna peste blatul mesei.

- Ce fel de lemn este? vru ea să știe.
- Nuc de Oregon.

Colțurile rotunjite ale blatului dădeau o notă de feminitate piesei de mobilier. Nodurile naturale marcau marginile. Designul fluid avea să fie pe gustul lui David, căruia nu i-ar plăcea nimic capricios sau pretențios. Era perfectă.

Elegantă, unică, greu de copiat - exact genul de lucru pe care i-ar plăcea lui Cat să îl promoveze. Ce moment potrivit. Se uită în sus, ca și cum mama ei ar fi putut apărea în orice clipă, de parcă ea ar fi aranjat asta cu Vivi.

- Oh, Hank! Este atât de rafinată!

Vivi îi oferi un zâmbet luminos înainte de a-l cuprinde cu corpul ei micuț într-o îmbrățișare. Un sentiment de invidie neașteptat o asaltă pe Cat când Hank își strânse brațele în jurul prietenei ei.

- Îmi place la nebunie.
- Mulțumesc, Vivi!

Hank se îmbujoră brusc, obrazii și urechile i se înroșiră și el se desprinse ușor din îmbrățișare. Cat zâmbi la vederea semnelor involuntare ale timidității sale. La fel ca Vivi, nu-și putea ascunde bine sentimentele, ceea ce îl făcea să pară mai demn de încredere decât majoritatea. O raritate.

- Sper să îi placă și lui David.
- Îi va plăcea, dar va sta pe partea mea

de pat.

În timp ce Vivi continuă să admire munca lui Hank, Cat coborî de pe scaunul din bucătărie pentru a se uita mai de aproape.

Vivi nu exagerase. Cuvântul „splendid” i-ar fi descris pe bună dreptate măiestria. Cat îl mai auzise pe Jackson lăudându-se cu

abilitățile de tâmplar ale lui Hank, dar presupusese că se referea la finisajele interioare și la bucătărie. Nu-și dăduse seama că talentul lui se întindea și la lucrări de mobilier deosebite.

În timp ce Vivi îi oferea lui Hank o băutură rece, Cat studie masa cu atenție, gândindu-se la toate posibilitățile. Dar, în vreme ce își trecea degetele de-a lungul suprafețelor ei, gândurile i se abătura de la afaceri. Ea își închipui mâinile lui mângâind lemnul. Și-l imagină aplecat, rașchetând, lustruind și colorând fiecare piesă.

În fantezia ei, el era cu bustul gol, bineînțeles - mușchii lui se încordau în timp ce lucra, cu pielea umedă de transpirație, cu expresia foarte concentrată. Imaginea senzuală îi făcu temperatura corpului să crească vertiginos, ca și cum el s-ar fi ocupat de corpul ei cu aceeași atenție.

Stânjenită de direcția gândurilor ei, scutură din cap pentru a le alunga.

- Este frumoasă, Hank, zise ea în cele din urmă, ră- suflând ușor.

Ochii lui verzi-aurii o priveau cu intensitatea pe care ea și-o imaginase cu câteva clipe în urmă, făcându-i inima să bată zdravăn în piept.

Dorința puternică generă ușoare tresăriri în unele părți importante și de mult ignorate ale corpului ei. Își dresă glasul și se concentră din nou asupra mobilei.

- Când ai avut timp să faci asta?

El ridică din umeri.

- Noaptea și în weekenduri.

-Jackson știe? Întrebă ea, curioasă să afle dacă Hank chiar își folosea acest talent. Clienții lui au cerut, cumva, mobilă făcută la comandă?

-Jackson nu este interesat de hobby-ul meu, zise el și își plecă un moment privirea. În plus, suntem atât de ocupați în ultima vreme, încât mi-a luat aproape opt săptămâni ca să realizez această măsuță. Nu am timp să fac mobilă pentru clienții lui.

- Ei bine, o voi prețui.

Vivi îi întinse lui Hank un suc rece.

Din nou, Cat observă că obrajii lui Hank se îmbujoraseră. Ea adora farmecul băiețesc al reacției lui adorabile. Nu se putea preface. Oricum, nu ar trebui să-și urmeze curiozitatea crescândă.

„O, hai, recunoaște că e mai mult decât o simplă curiozitate - și e mai mult decât doar pentru talentul lui.”

- Mulțumesc! Mă bucur că îți place. Aruncă o privire prin apartament. Îmi pare rău că l-am ratat pe David.

- A trebuit să lucreze. Vivi flutură din mână. Îi va părea rău că te-a ratat.

Hank desfăcu ușor cutia de suc și luă o înghițitură.

- Ei bine, eu nu vreau să vă întrerup vizita, așa că voi pleca.

- Așteaptă o secundă! Abia ai sosit. Rămâi și trage-ți sufletul, zise Vivi cu ochii sclipitori și se uită la Cat. De fapt, Hank, ai putea să ne ajuți să rezolvăm o problemă.

Cat își ținu răsufarea. Habar n-avea ce plan ciudat pusese Vivi la cale, dar evident implica să o apropie pe ea de Hank.

Hank părea la fel de suspicios, în timp ce privirea îi oscila între Vivi și Cat.

- Ce problemă?

- Ei bine, începu Vivi, punându-și o mână în șold în timp ce anima discursul ei cu cealaltă. Noul apartament al lui Cat nu are suficient spațiu pentru haine. Dacă tot nu e Jackson prin preajmă, poate ai putea să te uiți

și să ne sugerezi ceva? La câte lucrări de remodelare faceți, sunt sigură că ai mai întâlnit această situație. E la doar două străzi distanță. Cincisprezece minute din timpul tău, încheie ea rugămintea cu un zâmbet dulce.

Cat aproape că se înecă, dar se strădui să rămână imperturbabilă.

Gândurile lui Hank păreau să se precipite în timp ce el își freca agitat ceafa. Ea spera să arunce o privire asupra abdomenului lui când marginea cămășii lui se ridică odată cu brațul, dar el și-o coborî prea repede la loc.

Vivi se bazase pe amabilitatea lui pentru a-l prinde în capcană, spiriduș viclean ce era. Cat ar fi trebuit să se supere de intervenția ei, nu să se simtă recunoscătoare.

Și totuși, corpul o furnica de nerăbdarea de a petrece puțin timp singură cu Hank.

Privirea ei se îndrepta din nou spre măsută, văzând posibilitățile pe care aceasta le întruchipa. Pentru o clipă, cochetă cu ideea de a-i testa interesul pentru o asociere între mobila lui și numele ei, dar apoi renunță la idee, presupunând că probabil ar fi râs de acea idee.

- Sigur, o să arunc o privire. El se uită apoi spre Cat. Dar nu pot să fac promisiuni legate de găsirea unei soluții.

- Minunat! Sunt sigur că voi doi veți găsi o rezolvare. Vivi zâmbi și apoi îl bătu pe Hank pe umăr, simulând un căscat cu brațele întinse.

- Îmi pare rău! Decalajul de fus orar. Cred că am nevoie de un pui de somn. Voi doi simțiți-vă liberi să plecați oricând.

- Cred că ăsta e momentul, zise Cat și își luă poșeta din bucătărie.

- Mulțumesc din nou pentru masa superbă! Îmi place la nebunie. Vivi se ridică pe

vârfuri și abia ajunse la obrazul lui Hank. Îi dădu un sărut rapid. Ne vedem în curând.

În timp ce Hank se îndreptă spre ușă, Vivi o prinse pe Cat într-o îmbrățișare strânsă.

- Mulțumesc pentru vizită, zise ea tare, apoi șopti: Fii tu înșăși, Cat! Ai încredere!

Cat își dădu ochii peste cap, dar își îmbrățișă prietena pețitoare, care rămăsese, din fericire, neștiutoare în privința disprețului temperat al lui Hank pentru Cat. Dacă spera să îl tenteze, avea mult de lucru.

Tremură la amintirea modului în care el îi respinsese propunerea după recepția de nuntă. Sincer, el fusese singurul bărbat care plecase de lângă ea când era pe jumătate dezbrăcată și în pat.

Respingerea lui o neliniștise. Își dorea afecțiunea lui, deși știa că nu făcuse ceva ca să o merite.

Până când nu avea să afle exact ce își dorea de la el, trebuia să aibă grijă.

Îl urmă pe Hank în tăcere până la lift, bucurându-se de priveliște. Ușile se închiseră apoi prinzându-i împreună în spațiul restrâns. Cu excepția câtorva priviri furișe spre Hank, ea își ținu privirea pe numerele de etaj luminate de deasupra capului, în timp ce se lupta cu nevoia de a se foi.

Deși nu-l cunoștea prea bine, își dădea seama că nu avea încredere în ea, iar el nu era o persoană care să primească ordine... în nici un caz de la ea. Orice propunere i-ar fi făcut - afaceri sau de plăcere - avea să necesite o seducție de un fel sau altul.

Bineînțeles, un fel ar fi fost mult mai distractiv decât celălalt.

Apoi își aminti de jurământul pe care îl făcuse, de angajamentul de a-și făuri o nouă carieră.

Cat ar fi fost mândră să-și asocieze numele cu o asemenea muncă extraordinară. Bineînțeles, limitările unei afaceri de artizanat erau o problemă, dar ea avea nevoie de o provocare pentru a nu se mai gândi la tristețea ei.

Mai întâi, ar trebui să evalueze interesul lui. Oare să îndrăznească?

- Ei bine, asta e jenant, murmură ea. Nu trebuie să vii doar pentru că Vivi ți-a forțat mâna.

El își încrucișă brațele peste piept, prezența lui înghițând spațiul limitat. O fierbințeală care nu avea nimic de-a face cu hormonii defecti ai lui Cat îi încinse pielea.

- Chiar ai nevoie de ajutor sau a inventat ea asta?

- Nu, chiar am o problemă cu spațiul. Modul intens în care Cat îi aprecia formele masculine și gura lui superbă îngroșă aerul, făcându-l să fie greu de respirat. Dar nu este problema ta. Eu sunt idioata care a cumpărat locul fără să se gândească bine.

- O să vin să arunc o privire, zise el și se uită la ceas. Am ceva timp.

- O, ai planuri mai târziu? Sângele ei îngheță când își aminti de colega lui Vivi, care locuia în oraș. Te întâlnești cu Amy în după-amiaza asta?

- Amy? El își încruntă sprâncenele, confuz, apoi le arcui. Prietena lui Vivi?

Cat aprobă din cap, străduindu-se să susțină un aer de indiferență.

Un colț al gurii lui Hank se curbă în sus.

Mă citește ca pe o carte.

El își lăsă capul spre stânga în timp ce vorbea încet:

- Am niște planuri, dar nu cu Amy.

Răspunsul lui evaziv îi stârni curiozitatea lui Cat, dar ea nu vru să sfredească mai departe.

Poate pentru că gropița din obrazul lui stâng îi distrase atenția. Dar mai degrabă pentru că el părea să o citească prea ușor.

Dacă avea de gând să se implice într-o relație de afaceri cu Hank, trebuia să scape de aceste sentimente de școlăriță sau să învețe să le gestioneze mai bine. Când spusese că avea nevoie de o nouă provocare, nu-și imaginase că aceasta ar fi una dintre ele.

Cinci minute chinuitor de incomode mai târziu, intrară în clădirea ei și aproape că dădură peste Esther, care se chinuia să iasă din camera de corespondență cu ajutorul cadrului.

- Bună, Esther! o salută Cat. Ai nevoie de ajutor?

- Cat, dragă. Ce bine arăți! Accentul newyorkez al lui Esther îi marca vocea. Ea se îndreptă de spate când îl zări pe Hank. Afișând un zâmbet prea viclean pentru o femeie de vârsta ei - un zâmbet care adăugă câteva riduri pe fața ei zbârcită - ea întrebă: Cine este acest tânăr chipeș?

- Oh, el este Hank. Cat se dădu laoparte. Hank, ea este Esther Morganstein, vecina și prietena mea.

- Încântat de cunoștință, doamnă! Hank îi strânse mâna și folosi ocazia pentru a o ajuta cu corespondența. Permiteți-mi să duc eu astea!

- Mulțumesc! Esther zâmbi, și Cat ar fi putut să jure că Esther torcea. În timp ce toți trei se îndreptau treptat spre lift, Esther se întoarse spre Hank. Pari un tânăr drăguț. Ai grijă să o tratezi pe Cat a mea cu respect.

- Bineînțeles... începu Hank, dar Cat îl întrerupse:

- Esther, eu și Hank nu ieșim împreună. El lucrează pentru fratele meu. E aici doar ca

să mă ajute să-mi rezolv problemele de depozitare.

- Oh, dragă, ți-am spus soluția. Ai prea multe lucruri. Scapă de jumătate și tot vei avea prea multe.

Râsul fragil al lui Esther îl făcu pe Hank să rânjească. Cat trebui să admită că arăta al naibii de chipeș zâmbind. Esther îndreptă un deget osos spre Hank.

- O să vezi tu! Prea multe lucruri!

- Sunt sigur că soluția dumitale este cea mai simplă și mai practică, doamnă Morganstein. Hank înclină capul, cu ochii sclipind, în timp ce continuă: Dar ei îi place să aibă o mulțime de opțiuni. Nu se știe niciodată ce și cum va fi vremea sau în ce stare de spirit ar putea fi ea de la un minut la altul.

Cat își lăsă bărbia în pământ și miji ochii, amintindu-și că rostise exact acest argument pentru a apăra numeroasele valize pe care le adusese cu ea pe insulă.

- Hmm. Cred că ești gelos în secret pe simțul meu vestimentar.

Ea își lăsă privirea să alunece peste tot corpul lui. Ca de obicei, el purta un tricou de bumbac, fără guler, care se mula pe fiecare mușchi de pe piept și umeri. Pantalonii scurți cargo cu talie joasă îi scoteau în evidență talia subțire și șoldurile înguste.

Sandalele sale Merrell portocalii cu cafeniu erau practice, deși neatractive. Se spune că hainele îl fac pe om, dar, în cazul lui, chiar nu era adevărat. Nu că ea l-ar fi lăsat să știe asta.

- În mod clar, ai nevoie de indicații, Hank, zise ea cu un zâmbet.

- *Touché*, răspunse el, în timp ce îi făcea cu ochiul lui Esther.

Cat observă familiaritatea lui confortabilă cu bătrâna doamnă. Părea relaxat și în largul

său într-o situație pe care majoritatea bărbaților ar fi găsit-o cel mult ciudată.

O urmară pe Esther până la ușa ei, unde Hank îi dădu corespondența.

- Nu uita să îmi dai lista de cumpărături, Esther, zise Cat. O să trec mâine pe la ora 14.00, îi reaminti ea.

- Mulțumesc, dragă! Esther se întoarse spre Hank și îi aruncă o privire cochetă. Sper că nu este ultima dată când te văd. Esther își flutură mâna osoasă la expresia șocată a lui Cat. Ei bine, sunt bătrână, dar nu sunt oarbă!

Hank chicoti tare după ce Esther închise ușa. Privindu-l stând acolo - o bucată de testosteron cu ochii verzi și părul auriu -, Cat nu o putea învinovăți pe Esther pentru reacția ei. Nici Cat nu era oarbă.

capitolul 7

Mamă,

E ciudat să te gândești cât de mult s-au schimbat viața lui David și cea a lui Vivi (și a mea) în doar două săptămâni. S-au căsătorit și au început o viață nouă și strălucitoare împreună - poate chiar se gândesc să-și întemeieze o familie. Apoi sunt eu, care mă confrunt cu un viitor fără copii și o carieră în declin.

Când m-am simțit deprimată, am retrăit părți din weekendul de nuntă - florile, zâmbetul constant al lui Vivi, privirile tandre ale lui David, toastul lui tata și Hank care a jucat rolul de erou salvator (chiar dacă reticent).

Sunt recunoșcătoare că m-a luat de lângă acei ticăloși și că a refuzat să profite de faptul că eram amețită de băutură (deși poate laș fi putut ierta dacă profita puțin, dacă înțelege ce vreau să zic).

Lumea are nevoie de mai mulți bărbați ca Hank, nu-i așa.⁷

Urme de roz pătau obrajii lui Cat, în timp ce-și scotea cheile din poșetă. Înainte ca Hank

să poată citi prea multe în expresia ei jenată sau să întrebe despre relația ei cu Esther, el remarcă numărul de zăvoare de pe ușa ei și se încruntă. Cartierul ăsta de lux nu ar trebui să fie sigur și fără probleme serioase de infracționalitate? De ce atâtea încuietori?

Când ultima se deschise, Cat privi peste umăr și zâmbi. - Acasă.

Felul în care o spuse în timp ce zâmbea spre el făcu să sune ca și cum ar fi ajuns la casa lor. O altă fantezie nenorocită.

Chiar și așa, abia aștepta să intre, pentru că își imaginase de multe ori casa ei de când se cunoscuseră - țeșături viu colorate, linii moderne și clare, oglinzi și câteva accente cu volane. Când păși înăuntru, văzu imediat că nimic din ceea ce își imaginase nu era adevărat. Parchetul din lemn de cireș brazilian dădea căldură discretului spațiu primitiv. Pereții vopsiți în bej erau contrabalansați cu pereți de un crem-deschis. Ușile interioare duble dădeau senzația de spațiu, în ciuda dimensiunilor reduse ale camerelor, atât de diferite de cele ale conacelor pe care Hank se obișnuise să le renoveze.

Mobila ei era de tranziție, dar nu modernă, tapițată cu mătase neutră și piele întoarsă, cu accente de lemn închis, lucios. Era de bun-gust, elegant și relaxant. Nu era deloc ceea ce își imaginase, dar mult mai bine.

El zâmbi la gândul că se afla aici, apoi se încruntă la cât de vii aveau să fie fanteziile acum, că îi văzuse spațiul privat, care avea aroma îmbătătoare a parfumului ei picant amestecat cu ceva pământos, precum cedrul. Își trecu mâinile peste față.

- Ce s-a întâmplat?

Cat se uită la el, cu capul înclinat într-o parte.

- Nimic, zise el cu mâinile în șolduri, străduin- du-se să-și controleze excitația. Este drăguț, Cat! Ți se potrivește.

- Mulțumesc! M-a atras farmecul său confortabil. Ea își strânse buzele și, în mod magic, el simți o reacție între picioare. De asta am fost oarbă la marele său neajuns. Haide, îți voi arăta problema!

Gândurile lui goneau în toate direcțiile în timp ce se apropiau de dormitor. Din motive încă neclare pentru el - mai ales după ce fusese respins -, corpul lui reacționa la al ei ca la nici o altă femeie de pe planetă. Instinctul său primitiv de a o arunca pe patul ei și de a o posedea ar putea fi greu de ascuns.

Din fericire, se opriră mai întâi în dormitorul de rezervă.

- Vezi cutiile îngrămadite cu lucruri pe care nu le pot pune în dulapuri?

Ea înainta prin cameră până la dulapul mic. Când se uită la el, Hank remarcă o privire calculată în ochii ei, dar nu își putu imagina de ce.

Probabil doar mai multe jocuri, pentru propriul ei amuzament.

- În dulapul ăsta îmi țin ținutele de gală.

Ea deschise ușa pentru a dezvălui un spațiu plin de sclipici, rochii strălucitoare și mătăsoase. Rochii care îi îmbrățișaseră trupul așa cum i-ar fi plăcut și lui să o facă, se gândi el în timp ce un fior îi străbătea șira spinării. Făcu ochii mari când procesă faptul că dulapul supraaglomerat conținea doar hainele ei de gală.

Cat ridică degetul arătător.

- Nu mă judeca, te rog! Știu că am o problemă. Riscurile meseriei, cred.

El își ridică mâinile în semn de capitulare.

-Nu te judec.

Etichetele cu prețul îl șocaseră, dar poate că pe unele le primea pe gratis, asemenea vedetelor de cinema, „încetează să o mai analizezi și concentrează-te!” Scrută camera mică și întrebă:

- Ce alte spații de depozitare ai?
- Pe aici, zise ea și făcu semn cu capul

spre ușă.

El o urmă în dormitor. Era drăguț, și asta era un cuvânt pe care Hank nu-l folosea niciodată. Un covor brodat acoperea o bună parte a pardoselii. Patul ei, construit din lemn de arțar cu noduri, era foarte frumos, acoperit cu o cuvertură de satin crem, și domina camera. Trei perne decorative din catifea de culoare verde și roz pal adăugau o pată de culoare. Feminin, dar sofisticat.

Hank își reținu un geamăt în timp ce și-o închipuia întinsă printre perne, cu părul ei lung și negru răsfirat pe pat sau încâlcit în jurul degetelor lui.

Claritatea viziunii sale îi alimentă dorința care îi curgea deja prin corp. În ciuda faptului că încerca să se controleze, se părea că Cat St. James avea să fie întotdeauna slăbiciunea lui.

Închizând ochii ca și cum ar fi putut alunga imaginea, se forță să se întoarcă și să cerceteze restul camerei. Singurele alte piese de mobilier erau o noptieră mică și o comodă îngustă cu o oglindă, ambele asortate cu patul tip sanie.

Deasupra patului ei atârna o schiță în cărbune de dimensiuni considerabile a siluetei unei femei cu un „V” mângălit în colțul din dreapta jos. Deduse că Vivi o desenase. Sentimentalismul lui Cat - una dintre trăsăturile de care se îndrăgostise în acea primă noapte - întărise relația de dragoste-ură față de numeroasele feluri în care îl prinsese cu garda jos.

Tăcerea lui trebuie să-i fi atras atenția.
- Ești îngrozitor de tăcut, zise ea și miji ochii spre el, cu capul într-o parte. La ce te gândești?
- Nu e ceea ce mă așteptam.
„Te doresc atât de mult!”
- Cum așa?
Că își încrucișă brațele, ca și cum s-ar fi pregătit să fie insultată. Era posibil ca el să o fi înțeles greșit, dar nu credea că era așa. Contrastul dintre persoana ei invincibilă și momentele ei stranii de îndoială de sine îl intrigau.
- Ei bine, bazându-mă pe puținul pe care îl știu despre tine - hainele tale, „imaginea” ta -, mă așteptam la ceva mai colorat, poate chiar puțin mai sălbatic. El îi observă încruntarea. Îmi place mult mai mult așa. Este un loc calm. Un sanctuar, aș zice.
De data aceasta, buzele ei purpurii se desfăcură pentru a dezvălui zâmbetul perfect. Faptul că o făcea să zâmbească atât de larg îl satisfăcea dincolo de orice imaginație.
- Este un sanctuar. Aici mă relaxez.
j Mă bucur.
Își îndesă mâinile în buzunare pentru a se controla și a nu se întinde spre ea. Privirea ei fermecătoare îl lăsa fără cuvinte. Când pieptul i se încorda ușor, fu nevoit să tușească pentru a putea vorbi.
- Ce-ar fi să-mi arăți dulapul?
Ea gemu și arătă spre setul de uși pliante, duble.
- Dă-te înapoi, îl avertiză ea înainte de a le deschide.
Dumnezeule, lucrurile ei ocupau fiecare centimetru pătrat de spațiu.
În mod miraculos, nu le căzu nimic în cap. Hank își strânse mâna peste gură pentru a nu râde.

După ce reuși să se controleze, el studie debaraua, apoi se întoarse pentru a se uita la peretele cu singura fereastră.

- Știu, făcu Cat și își lăsă umerii să cadă, deprimată. E fără speranță.

- Nu și dacă ești dispusă să renunți la spațiul de pe podea care se întinde de-a lungul acestui perete.

Hank arătă spre fereastră.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, ai putea construi două dulapuri încorporabile pe fiecare latură a ferestrei și chiar să pui un sertar de depozitare sub fereastră.

- Hmm...

Ea traversă camera pentru a sta lângă el și a se uita la perete, încercând să-și imagineze ceea ce îi descrisese el.

Parfumul ei dansă instantaneu pe nervii lui ca niște degete pe o claviatură, făcându-i corpul să rezoneze ca niște coarde de chitară, alimentând foamea lui insașiabilă pentru ea. Trebuia să plece din apartamentul ei în curând, altfel ar putea uita de ce nu era potrivită pentru el.

- Dar asta ar fi ceva clasic. Ea se întoarse spre el, din nou cu un aer calculat în privire. Îmi place ce ai făcut pentru Vivi. Ar putea să fie ceva făcut manual, ca o singură piesă de mobilier?

- Posibil. Puse intenționat distanță între ei pentru a scăpa de tentație. Se concentră din nou asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, privi cu atenție la lungimea peretelui, pe care o estimează ca fiind de aproximativ patru metri și jumătate. Ar fi însă masiv, și nu ai putea să-l duci în altă parte decât dacă noua ta locuință ar avea aceeași configurație și aceleași dimensiuni ale

peretelui. Observă ochii ei căprui-închis îngustați în timp ce se gândea, așa că își continuă descrierea: Oricum ar fi, ai avea o mulțime de spațiu pentru cuiere sau rafturi, iar bancheta ar putea adăposti rafturi pentru pantofi sau sertare. De asemenea, ar elibera vechiul dulap pentru ținutele din afara sezonului, mai ales dacă instalezi un sistem de organizare.

-Așa e! Ea îl apucă de braț, făcându-l și mai conștient de prezența ei. Ea se uită în cameră, încercând parcă să-și imagineze ceea ce îi descrisese el, complet inconștient de efectul atingerii ei pe pielea lui. Cu ochii larg deschiși și zâmbind, îl întrebă: Chiar ai putea să construiești asta pentru mine?

„Nici gând.”

- Cat, nu pot face treaba asta pentru tine. Chiar dacă ar fi vrut să o facă, iar o parte din el sigur voia, nu avea timp. Am crezut că aveai nevoie de ajutor cu *idei*.

- Dar asta ar putea fi perfect pentru amândoi, zise ea și îi dădu drumul la braț, privându-l de atingerea ei. După ce va fi gata, aş putea să-i fac reclamă și să te prezint prietenilor mei bogați. Lumii! Am putea transforma acest hobby al tău într-o carieră.

El nu voia să se gândească la faptul că ea îi ghicise visurile, pentru că nu-și putea permite să înceapă o nouă aventură riscantă în acest moment al vieții sale. Nu cât timp familia lui încă depindea de el și de venitul său și cu siguranță nu cu o femeie care se dovedise atât de capricioasă încă de când se cunoscuseră.

Se forță să scuture din cap.

- Nu pot.

- De ce nu?

- Pentru început, am o slujbă cu normă întreagă la Jackson. În al doilea rând, tu locuiești la o oră de mers cu mașina de mine,

în condiții bune de trafic. Trebuie să rămân mai aproape de casă.

Nu dădu detalii despre starea de sănătate a mamei sale, pentru a evita să vadă mila reflectată în ochii ei.

- Jackson ți-ar da timp liber dacă i-aș cere.

- Nu fi atât de sigură de asta, Cat. Avem un deficit serios de personal acum, iar el a făcut promisiuni pe care nu le putem respecta. Are nevoie de mine la fața locului dacă nu intenționează să își irite clienții. În plus, sunt plătit o mulțime de ore suplimentare lucrând pentru el. Am nevoie de bani în plus.

Ea făcu un pas înapoi și își răsuci părul în jurul degetului.

-Astea sunt motivele reale sau inventezi scuze pentru că nu mă plăci prea tare?

Acuzația și emoția brută îl uimiră, dezechilibrându-l. Cu o oră în urmă, ar fi zis că părerea lui despre ea nu însemna nimic. Și, la naiba, cum de ajunsese ea la o concluzie atât de departe de adevăr?

Neîncredere, da, dar nu antipatie.

- Nu e că nu te plac, Cat, așa că scoate-ți asta din cap! Expresia ei de îndoială alunecă dincolo de zidurile lui de apărare, dar el nu avea de gând să stea acolo și să-și mărturisească dorința sălbatică. Crede-mă, acestea sunt motivele mele reale.

Ea își plecă ușor capul.

-Bine.

El simți trecerea ei rapidă de la încântare la deznădejde asemenea unui pumn în stomac.

- O să-ți desenez niște planuri, bine? Altcineva poate face munca efectivă. Ce zici de un compromis? Telefonul lui sună înainte ca ea

să poată răspunde. Recunoscând tonul de apel al lui Jenny, el răspunse.

- Scuze, lasă-mă o secundă, zise el și se întoarse cu spatele la Cat. Bună, Jenny. Ce este?

- Hank, mama e foarte agitată și neliniștită. Nimeni nu se poate descurca cu ea așa cum o faci tu. Ajungi curând acasă?

- Sunt în oraș. Va dura cel puțin o oră, poate un pic mai mult.

- Încearcă să te grăbești. Ea tot arată cu degetul spre fereastră. Este sigur pentru ea să o duc să stea în curte?

- Sigur, pune și niște muzică. Ajung acolo cât de repede pot. Hank închise și își strecură telefonul înapoi în buzunar. Îmi pare rău!

Observă cum Cat îl privea cu interes, dar nu îl întrebă despre apel. El încercă să nu speculeze în legătură cu gândurile ei, care erau la fel de imprevizibile ca vremea de la munte. Se atinse peste piept și își frecă un nod de încordare din umărul stâng.

- Deci vrei să-ți fac niște schițe?

- Da, mulțumesc. Cat înclină capul, ridicând provocator dintr-o sprânceană. Se apropie de el și îi atinse umărul. Asta-i stârni o senzație plăcută pe toată lungimea brațului, făcându-l să fie aproape dispus să-și vândă sufletul pentru a-i păstra mâinile pe corp. Un masaj bun te-ar scăpa de această tensiune.

- N-am de unde să știu. El își încrucișă din nou brațele, de data aceasta pentru a nu le înfășură în jurul ei. Nu am fost niciodată răsfățat.

- Ei bine, începu ea, ai ratat una dintre cele mai mari plăceri ale vieții.

- Voi supraviețui. Oricum, trebuie să plec. Dacă vrei ca eu să fac o schiță, am nevoie de o ruletă. Băgă mâna în buzunar căutând un

carnețel și un creion, dar nu găsi nimic. Și de un creion și niște hârtie.

Când ea se întoarse cu ce îi ceruse, el se apucă să ia notițe.

În câteva minute, avea deja o sumedenie de idei cu diverse variante de design. Trebuiau să fie perfecte, pentru că ele i-ar aminti de el de fiecare dată când le-ar privi. Această conștientizare îi tăie respirația.

Orice ar crea el aici, ar rămâne în dormitorul ei - un loc în care i-ar fi făcut plăcere să-și petreacă timpul și în alte circumstanțe. Acum, invidia blestemata de mobilă. La naiba, dacă femeia asta nu-l făcea să-și piardă mințile.

- Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai trimite un inventar al tuturor lucrurilor tale, zise el și chicoti când ea făcu ochii mari, surprinsă. Mă va ajuta să planific mai bine interiorul. În caz contrar, voi ghici de ce ai nevoie - rafturi, bare, sertare și așa mai departe. Cu cât ești mai exactă la început, cu atât mai mulțumită vei fi la final.

- Îmi place să fiu mulțumită.

Ea toarse cuvintele, ceea ce îl afectă exact așa cum bănuia că intenționase ea. Poate că într-o zi urma să își dea seama de ce îi plăcea să-l tachineze, dar nu avea timp în după-amiaza asta.

- Pun pariu că da, Cat, rosti el. Fu tot ce putu să în- gaime. Treizeci de minute de supraîncărcare senzorială îi zăpăciseră creierul. Iată adresa mea de e-mail. O să fac tot posibilul să schițez ceva repede. Poate că Jackson cunoaște pe cineva care poate face execuția.

-Nu-ți face griji. Cat afișă o expresie neutră. O să-l sun.

- În regulă, răspunse el. Tonul ei ciudat îi atrase atenția, dar nu comentă. Trebuie să plec.
- Ea îl conduse la ușa de la intrare și deschise toate încuietorile.
- Nu trebuie s-o facem pe Jenny să aștepte. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi spus că părea geloasă. Dar Cat nu-și exprimase niciodată interesul față de el decât atunci când era amețită de alcool.
- În mod clar, să petreacă prea mult timp singur cu ea îl făcea să se amăgească.
- La revedere!
- Se grăbi pe hol și alergă spre mașină. La jumătatea drumului spre casă, sună Jackson.
- Hei, amice! Ce mai faci?
- Tocmai am terminat de vorbit cu Cat. Tonul tăios al lui Jackson îl surprinse.
- O? Știi pe cineva care o poate ajuta?
- Da. Pe tine.
- Eu? La naiba, nu! Nu avea nevoie să mai adauge niște tortură la viața sa complicată. Nu eu, Jackson. Știi că sunt prea ocupat.
- Știu că e incomod, dar am nevoie să faci asta pentru mine.
- De ce? Hank își aduse aminte de tonul ciudat din vocea lui Cat când amintise că avea să îl sune pe Jackson. Simți că îl cuprinde un val de iritare care gonea prin el ca un tren scăpat de sub control. Nu că ar fi trebuit să fie surprins, deoarece ea era obișnuită să obțină ceea ce voia. Voi face schița, dar altcineva poate realiza proiectul.
- Nu poate fi altcineva, zise Jackson. Ea nu are încredere să lase în străini în casa ei. Hank își aminti toate încuietorile de la ușile ei.
- De ce nu?
- Intimitate. Fanii ciudați și paparazzii au devenit mai agresivi în ultimii ani. Ideea de a invita un bărbat străin în apartamentul ei

pentru câteva săptămâni este un risc pe care nu și-l poate asuma. El ar putea să-și bage nasul pe acolo, să vândă fotografiile sau mai rău. Dar ea are încredere în tine.

- La naiba, Jackson! Mulțumesc pentru că m-ai făcut să mă simt vinovat.

Simți inutilitatea protestului său. Fără îndoială era nasol să trăiești sub un microscop.

Explicația îi temperă furia, dar Hank încă avea propriile probleme.

- Ce ar trebui să fac în legătură cu termenele noastre și cu mama mea? Realizarea unor dulapuri la comandă va dura ceva timp, iar până în oraș am ceva de mers.

- Nu poate Helen să stea mai mult timp cu mama ta?

- Știi că deja mă chinuiesc să îi plătesc onorariile.

- Cât timp ar dura finalizarea proiectului pentru Cat?

-Vrei să spui după ce va fi proiectat? Hank parcurse în gând pașii necesari pentru finalizare. Nu știu. Dacă lucrez cu normă întreagă, patru săptămâni, poate mai puțin, în funcție de ce pot face înainte de a mă duce acolo.

Urmă o scurtă tăcere.

- Cat îți va plăti pentru lucrarea asta de două ori și jumătate cât câștigi. Tonul triumfător al lui Jackson îl scoase pe Hank din sărite. Problemă rezolvată.

Hank se înfurie în fața manipulării fățișe. Oamenii bogați își închipuiau că banii rezolvă totul. Aparent, Cat și Jackson nu credeau că sentimentele lui Hank erau relevante.

Bineînțeles, Jackson nu știa nimic despre sentimentele lui Hank pentru Cat.

- Cum rămâne cu celelalte angajamente ale tale, Jackson? O să îți enervezi clienții scoțându-mă de pe șantier

pentru câteva săptămâni și vei rămâne în urmă.

- O să mă gândesc la ceva. Este doar temporar, așa că voi merge înainte cu lucrările cu faianța și alte lucruri în absența ta. În plus, oricum, m-ai presat să angajez încă un tâmplar. În fața remarcilor lui Jackson, lui Hank nu îi mai veni altă idee de scuză.

- Deci ne-am înțeles?

- Nu pare să am de ales, șefu', zise tăios Hank.

- Care este problema? Vei avea un venit suplimentar pentru îngrijirea mamei tale și un câștig în plus în buzunar.

-Ai dreptate. Hank înjură în gând. Totuși, nu-mi place să fiu manipulat de Cat sau de tine - sau de oricine.

- Manipulat? Jackson fluieră. La naiba, omule! Sunt prietenul tău și îți cer o favoare - una care merită.

- Îmi pare rău! Nu am vrut să te jignesc. Nu era supărat pe Jackson. De fapt, Jackson era la fel de mult ca Hank o victimă a tacticilor lui Cat. Doar că m-ai surprins. Lasă-mă să vorbesc cu Helen și cu Jenny, să văd ce putem stabili! Te sun mai târziu.

Hank mergea cu viteză, mintea lui călătorind în același ritm cu mașina. Îi dispăcea că fusese păcălit de Cat, dar ceea ce ura cel mai mult era că o mică parte din el se bucura de faptul că nu mai avea de ales.

În ciuda logicii motivelor pentru care ea insistă ca el să facă treaba, alternanța dintre flirt și dușmănie pe care o simțea la ea îl făcea să se îndoiască de motivele pentru care Cat voia ca el, și numai el, să accepte slujba.

Cine știe, poate că ar merita să încerce ceva personal, acum că Justin nu mai era în peisaj? Un lucru era sigur - acest proiect anume urma

să îi schimbe viața. Problema era că nu putea să se decidă dacă în bine sau în rău.

capitolul 8

Mamă,

Să nu fii dezamăgită de mine, dar am decis să nu spun nimănui despre situația mea.

Nimeni nu poate îndrepta lucrurile, așa că ce rost are să vorbesc despre ele?

Mai bine mă concentrez la cariera mea. Și, dat fiind acest lucru, nu pot să permit ca pasiunea pentru Hank să mă abată de la cursul meu.

Către: henrytmitchell@gmail.com

De la: catalinastjames@gmail.com

Re: Inventarul dulapului

Hank,

Sunt convinsă că ai cerut acest inventar ca să mă faci să mă simt stânjenită.

Felicitări, ai reușit! În orice caz, iată-mi lista (include haine pentru toate anotimpurile/ocaziile):

62 de perechi de pantofi

18 perechi de cizme 167 de bluze (umerase)

29 de jachete/cardigane 49 de perechi de pantaloni (umerase) 16 perechi de blugi (pot fi pliați) 28 de perechi de pantaloni scurți (16 sunt din în sau amestec de mătase/preferă

umerase) 48 de pulovere (pot fi pliate) 37 de rochii (nu lungi) 24 de rochii lungi, de ocazie 36 de poșete 26 de curele

8 pantaloni scurți/de yoga 10 bluze de sport 21 de costume de baie

Am exclus articolele personale - cum ar fi bijuteriile, lenjeria intimă etc. care au loc în măsuta de toaletă sau în comodă.

Aștept cu nerăbdare să văd schițele. Îți mulțumesc mult că ai fost de acord să realizezi asta pentru mine. Numai bine,

Cat

Degetul lui Cat rămase suspendat deasupra butonului de trimitere. Reciti e-mailul pentru a patra oară, imaginându-și ochii lui Hank bulbucăți la primire. Fără îndoială, avea să o judece și să o considere risipitoare și răsfățată. Dar, ca model, imaginea ei conta.

Cu site-urile de bârfe care așteptau să-și bată joc de celebrități cu orice ocazie, Cat nu putea fi destul de atentă la aspectul ei. Ceea ce o diferenția de alte modele mai tinere era bunul ei gust în viața de zi cu zi. Desigur, îi plăceau și hainele, și accesoriile de designer. Sincer, cărei femeie nu-i plăceau - cu excepția lui Vivi?

Din nefericire, garderoba ei scandaloasă avea să confirme opinia lui Hank cum că ea era o prințesă răsfățată - o impresie pe care voia să o anuleze, pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, îi păsa de părerea lui bună despre ea.

Închise ochii și apăsă butonul „Trimite”. Când îi deschise, nu-i veni să creadă că ecranul nu explodase. Oftă și închise laptopul, apoi merse să îi ducă lui Esther cumpărăturile pe care le făcuse mai devreme în acea dimineață.

Esther o întâmpină cu un zâmbet, emanând căldura pe care o emana mereu și care îi îmbunătățea întotdeauna starea de spirit lui Cat. Tânăra se duse spre bucătărie - una care nu fusese modernizată de douăzeci și șapte de ani - pentru a despacheta cele trei genți de mâncare.

-Mulțumesc, dragă!

Esther porni spre poșeta ei fără a se ajuta de cadrul pe care îl folosea de obicei.

- Cât îți datorez?

-40 de dolari, minți Cat, scăzând substanțial costul.

Nimeni nu o putea înlocui pe mama lui Cat, dar afecțiunea și înțelepciunea lui Esther îi

ofereau o relație cvasimaternă, după care tânjea. O prietenie care merita atenția săptămânală pe care i-o acorda.

- Trebuie să fii un geniu la folosit cupoanele, zise Esther și îi întinse banii. Mulțumesc!

- Cu plăcere! Cat băgă bancnotele în buzunarul de la spate. Așadar ce fel de ceai testăm în după-amiaza asta?

- Oriental Beauty, un ceai oolong de lux.

Esther arată spre ceainic.

Aromele delicioase de flori și de piersici se răspândiră în aer în timp ce Cat turnă câte o ceașcă pentru fiecare. Apoi o urmă pe Esther în camera de zi și se așează pe un scaun de catifea albastru pal.

Un covor Aubusson încărcat acoperea parchetul din living și sufragerie. Oglinzi și rame de tablouri ornamentate și aurite atârnav pe pereții cu tencuială originală și se potriveau cu mobilierul vechi.

Practic, zona arăta ca o grădină botanică, nuanțată cu auriu, și mirosea a pudră pentru copii. Deși Cat prefera să se bucure de un design elegant, neîncărcat, apartamentul pretențios al lui Esther îi amintea de casa bunicii sale, unde ea și Jackson își construiseră fortărețe în sufragerie din cearceafuri și peme și se strecurau în pod pentru a cerceta și a răsfoi discuri și reviste vechi.

Esther așezase deja un bol cu fructe de pădure și o farfurie de fursecuri. Cat înmuie un fursec în ceaiul ei. Nu la fel de gustoase ca acelea cu cacao și scorțișoară sau ca acele *churros* pe care ea și mama ei obișnuiau să le mănânce, dar trezeau în ea un sentiment similar de pace și de confort.

-Ți-a rezolvat Hank cel chipeș problemele cu dulapul?

Ochii albaștri spălăciți ai lui Esther sclipiră plini de viață.

- Ai fost o adevărată cuceritoare, o tacină Cat. Dar, da, va proiecta și va construi dulapuri personalizate pentru dormitorul meu. Sunt destul de încântată.

- Și eu aș fi încântată dacă și-ar petrece timpul în dormitorul meu.

Cat se înecă, scuipând un pic din ceaiul ei.

- Esther, ești obraznică!

- Ce femeie nu este puțin obraznică din când în când? Zâmbetul ei visător sugera că își amintise de ceva drag. Întotdeauna am apreciat bărbații arătoși. Hank al tău este un bărbat arătos și amabil. E de păstrat.

- În primul rând, nu e Hank al meu. În al doilea rând, e drăguț. Poate prea... drăguț, de fapt.

-Numai femeile prostuțe cred că există un bărbat... prea drăguț. Nu mi s-a părut niciodată că ești proastă, Cat. Soțul meu nu a fost nici pe departe la fel de chipeș ca Hank, dar felul lui chibzuit de a fi ne-a ținut căsătoriți mai bine de cincizeci de ani. Esther sorbi din ceaiul ei pentru a-și calma vocea iritată. Deci de ce nu este al tău? Are deja o iubită sau fratele tău se opune?

- Mă îndoiesc că lui Jackson i-ar păsa. Cat puse ceașca jos și oftă. Cât despre viața amoroasă a lui Hank, nu știu dacă se întâlnește cu cineva. La nunta lui David, și-a petrecut timpul cu o fată pe nume Amy. Dar zilele trecute l-am auzit vorbind la telefon cu cineva pe nume Jenny. În orice caz, nu mai este interesat de mine.

-Nu mai este? Esther zâmbi. Așadar există o poveste. Ce s-a întâmplat?

- O cuceritoare și o bărfitoare? Să-ți fie rușine, Esther! o tachină Cat, oftând pentru a-și acoperi zâmbetul. L-am întâlnit prima dată pe Hank primăvara trecută, acasă la Jackson. Era atât de... îmi era ușor să vorbesc cu el. Am flirtat toată noaptea, dar, când m-a sunat după aceea, i-am cam dat papucii, ca să mă împac cu Justin. Mi-e rușine de nesimțirea mea, dar, la momentul respectiv, sincer, credeam că eu și Justin eram făcuți unul pentru celălalt. După cum știi, a ieșit nasol. Oricum, mi-am cam distrus șansele cu Hank. De atunci e politicos și distant, ceea ce e mai mult decât merit.

- Se pare că ai regrete.

Privirea perspicace a lui Esther se concentrează asupra lui Cat; aceasta se afundă mai adânc în scaunul ei.

- Mă îndoiesc că o relație cu Hank ar fi funcționat. El ar trebui să fie cu cineva mai dulce și mai puțin cinic decât mine. Oricum, nu mai contează.

- De ce?

Privirea blândă a lui Esther o tentă pe Cat să îi împărtășească situația ei medicală, dar își înghiți cuvintele.

- Pentru că Hank nu e interesat să ofere o a doua șansă. În plus, eu sunt mai preocupată să mă reinventez în cariera mea decât să tânjesc după un bărbat.

„Mincinoaso!”

- Prostii! Cariera nu va aduce aceeași fericire ca dragostea. Și o inimă binevoitoare poate oferi întotdeauna o a doua șansă. Esther flutură un deget artrozic către Cat. Tu doar convinge-l că meriți.

-Atunci, sunt condamnată, pentru că nu mă pot convinge nici măcar pe mine însămi.

Poate că Hank era un om simplu, dar avea un stil periculos de a se uita la ea - și vedea mai mult decât voia ea să împărtășească.

Chiar dacă ar fi putut face față unei astfel de examinări, infertilitatea ei îi cerea să facă un sacrificiu semnificativ, pe care probabil nu l-ar fi făcut altminteri. Prietenia ar fi cea mai inteligentă și mai onestă relație pe care ar putea-o construi cu el.

Esther chicoti.

- Ei bine, dacă aș fi în locul tău, aș încerca înainte ca Amy sau Jenny să pună mâna pe el.

În săptămâna următoare, Cat se grăbea pe Merritt Parkway, într-un Volkswagen galben decapotabil pe care îl închiriasse pentru o zi. Ar fi putut lua trenul spre Connecticut, dar ziua însorită de vară îi stârnise nevoia de a merge cu viteză, cu vântul în păr, sub un baldachin de ramuri de copaci și frunze.

Cânta în falset melodia de la radio când opri în parcare cu pietriș de la biroul lui Jackson din Wilton.

Cu ani în urmă, el cumpăraseră o casă colonială veche, ce se întindea pe aproape doi acri, și transformaseră vechiul hambar de pe proprietate într-o clădire de birouri, de unde conducea o operațiune bine organizată și foarte profitabilă.

Cadrul acela idilic - un contrast puternic față de orașul haotic - o relaxa. Fiind crescută în Wilton, priveliștile și sunetele din zonă o transportau automat înapoi la zilele în care ea și Vivi îi urmau oriunde pe Jackson și pe David: Vivi din adorație pentru David, iar Cat din interes pentru prietenii lor. Amintirile -

distracția de atunci - o făcură să zâmbească.

Studiind hambarul, Cat se gândi la ce construise Jackson pentru el însuși într-un timp atât de scurt. Deși nu fusese binecuvântat cu IQ-ul de geniu al lui

David, munca lui asiduă și personalitatea lui generoasă erau bine răsplătite în industria construcțiilor rezidențiale.

Dacă el reușea să aibă succes în afaceri și fără intelectul lui David, atunci poate că și ea ar putea reuși. Nu fusese în stare să renunțe la ideea de a promova mobila lui Hank, în ciuda dezinteresului aparent al acestuia.

Mobilier artizanal - nici un alt model renumit nu reprezenta ceva atât de unic. Satisfăcea dorința ei de distincție și standardele ei înalte de calitate. Și sincronizarea - faptul că văzuse măsuta construită de Hank imediat după ce vorbise cu Elise despre viitor - nu putea fi o simplă coincidență.

Cu siguranță Hank putea fi convins să vadă beneficiile unui parteneriat.

Obligațiile sale actuale puneau probleme, dar toate problemele aveau soluții. Dacă putea să le rezolve pe ale lui Hank, poate că reușea să-l convingă să-și reconsidere ideea.

Pentru moment însă, se mulțumea să vadă schițele pentru dulapurile ei. Un fior de vinovăție îi străpunse conștiința, dar îl alungă. Hank părea strâmtorat, așa că tariful mare pentru această lucrare ar fi trebuit să-l bucure măcar puțin.

Îndreptându-se spre hambar, observă mașina uriașă a lui Hank, parcată lângă jeepul fratelui ei. Stomacul i se strânse.

Odată ajunsă înăuntru, se opri la jumătatea drumului când auzi voci aprinse venind dinspre biroul lui Jackson. Se apropie în vârful picioarelor de ușa biroului lui, care era întredeschisă.

-Vreau să termin mulurile din bucătăria familiei Câine, Hank, zise Jackson.

- Credeam că l-ai angajat pe Doug să se ocupe de asta. Hank părea exasperat. Nu pot fi peste tot în același timp.

- Doug nu este la fel de bun ca tine. Știi că membrii familiei Câine sunt tipicari.

- Când naiba crezi că pot să mai fac și asta? Eram deja extrem de ocupat, și m-ai obligat să lucrez și la Cat. Ți-am spus că asta se va întâmpla.

Cat scânci auzind tonul mușcător din vocea lui Hank. Se părea că supraestimase entuziasmul lui pentru un venit suplimentar. Se duse mai aproape și se ascunse în spatele ușii deschise.

- Haide, omule! E vorba despre câteva ore. Scaunul lui Jackson scârțâi, ca și cum s-ar fi aplecat pe spate. Ia-ți o seară sau două și termină-le!

- Știi că nu pot să lucrez seara fără să am probleme, în plus, sunt epuizat de ritmul pe care îl impui. Accepti prea multe angajamente.

-Nu-mi spune cum să-mi conduc afacerea.

Furia lui Jackson ieși la suprafață. Cat se încruntă, urând că devenise sursa conflictului lor.

- În calitate de angajat al tău, îți spun că îmi ceri prea mult.

Tonul lui Hank se înmuie.

- Ca prieten al tău, sunt îngrijorat. Tu bei toată noaptea, apoi alergi toată ziua, ca un nebun. Pari uzat, epuizat. Ești tăios cu echipa. Ceva trebuie să se schimbe.

- Și totuși, uite care din noi se plânge! Scaunul scârțâi din nou. Se pare că tu ești cel care nu poate face față ritmului și nici nu-și amintește cum e să te distrezi. Poate că eu ar trebui să fiu cel care îți face griji.

- Du-te dracului, Jackson! Știi ce se întâmplă în viața mea. Fă un pas înapoi înainte să spunem amândoi lucruri pe care le vom regreta.

Tensiunea crescândă îi ustura stomacul lui Cat ca o doză dublă de Jägermeister. Trebuia să îi oprească înainte ca lucrurile să scape de sub

control, deși referirea vagă a lui Hank la problemele din viața lui îi stârnise curiozitatea.

- Luhuu, eu sunt! strigă ea, mascându-și neliniștea cu un zâmbet, în timp ce deschise larg ușa.

Amândoi bărbații își întoarseră brusc capul în direcția ei. Fruntea lui Jackson se încrêți într-o expresie nedumerită, în timp ce Hank se ridică de pe scaun.

Un alt tricou i se mula pe mușchii pieptului și pe brațele sărutate de soare.

Ea se controlă înainte de a-și lăsa privirea să zăbovească, apoi se concentrează asupra fratelui ei, astfel încât Hank să nu-i observe dorința bruscă, evidentă.

- Surioară, ce faci aici? o întrebă Jackson.

- Discut cu Hank în legătură cu dulapul meu, apoi mă alătur ție la cină. Își înclină capul într-o parte ca răspuns la expresia năucă a lui Jackson. Ai uitat?

Jackson oftă prelung înainte de a ridica privirea.

- Îmi pare rău! Nu mi-am notat și mi-am făcut alte planuri.

Făcu o grimasă în timp ce își întindea brațele în fața lui și bătea cu palmele pe suprafața biroului. Vrei să vii cu mine?

Cat observă cum Hank clătină dezgustat din cap înainte de a-și coborî privirea. Voia să-și susțină fratele, dar poate că acuzațiile lui Hank erau îndreptățite.

- O să refuz să fiu a treia roată la căruță, răspunse ea.

Jackson se lăsă pe spate și își puse mâinile la ceafă.

- Dacă vrei să-mi anulez celelalte planuri, o voi face.

Ea știa că ar face asta - și probabil ar trebui să o

facă -, dar refuză.

- Nu, mulțumesc! îl voi împrumuta pe Hank pentru o vreme, apoi poate voi trece pe la tata înainte de a mă duce acasă.
- Îmi pare rău, surioară! Privirea lui Jackson se mută de la ea la Hank, apoi zâmbi, ca și cum i-ar fi venit o idee fantastică. Hei, de ce nu luați voi doi cina împreună, ca să vorbiți? Fac eu cinste.
Hank părea încolțit, așa că ea îi oferă o porțiță de scăpare:
- E în regulă. Sunt sigură că Hank are lucruri mai bune de făcut decât să aibă grijă de mine.
- Crede-mă, el chiar ar avea nevoie de o noapte în oraș. Jackson îi aruncă lui Hank un zâmbet jucăuș. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul! Lasă-mă să-mi cer scuze invitându-vă pe amândoi la cină. Mergeți unde vreți! Treceți-o în contul meu!
- Își puse cârdul de platină Amex pe birou.
Cat nu știa cum să răspundă fără să înrăutățească lucrurile. Își ținu răsuflarea, uitându-se la Hank, căutând vreun indiciu.
„Acceptă!”
- Ochii lui rămaseră ațintiți asupra lui Jackson. Se ținu de talie înainte de a se uita la ea și apoi la Jackson.
- Păstrează-ți blestematul de cârd! Voi plăti singur pentru masa mea, mulțumesc! Apoi făcu semn din cap spre ușă. Vino, Cat, am lăsat desenele pe masa de conferințe!
- Voi doi sunteți în regulă? Întrebă ea încet, când ajunseră în hol.
- Cel mai bine ar fi să stai departe de schimbul de focuri, bombăni Hank.
- Dar eu sunt răspunzătoare, zise ea și își aranjă nervoasă părul. Eu l-am făcut Jackson să te preseze. Nu-l învinovăți. El doar se comportă ca un frate bun.

Hank nu răspunse în timp ce intrau în sala de conferințe.

Se opri la marginea mesei și se întoarse spre ea.

- M-am gândit eu, dar îți înțeleg motivele. Și asta nu este nici prima și nici ultima neînțelegere pe care o voi avea eu. Nu-ți face griji! Întotdeauna rezolvăm totul fără vărsare de sânge.

Atitudinea lui binevoitoare nu făcea decât să-i apese și mai tare conștiința vinovată, dar ea tăcu în timp ce el sorta schițele desenate de mână.

Un tâmplar și un artist - ce putea fi mai sexy? Un val brusc de dorință o cuprinse, și Cat simți o ușoară durere în vîntre. Genul ăsta de durere pe care îl genera el era delicios de dătătoare de dependență, dar periculoasă.

- Iată ce am lucrat, zise el și îi prezentă două desene: unul pentru dulapul din trei piese și unul pentru transformarea dulapului existent. Știu că ai prefera un dulap de sine stătător, dar această unitate maximizează spațiul de depozitare. Pot face să se vadă că nu e de serie, dar aceasta este singura modalitate de a crea suficient spațiu de depozitare pentru toate lucrurile tale.

Când el îi zâmbi, ea simți că se topește.

- Aveai nevoie de mult spațiu de agățat, așa că am creat pentru umerașe această unitate, cu excepția unor rafturi în partea de sus, pentru a putea fi agățate lucrurile care nu sunt de sezon.

Hank continuă să descrie detaliile, dar ea devenise prea hipnotizată de entuziasmul lui - și privindu-i buzele mișcându-se - pentru a mai auzi restul explicației.

- Este minunat! Cat studie desenele detaliate mai îndeaproape, pentru a descoperi cât de atent luase în considerație nevoile ei.

Cum e cu exteriorul? Arată spre un alt teanc de desene de pe un colț al mesei. Pot să văd la ce te-ai gândit?

-Am păstrat un design de bază simplu, cu o ușoară curbură a băncii de sub fereastră. Poți să alegi din mai multe variante. Îi întinse diferitele schițe, pentru ca ea să le vadă. Am putea construi cadrul și ușile din față din arțar cu noduri, pentru a se potrivi cu mobilierul existent. Sau poate vrei arțar simplu ori ceva mai bogat, precum cireșul. În orice caz, am putea insera sticlă opacă sau oglinzi în fața ușilor, pentru a adăuga mai multă lumină. Oglinzile ar fi, de asemenea, practice.

Hank o privea ținută, ca și cum ar fi căutat aprobarea ei. Planurile lui îi depășeau așteptările, iar ea nu fusese niciodată neglijentă în stabilirea unor standarde înalte. Când se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz în semn de apreciere, el se înroși imediat. Reacția lui la atingerea ei îi trimise lui Cat furnicături prin tot corpul. Ardea de dorința ca el să o îmbrățișeze, să o sărute, să o posede - orice pentru a-și domoli frustrarea sexuală.

- M-ai lăsat mască, Hank. Este frumos și practic! Ea se retrase fără prea mare entuziasm și studie desenele mai atent. Îmi place asta cel mai mult.

Împinse spre el schița ei preferată, una cu oglinzi mari, înguste.

- Bine.

Îi plăcea zâmbetul lui băiețesc aproape la fel de mult ca faptul că ea îl provocase.

El strânse toate desenele înainte de a se așeza în fața calculatorului.

-Am marcat ca favorite câteva pagini cu mostre de lemn de la furnizorii din apropiere. Arțarul din care e făcut patul tău e interesant,

dar, într-o mobilă de aceste dimensiuni, ar putea părea prea încărcat.

Cat se aplecă peste umărul lui Hank în timp ce acesta deschidea laptopul și dădea clic pe diverse imagini de la diferiți furnizori. Dintr-odată, concentrarea pe orice altceva în afară de mirosul lui de mosc deveni o sarcină imposibilă.

Căldura ce radia din pielea lui îi încălzea obrazul, dar el părea să nu fie afectat de prezența ei, în timp ce accesa diferite site-uri web. Cu toate acestea, când ea îl atinse întâmplător, pentru a se uita mai bine la ecran, faptul că el inspiră șuierat îi dovedi - din fericire - că și el simțea o atracție electrică.

- Este puțin copleșitor, zise ea, cu obrazul la câțiva centimetri de al lui. Pe care l-ai alege?

Hank continua să se uite la ecran. Dacă s-ar fi întors spre ea, buzele lor practic s-ar fi atins. Chiar și în timp ce Cat se muștră pe ea însăși pentru propria imaturitate, își dorea ca el să-i împărtășească dorința.

-Asta ar fi frumos, zise el în cele din urmă, cu vocea mai răgușită decât mai devreme.

Jackson băgă capul pe ușa sălii de conferințe, făcând-o pe Cat să se îndrepte de spate.

-Am plecat, spuse el, zâmbindu-i lui Cat, apoi își mută privirea spre Hank. Sigur nu te pot convinge să accepți oferta mea?

-Nu e nevoie, frate, interveni Cat. Il iau pe Hank la cină drept mulțumire pentru munca depusă și pentru că a acceptat să facă asta pentru mine.

Ea *voia* să-i mulțumească. Dar, mai ales, planurile lui magnifice îi sporiseră dorința de a face presiuni pentru un parteneriat de afaceri.

Era clar că lui Hank îi plăcea munca aceea, iar ea avea nevoie disperată de o nouă direcție în viața ei. Un țel, o provocare, dar, mai ales, ceva unic. Ceva care să iasă în evidență, ceva special și diferit de produsele pe care modelele renumite le promovau de obicei.

Avea nevoie de Hank pentru a realiza asta. Pentru a avea o șansă de a renunța la modelling înainte de a fi împinsă afară. Și, admise în sinea ei, pentru a-și oferi angajamentul pentru a crește altceva decât un copil.

Cu siguranță și el își dorea autonomie. Ideea asta ar fi fost un câștig pentru ambele părți.

-Așa cum spun mereu, e cel mai bun om pe care-l am. Jackson îi aruncă lui Hank o privire ușor contrariată. Uită de Câine! Il voi supraveghea pe Doug mai îndeaproape cât lucrează acolo.

- Mulțumesc!

Hank își menținu calm poziția.

În trecut, ea judecase greșit lipsa de machism a lui Hank și considerase felul lui modest de a fi drept o slăbiciune. Dar, de la nuntă încoace, ajunsese să vadă că Hank nu era o persoană ușor de înduplecat, nici pe departe.

I se făcu pielea de găină ca răspuns la noua ei perspectivă asupra lui, iar sala de conferințe se simți dintr-odă- tă ca o saună. Dacă Hank era de acord cu propunerea ei, urma să fie nevoită să-și reprime dorința de a avea vreun soi de relație personală. Cu atât mai bine, căci implicarea intimă cu el i-ar fi zăpăcit mintea - sau, mai rău, jnima.

- Închide tu, bine?

Jackson bătu de două ori în cadrul ușii înainte de a pleca.

Cat se întoarce spre Hank după ce rămaseră singuri.

- Deci vrei să ieși cu mine la cină?

- Deja mă plătești prea mult pentru acest proiect, Cat. El se lasă pe spate în scaunul său și își întinse picioarele în timp ce o studia. Nu trebuie să mă înveselești cu o cină.

- Nu e așa, se apără ea. Planurile ei aveau să necesite finețe, nu agitație. Mi-e prea foame ca să aștept până mă întorc în oraș, și nu-mi place să mănânc singură. Fratele meu m-a refuzat, după cum ai văzut.

El zâmbi.

- Bănuiesc că nu ești refuzată prea des.

- Se pare că voi, băieții din Connecticut, v-ați făcut un obicei din asta în ultima vreme.

Ea se întreabă dacă el avea să priceapă aluzia ei cu privire la ce se întâmplase pe insula Block. Deși era recunoscătoare că Hank nu profitase de ea în acel moment, o parte din ea ardea după atingerea lui.

El se uită fix la ea, gândindu-se clar la opțiunile pe care le avea. În cele din urmă, arată spre cizmele și hainele sale de lucru murdare.

- Trebuie să fac un duș mai întâi.

-Asta e o invitație?

Cat ridică dintr-o sprânceană și așteaptă reacția lui la remarca îndrăzneată, bucurându-se de încântarea pe care o simțea tachinându-l.

Chipul lui se îmbujoră înainte ca el să-și încrucișeze brațele peste piept și să o privească apoi cu ochii mijiți. Ea simți cum o căldură dulce curgea prin ea precum caramelul topit. Apoi își aminti că, oricât de mult i-ar fi plăcut să flirteze, trebuia să renunțe la asta dacă aveau să devină parteneri.

- De ce îți place atât de mult să mă

tachinezi? întrebă el în cele din urmă.

- Îmi place felul în care roșești. Ea zâmbi, așteptând apariția gropiței de pe obrazul lui

stâng. Te face să arăți sincer și îmi amintește de Vivi. Nici unul din voi nu-și ascunde bine emoțiile.

- Spre deosebire de tine?

Ochii lui verzi sclipiră.

- Spre deosebire de mine.

Masca ei se strânse brusc precum o mască de plastic, privând-o de oxigen.

- Ar trebui să știi ceva, Cat.

El se ridică și se aplecă spre ea, sprijinindu-și palma pe masa de conferințe, astfel încât pieptul lui îi atinse brațul. O combinație amețitoare de testosteron și anticipare o făcu să amețească.

- Nu-ți ascunzi emoțiile atât de bine pe cât crezi.

Privirile li se intersectară pentru o clipă, petele aurii

din verdele irisului său sclipind. Pentru a rupe vraja, ea oftă.

- Acum, ai vedere cu raze X?

- Ca Superman. Așa că ar trebui să știi că nu ești întotdeauna camuflată în plumb, zise el și își coborî privirea spre buzele ei. Dar mă surprinzi din când în când.

Ea deschise gura să vorbească, apoi ezită, temându-se să dezvăluie mai mult.

-Așadar să te urmez până acasă? Să mergem cu mașina mea la cină, pentru că mă îndoiesc că mă pot urca în camioneta ta cu tocurile astea.

Reacția lui Hank la vederea pantofilor ei Jimmy Choo cu tocuri de zece centimetri înălțime îi aminti lui Cat de o mască din *Scream*. Ea ar fi pufnit, dar era prea ocupată să se roage ca el să accepte propunerea ei.

Liniștea se întinse între ei în timp ce el părea să se lupte cu decizia. În cele din urmă, se trase de lobul urechii.

- Bine. Urmează-mă și gândește-te unde vrei să mănânci!

Cincisprezece minute mai târziu, Cat parcă de-a lungul bordurii, în fața unei case drăguțe, în stil colonial olandez, așezată pe un teren imaculat și cu iarbă îngrijită, verde smarald. Cutiile de la ferestre conțineau o varietate de flori și iederă.

Cimișir și tufe de trandafiri tunse cu grijă umpleau straturile de flori. Obloanele negre flancau fiecare fereastră, iar acoperișul roșu cărămiziu oferea un contrast plăcut întregului tablou. Din scena de emisiune de televiziune din anii '50 lipsea doar gardul alb. Cu toate acestea, avea o calitate feminină pe care ea nu o putea asocia cu Hank, care era 100% masculin.

Hank stătea lângă camionetă și o aștepta. În timp ce ea pășea pe aleea de acces, o femeie blondă mică alergă spre el din spatele casei.

-Ai întârziat, Hank, zise ea. Acum, o să întârzii și eu.

- Unde ai întârziat? întrebă el și își puse brațul pe după umărul ei și o sărută pe creștet.

- La ore!

Ea se încruntă când o observă pe Cat în fața lor.

Mintea lui Cat se blocă. Cine era această femeie drăguță? Blondă ca Amy, dar mai tânără.

- O, la naiba! E joi. El își trecu o mână prin păr. Am uitat complet, Jenny.

„Jenny.” Cat își dresе glasul înainte de a întinde mâna. Dacă Hank își făcuse de cap cu Amy pe la spatele lui Jenny, atunci el nu era bărbatul pe care îl credea ea. Nu ar trebui să fie o surpriză, având în vedere instinctele ei

proaste, dar inima ei tot se dezumfla ca un cauciuc care trecea peste o bandă cu țepi.

- Bună, eu sunt Cat.

- Eu sunt Jen. Fata își înclină capul și miji ochii. Îmi pari cunoscută. Ne-am mai întâlnit?

- Nu, nu ne-am întâlnit.

Cat zâmbi - un reflex norocos al carierei ei în ciuda stării ei de spirit din ce în ce mai sumbre.

-Cat este sora lui Jackson. Probabil ai văzut-o într-o revistă. Este model de haine și alte chestii.

Tonul nonșalant al lui Hank spunea că faima ei relativă nu îl impresionase prea mult. O nouă - și bine-ve- nită - experiență cu un bărbat.

- Cat, ea este sora mea mai mică, Jenny.

„Sora.” își amintea vag că Vivi îi vorbise vara trecută despre faptul că Hank își creștea surorile. Cat nu-și dăduse seama că el încă avea una acasă. Un val de ușurare se abătuse asupra ei când își dădu seama că nu-l judecase greșit.

Hank îi aruncă cheile lui Jenny.

- Presupun că Helen a plecat. Meg e disponibilă în seara asta?

Jenny făcu ochii mari.

- Voi doi ieșiți în oraș, ca la o întâlnire?

- Nu e o întâlnire, răspunse Hank prea repede. Este o chestie de serviciu. Eu îi fac niște mobilă.

- Of. Umerii lui Jenny se lăsară în jos. Ei bine, nu am habar dacă Meg este liberă. Dă-i un telefon! Eu trebuie să plec. Mă bucur că te-am cunoscut, Cat!

- Și eu. Cat îi făcu cu mâna, iar Jenny sări pe scaunul șoferului și scoase camioneta lui Hank de pe alee.

- Cine sunt Helen și Meg? Cat zâmbi. Fac parte din- tr-un harem?
 - Nu prea. Expresia lui Hank devenit sumbră. Helen este îngrijitoarea care o ajută pe mama mea. Meg este singura dintre cele patru surori ale mele care locuiește în apropiere. Hank oftă.
 - Dacă ea nu este disponibilă, nu pot să ies în seara asta.
 - De ce nu?
 - Nu pot s-o las pe mama singură.
- Hank își trecu o mână de-a lungul maxilarul în timp ce se îndrepta spre casă. Are Alzheimer în stadiu avansat.
- Oh, murmură Cat, care abia începea să înțeleagă enorma responsabilitate pe care Hank o purta pe umeri.
- Cum de nu-și dăduse mai devreme seama de această apăsare a lui?
- Îmi pare foarte rău, Hank. Cred că e greu.
 - Nici nu ai idee, zise, apoi deschise ușa din spate și îi făcu semn să intre.

capitolul 9

Mamă,

Dacă m-aș plânge ție de faptul că orice admirație de care m-aș bucura pentru activitatea de model a fost de la distanță, superficială și bazată pe o falsă percepție a cine sunt eu, probabil m-ai dojeni și mi-ai aminti că eu am contribuit la crearea acestei percepții. Și ai avea dreptate.

Ei bine, acum, mi-ar plăcea să fiu admirată pentru ceva real înainte să mor. Cum sună asta pentru o listă de lucruri de făcut?

Hank simți ezitarea lui Cat, știind că ea se confrunta cu ceva mai mult decât se așteptase pentru simpla ei invitație la cină. El încă nu era sigur de ce acceptase. Încă de la mărturisirea

ei la beție, pe insulă, gândurile legate de ea îl dădeau peste cap din ce în ce mai des.

Genul de tachinare pe care ea o transformase într-o formă de artă îl hipnotiza, convingându-i o parte a creierului că ea ar putea fi interesată.

- Lasă-mă o secundă să dau de Meg!

O sună pe sora lui în timp ce se uita la Cat cum scruta bucătăria și sufrageria. Spre deosebire de apartamentul ei, umila lui casă nu conținea nimic elegant

sau scump, dar lucrase din greu pentru fiecare bucătică, încercă să-i citească gândurile, dar chipul ei perfect nu-i oferea nici un indiciu.

- Bună, Hank! Meg părea necăjită. Ce s-a întâmplat?

- Poți să vii să ai grijă de mama în seara asta?

- Îmi pare rău! Sunt în tură până la ora 23.00.

- În regulă. Oftă, frecându-și fruntea, frustrat. Vorbim mai târziu.

- Poate data viitoare.

Tonul serios al lui Meg nu îi îndulci lovitura.

- Sigur. Ne vedem în weekend!

Își îndesă telefonul în buzunarul de la spate.

- Ai făcut și asta?

Cat arată spre bufetul din sufragerie, pe care îl construise din mahon și sicomor. Designul aerodinamic includea un profil arcuit, picioare conice și o bandă sculptată deasupra sertarelor. Deși rareori folosea lac lucios, optase pentru el la această piesă.

- Este foarte interesant.

Degetele subțiri ale lui Cat trăsă sculptura în loc să atingă altceva din casă - cum ar fi el.

Când își ridică privirea, zâmbetul ei îl atinse în inimă și - în alte locuri.

- Îmi place combinația de lemn deschis și întunecat și faptul că e așa lucios.

- Mulțumesc! Alungând gândurile deșănțate, își aminti de mobilierul lui Cat și nu

fu surprins că îi plăcea finisajul lucios. Am construit-o acum cinci ani.

- Ai construit și masa din sufragerie și măsuța de cafea, nu-i așa?
- De unde știi?

Majoritatea oamenilor nu observau, cu atât mai puțin să se arate interesați.

- Au un farmec asemănător - puternice din punct de vedere vizual, dar și aerisite. Linii curate, începu ea, apoi ridică din umeri. Cel puțin, asta văd eu.

Admirația ei însenina camera și starea lui de spirit.

- Ai ochi pentru detalii. Trebuie să fie de la anii de studiu al fotografiilor și al designului vestimentar. Apoi ea zâmbi larg, ridicând o fotografie înrămată cu nepotul său de doi ani. Acesta ești tu când erai mic?
- Nu, este nepotul meu, Eddie. Totuși, seamănă cu mine. Vezi? Hank arată cu degetul spre o altă fotografie - una cu el și cu mama lui de când avea trei sau patru ani.
- într-adevăr. Cat puse jos fotografia lui Eddie, cu o expresie mai calmă. Ți place să fii unchi?
- Îmi place la nebunie. Meg îl aduce pe la noi când trece să vadă ce mai face mama. E destul de drăguț să vezi trăsăturile de familie ieșind la iveală în această nouă persoană. Bănuiesc că, dată fiind căsătoria lui David cu Vivi, vei fi mătușă destul de curând. Hank chicoti ca pentru sine. Poate o să aibă noroc și o să aibă o fată care să semene cu tine. Încuviințarea puțin entuziastă a lui Cat îl surprinse. Ea oftă.
- Se pare că și tu aștepti cu nerăbdare să fii tată.
- Într-o bună zi. Băieți, să sperăm, pentru a echilibra lucrurile pe aici. Cat își strânse mâinile, privirea ei îndepărtată ducând-o pentru o clipă în altă parte.
- Vei fi un tată grozav, zise ea, ferindu-și privirea. Limbajul corpului ei striga „sfârșitul discuției”. Nu-i plăceau copiii? Nu că asta ar avea vreo importanță pentru el. Apoi ea reveni la prezent.
- De ce nu te duci să faci un duș, ca să putem mânca?

- În legătură cu asta. Nu pot ieși în seara asta. Meg lucrează la spital... e asistentă medicală.
- Oh! Ea își mușcă buza și se uită la el printre genele dese ale ochilor ei fermecători. Am putea comanda pizza.
- Tu mănânci pizza?
Șocul îl scoase din năuceala dată de dorință. Nu văzuse niciodată farfuria ei plină cu mai mult decât salată și fructe.
- Aproape niciodată, admise ea. Am nevoie de o scuză bună pentru a mă înfrupta din mâncare nesănătoasă. Faptul că am fost refuzată de fratele meu și faptul că tu ești blocat aici îmi oferă două scuze bune, nu?
Doamne, când ea zâmbea, el se înfierbânta ca un Porsche la viteză maximă. Oare dorința lui avea să se domolească vreodată?
- Tu ești șeful, răspunse el.
O clipă de tăcere se așternu între ei în timp ce ea părea să-și cântărească următoarele cuvinte.
- Nu-ți place asta la mine, nu-i așa?
Tonul ei rănit îi pârjoli plămânii ca niște vapori de poliuretan.
- Este a doua oară când mă acuzi că nu te plac sau că nu-mi place ceva la tine. Își puse mâinile în șolduri și se uită la ea cu capul înclinat. Ce am făcut ca să-ți dau această impresie?
- Răceala de vara trecută și de la nunta din primăvară îmi vin în minte.
Cat aruncă o privire spre sfeșnicele de pe bufet, evitând contactul vizual. Strădania ei evidentă de a fi deschisă îi aminti de remarca lui David despre trăsătura nefericită a familiei St. James.

- Nu știu ce să zic. Felul în care te închizi în preajma mea, ca și cum abia ai aștepta să poți scăpa.
- În orice caz, am avut amândoi o atitudine rece vara trecută, ceea ce e de înțeles, având în vedere cum m-ai respins după ce ne-am întâlnit prima dată. El aștepta ca ea să-i întâlnească privirea înainte de a continua: în ceea ce privește nunta, nu mă poți acuza că nu-mi pasă, când m-am dat peste cap să mă asigur că nu vei păți nimic.
- Deși Hank stătea la un metru și jumătate de Cat, căldura pe care o degajau îi suda laolaltă ca un fel de lipici invizibil. El observă pulsul agitat de la baza gâtului, respirația ei sacadată. Doar expresia ei chinuită îl împiedică să o sărute.
- Cat înghiți în sec înainte de a-i răspunde:
- Ce ai vrut să spui în dimineața aia, cum că eu am fost motivul pentru care ai plecat din camera mea?
- Orice sentiment de victorie pe care l-ar fi putut simți pentru că remarcă lui o pusese pe gânduri în ultimele câteva săptămâni dispăru la vederea suferinței ei.
- El nu avusese de gând să poarte această conversație.
- Cu toate acestea, mama lui îl învățase întotdeauna că o întrebare sinceră merita un răspuns sincer.
- Ți place să te joci și să îți folosești avantajul. El făcu un pas mai aproape. Nu am loc în viața mea pentru jocuri, Cat. Sunt un bărbat, nu o marionetă.
- Cat făcu ochii mari, și gura ei formă un O. înainte de a putea să-i răspundă, mama lui intră în sufragerie, șovăind, cu cadrul, purtând pijamaua peste celelalte haine.
- Bună, mamă! Unde te duci?

- Rick? Mama lui se încruntă la el. Se trase înapoi în timp ce arăta cu degetul în direcția lui Cat. Cine?

Vocea ei fragilă îl făcu să încremenească. Helen menționase izbucnirile mai frecvente de furie ale mamei sale. Bineînțeles că se întâmplau acum, în fața lui Cat.

- Sunt eu, mamă! Hank. își ridică încet mâinile și se dădu înapoi. De ce ai nevoie? Mama lui strângea materialul deasupra pieptului, arătând în continuare cu degetul spre Cat.

- Raahhhat!

-Mamă, începu Hank, ignorându-i ultimul cuvânt nearticulat, dar Cat îl întrerupse:

- Doamnă Mitchell, eu sunt prietena lui Hank, Cătălină. Ea vorbește pe un ton egal, calm. Zâmbetul ei nu șovăi și nici nu dezvăluia vreun disconfort. Sunt încântată să vă cunosc. Cu toate acestea, în ochii mamei lui tot se citea confuzia. De ce... tu?

își încurcă o mână în păr și se târî spre bucătărie. Cu voce mai blândă, mormăi ceva ce el nu înțelese.

Hank scânci, evitând privirea lui Cat în timp ce își urma mama, dar Cat îl strigă.

- Hank, aud ceva, zise ea. Parcă ar curge apă.

El se strădui să asculte în timp ce era cu ochii pe mama lui. Se auzea un șuierat slab de apă de la un robinet deschis, dinspre dormitorul principal.

- Poți să verifici baia ei? Aș prefera să nu te las singură cu ea ca să mă duc să verific eu însumi.

Cat încuviință din cap înainte de a traversa sufrageria și de a dispărea în dormitorul principal. Răspunsul ei imperturbabil la situație îl surprinse pe Hank, dovedind- du-i

cât de puțin știa cu adevărat despre ea - lucruri pe care dorea să le descopere.

Mama lui ajunsese în bucătărie, oprindu-se la masă. Privi în gol la frigider și dădu drumul la țesătura pe care o ținea și care acum era mânjită cu pastă de dinți. Măinile îi căzură pe lângă corp în timp ce el aștepta în liniște.

- Mamă, șopti, cu inima stoarsă ca o cârpă de vase zdrențuită. Sunt eu, Hank. Udă niște prosoape de hârtie cu apă caldă și începu să-i șteargă mâinile, pentru a îndepărta pasta de dinți. Ți-e foame?

Ea se întoarse ca și cum s-ar fi speriat să-l vadă și trase de hainele ei, tremurând.

-Ți-e frig? Să mergem să schimbăm pijamaua asta și să te încălzești.

Ca un copil, ea împinse cadrul alături de el, în timp ce el o conducea înapoi spre dormitorul ei. Undeva, pe drum, ea alunecă într-o transă.

După ce o ajută să se întoarcă în pat, îi dădu jos pijamaua și o lăsă să stea în cămașă, decât să riște să o supere din nou.

Apoi o acoperi cu pătura și o sărută pe cap.

Hank își strânse baza nasului înainte de a se duce spre baia ei.

Cat era îngenucheată pe blatul de la lavoar - cu pantofii aruncați deoparte -, curățând pasta de dinți de pe oglindă cu o lavetă.

Aruncase un prosop pe podea pentru a șterge o baltă ce se formase cumva acolo. Ea, un model elegant, nu părea stingherită cocoțată astfel. În tăcere, el luă altă lavetă și începu să șteargă mizeria împreună cu ea.

„La naiba!” După ce fusese martoră la acest episod, cu siguranță avea să fugă înapoi la viața ei distractivă și lejeră. Când terminară,

el luă cârpa din mâna ei și prosopul îmbibat și stinse lumina. Cat îl urmă în tăcere până în sufragerie.

- Îmi pare rău, zise el și aruncă prosoapele deoparte. Nu știu ce să spun în afară de mulțumiri pentru ajutor.

- Nu-ți cere scuze, Hank! N-ar fi trebuit să dau buzna peste tine în seara asta.

Își pipăi coada de cal în timp ce privirea ei deveni distantă. Îmi amintesc că am văzut-o pe mama mea cum se stinge, dar cancerul nu i-a răpit niciodată memoria. Cel puțin, ea a știut întotdeauna cine eram. Nu-mi pot imagina cum e să pierzi această legătură. Îmi pare atât de rău!

Ochii umezi și compasiunea lui Cat nu semănau deloc cu mila, și pentru asta Hank era recunoscător.

- E destul de nasol, recunosc el.

Cat făcu un pas înainte și îi strânse mâna în semn de alinare.

El o strânse la rândul-i, dorindu-și să o poată trage mai aproape.

- Probabil vrei să pleci acum.

Zâmbi, sperând să nu pară dezamăgit, în timp ce se pregătea pentru un rămas-bun politic. Ea își înclină capul, mușcându-și buza.

- De fapt, mor de foame. Dacă nu te deranjează compania, hai să comandăm totuși pizza!

Își retrase mâinile și își înfipse degetele mari în buzunare. Poate ai putea chiar să-mi arăți unde construiești mobila.

O altă lovitură decisivă.

Ea voia să rămână. Speranța i se instala în piept, făcându-i inima să bată cu putere.

- Bine. Pepperoni și ciuperci sună bine?

O oră mai târziu, terminaseră o întreagă pizza ex- tra-large. Ca să fim corecți, el mâncase 90% din ea, în timp ce ea mâncase o salată și o felie de pizza.

Acum, ea stătea cu un picior băgat sub ea și cu coatele pe masă. Văzând-o atât de relaxată, Hank își aminti de modul în care se comportase ea la Jackson acasă cu un an în urmă - versiunea lui Cat St. James care îi plăcea cel mai mult. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă altcineva în afară de familia ei, de Vivi și acum de el avusese vreodată privilegiul de a o vedea așa.

Ea își sprijini bărbia în palmă.

- Spune-mi cum te-ai apucat de tâmplărie.

- Când aveam 11 ani, unchiul meu Joe m-a pus să-l ajut să construiască o bancă de grădină. După aceea, am lucrat alături de el în fiecare vară. Lui Hank îi plăcuseră acele zile fierbinți de vară petrecute lucrând cu lemnul în timp ce asculta rock clasic, în fiecare an asumându-și mai multe responsabilități și proiecte mai complexe. Ultima piesă pe care am construit-o împreună a fost un birou pentru mătușa mea. Este ciudat să privesc acum în urmă și să constat că acele abilități pe care le-am învățat de la el au ajuns să-mi întrețină familia. Iar apropierea pe care am avut-o cu unchiul meu a atenuat lovitura pierderii tatălui meu. Viața poate fi ciudată câteodată - nu știi niciodată ce mici decizii de astăzi vor face o mare diferență mâine.

- Ciudată sau înfricoșătoare, în funcție de cum privești. Cat se aplecă în față, aparent captivată. Tu și unchiul tău mai construiți lucruri împreună?

- Nu. S-a mutat în Florida acum opt ani, dar suntem în continuare apropiați.

- Sună bine. Ea își aranjă părul după ureche. Maniera ei grațioasă făcea ca până și astfel de gesturi obișnuite să pară sofisticate - o amintire nedorită a modului în care ea nu se potrivise niciodată cu adevărat în viața lui banală. Pot să-ți văd atelierul?

- Sigur. Aruncă farfuriile de hârtie la gunoi, își puse monitorul video la centură și deschise ușa din spate. Vino cu mine!

Anticiparea reacției ei la lumea lui privată alungă sentimentul de calm pe care îl simțea de obicei când traversa peluza.

Deși cerul de seară încă strălucea în nuanțe de liliac și trandafir, el aprinse luminile din garaj.

- Aici este. Nu e cine știe ce, dar...

- Aici se întâmplă magia, zise ea pe nerăsuflăte. Ochii ei cercetară fiecare detaliu în timp ce se răsucea pe călcâie. Se plimbă prin micul atelier, atingând diverse unelte și scânduri, fără să vorbească. Câteva momente mai târziu, întrebă: Asta ești tu, nu-i așa? Asta este ceea ce iubești, ceea ce vrei să faci cu viața ta.

- Poate într-o zi.

Își înfipse vârful pantofului drept în pământ și observă că încă purta cizmele de lucru. La naiba! În tot haosul, uitase să facă duș.

- De ce să aștepti? Ea se întoarse spre el cu un zâmbet entuziast. De ce să nu începi acum? Așa cum am mai spus, mi-aș putea folosi relațiile pentru a te ajuta.

- Faci să pară ușor, dar nu merge așa.

- Dar cum merge?

- Este un proces lent. Un tâmplar foarte eficient ar putea ajunge la maximum optsprezece piese pe an. Nu-mi pot permite toate echipamentele de care aș avea nevoie

pentru a lucra în acest ritm, iar acest spațiu este prea mic

-Așa că închiriem un spațiu, cumpărăm echipamente.

Zâmbetul ei nepăsător îi aminti de Jackson, care nu se ferea nici el de risc. Bineînțeles, spre deosebire de Hank, nici unul din ei nu avea persoane în întreținere.

- Ce altceva mai trebuie?

El chicoti, până când își dădu seama că ea vorbea foarte serios.

- Cat, ce anume propui, mai exact?

Ea rămase nemișcată, părand neobișnuit de timidă preț de un minut.

- Ce zici despre un parteneriat? Tu ești talentul, iar eu mă voi ocupa de promovare și vânzări.

- Când? chicoti el. între ședințele foto?

Ea își îndreptă umerii - atitudinea prietenoasă re- trăgându-se în spatele fațadei. Era clar că gluma lui o insultase.

- Știi, o mulțime de companii ar plăti pentru numele meu și pentru influența mea socială.

- Probabil, dar eu nu am o companie de mobilă, așa că nu există nimic de promovat. Când ea nu păru descurajată, el arătă spre casă. Am nevoie de un salariu stabil, atât timp cât mama mea este în viață, iar Jenny este la facultate.

- Ți-ai întreținut familia atât de mult timp. Este remarcabil, de fapt.

Ea își încrucișă cu dezinvoltură brațele și își lăsă capul spre stânga.

- Nu crezi că, după tot ce ai sacrificat pentru ei, s-ar bucura să aibă ocazia de a te răsplăti?

- Nu este atât de simplu.

- Nu, dar nimic nu este imposibil. Mai ales atunci când ai ajutor. Nu-ți dorești șansa de a-ți împlini propriile visuri?

- Am o mulțime de visuri, Cat. Nu doar pe acesta. El își încrucișă brațele pentru a-i arăta că era la fel de hotărât ca ea. Crede-mă, alegerile pe care le-am făcut mi-au dat mai mult decât am pierdut.

Expresia ei de îndoială, împreună cu tăcerea, îl obligă să-și apere remarca.

- Familia mea mă iubește și mă respectă datorită sacrificiilor pe care le-am făcut. Când mama mea va muri, voi fi liniștit știind că am avut grijă de ea. Toate acestea - tot ce am făcut - au dovedit că sunt un bărbat pe care se poate conta, care nu pleacă atunci când lucrurile sunt grele. Asta înseamnă ceva pentru mine. Se uită prin atelierul său. Îmi place să construiesc mobilă. Dar, chiar dacă aș avea propria afacere și un brand cu care să mă laud, nu mi-ar oferi acele alte lucruri. Crede-mă, sunt în regulă cu alegerile mele.

Cat îl privea fix, fie cu admirație, fie cu o nedumerire totală - nu era foarte sigur.

- Bine.

Faptul că trăise cu cinci femei îl învățase că binele cam însemna în mare parte opusul.

- De ce contează asta pentru tine, Cat? Tu ești un fotomodel de succes, cu o mulțime de bani, așa că de ce să te agiți cu un mic magazin de mobilă?

Ea pipăi o daltă și își mușcă buza de jos.

-Când eram tânără, tatăl meu se lăuda mereu cu IQ-ul lui David și cu abilitățile de adet ale lui Jackson. A recunoscut chiar și talentul artistic al lui Vivi, dar se pare că tot ce aveam eu de oferit era asta, zise și se arătă pe sine.

Expresia ei jenată îl marcă, dar el încercă să nu o întrerupă. Cat St. James alesese să i se confeseze.

Inima lui începu să bată cu putere la această conștientizare.

- Când am fost „descoperită”, am profitat de ocazia de a dovedi că puteam avea la fel de mult succes ca frații mei, chiar dacă singurul meu atu era propriul chip. Dar, după entuziasmul inițial, nu am avut niciodată o satisfacție reală din modelling. Ea oftă înainte de a continua: Nu mă înțelege greșit, îmi apreciez cariera, și este importantă pentru mine. Totuși, regret că am renunțat la facultate, mai ales acum, când mă aflu pe panta descendentă a carierei. Vreau - am nevoie - de șansa de a mă reinventa. Să descopăr dacă există mai mult decât felul în care arăt. Am presupus că te vei bucura de ocazia de a fi propriul șef și m-am gândit că ne-am putea ajuta reciproc să ne îndeplinim aceste nevoi. Cat ridică privirea, cu o expresie măhnită. Probabil crezi că sunt o puștoaică plângăcioasă care se văicărește despre viața ei, când, în comparație cu a ta, e atât de ușoară.

-Nu mai gândi în locul meu, Cat. Nu ai niciodată dreptate.

El îi cercetă chipul, dar ea își ținea privirea ascunsă.

De ce nu înțelegea că el o considera pe această femeie blândă, onestă și grijulie mult mai atrăgătoare decât „fata de pe copertă”? Făcu un pas mai aproape, dorind să o consoleze.

- Nu pari plângăcioasă. Plină de nostalgie, poate.

Bătăile puternice ale inimii lui încărcau atmosfera

din garaj. Ca și cum ar fi fost atrasă spre el de firul invizibil al dorinței, Cat se apropie la doar câțiva centimetri de corpul lui.

- Ai spus mai devreme că tot ce fac este să mă joc. Ea îi întâlnește privirea, cu ochii ei mari plini de hotărâre. Ei bine, eu vorbesc despre această idee de afacere, Hank.

Instinctul îmi spune că ar putea fi o mare schimbare pentru amândoi. Înainte de a refuza, ai putea măcar să te gândești puțin la asta?

- Când te-am acuzat că te joci, mă refeream la partea personală. Și, sincer, sunt mai interesat de acest tip de relație decât de una de afaceri.

Sfinte Sisoe, spusese asta cu voce tare. El se uită la ea și văzu cum ea își mușca interiorul obrazului.

- Deși poate nu pare, spuse ea, întotdeauna am fost atrasă de tine.

Cu inima în gât acum, Hank o prinse de o mână și făcu un pas și mai aproape.

-Asta înseamnă un da?

O umbră întunecată îi acoperi trăsăturile. Apoi ca din reflex, ea își recăpătă calmul.

- Nu caut o relație.

- De ce nu? Se gândi la fostul ei iubit. Tot ți-e dor de Justin, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat?

- Doamne, nu! Am trecut peste el și sper că și el își vede de viață.

- Există vreun motiv să crezi că nu e așa?

Ea ezită suficient de mult pentru a-i trezi suspiciunea.

- Nu chiar.

- Ce înseamnă asta?

- Aș prefera să nu vorbesc despre asta, de fapt, zise ea și își feri privirea.

Instinctul îl îndemna să insiste, dar îi respectă intimitatea.

- Bine, dar ai vorbi cu Jackson sau cu David dacă te-ar deranja, nu?

- Nu mă va deranja, răspunse ea, părând a încerca să se convingă pe sine însăși la fel de mult ca pe el.

El o lăasă baltă pentru a readuce conversația la posibilitatea unei relații între ei.

- Deci dacă nu mai există alt tip, care este problema? Nu ai încredere în mine? Ochii ei se înceteșară, dar poate că reacționau la praful din atelier.

- Nu e vorba despre asta, Hank, zise ea și clipi de două ori. Îți sunt recunoscătoare că ești dispus să treci cu vederea trecutul nostru și sunt flatată de atenția ta, dar nu mă cunoști cu adevărat. Nu sunt cine cred oamenii că sunt, și, oricum, cred că ar trebui să păstrăm lucrurile platonice dacă există vreo șansă să fim parteneri de afaceri. Când el nu răspunse, ea chicoti. Ah, deci nici asta nu intră în calcul. Nu-ți face griji! Nu credeam că vei fi de acord. Nu ai nevoie de mine pentru a face asta într-o zi. Totuși, trebuia să încerc.

- Ascultă, Cat! Indiferent ce crede tatăl tău sau oricine altcineva, văd că ești mai mult decât acel chip superb. Nimeni nu ajunge unde ai ajuns tu fără curaj, hotărâre și inteligență. Vei fi un partener de afaceri grozav pentru cineva. Momentul nu este potrivit pentru mine.

Ea părea pe punctul de a sări în brațele lui. Dacă mașina lui nu ar fi intrat cu zgomot pe alee, el ar fi luat-o în brațe și ar fi plecat cu ea chiar atunci.

- Ar trebui să plec, zise Cat, cu corpul încă aproape de al lui.

- Stai așa!

Hank se întinse spre obrazul ei, dar Jenny intră ca o furtună în garaj.

- O, îmi pare rău! Jenată, se întoarse cu spatele. Am văzut lumina și m-am gândit că Hank era aici, muncind.

Cat și Hank se depărtară, dar momentul trecuse. El se obișnuise cu lipsa totală de intimitate, deși în seara asta îl irita.

-E OK, Jenny.

- Nu am vrut să vă întrerup. Jenny se răsuci și făcu o grimasă. Nu mă luați în seamă.
- Chiar ar trebui să plec, zise Cat și îi zâmbi lui Jenny. Drumul e lung.
- Ne vedem înăuntru, îi spuse Hank lui Jenny înainte de a se întoarce din nou spre Cat. Te conduc până la mașină.

Ieșiră cu toții din garaj, iar Jenny se îndreptă spre casă.

Cat păși alături de Hank. Întărită pe alee în tăcere.

Incertitudinea și o mulțime de alte emoții îl apăsau. Ea îl plăcea, dar nu dorea o *relație*. Dacă el i-ar propune ceva ocazional, ar fi de acord? Nu fusese niciodată adeptul aventurilor, dar, având în vedere firea ei înfocată, poate ar fi mai bine așa. Oricât de mult ar fi vrut să-i reziste, ea era ceva la care nu putea renunța.

Cat descuie mașina, așa că Hank făcu un pas înainte și deschise ușa pentru ea. Înainte de a se urca la volan, ea se întoarse și îi puse o mână pe braț. Îi plăcea atingerea ei - și dorea mai mult. El își puse mâna peste a ei, bucurându-se de fiorul care îi străbătu antebrațul. Fața ei se lumină pe neașteptate.

- Când vei începe lucrul la dulapurile mele?

- Cred că o să vin luni. Trebuie să iau lemnul și să fac niște tăieri grosiere în acest weekend. După ce încep, tot va trebui să petrec câteva ore pe aici din când în când, pentru a supraveghea proiectele lui Jackson.

- Se bazează atât de mult pe tine?

Hank aprobă din cap.

- Jackson prețuiește loialitatea. Se uită în josul străzii și apoi la el. Un ultim gând înainte de a pleca: poți fi un tâmplar excepțional, dar în această profesie nu ești de neînlocuit, nu? Sunt sute, poate mii de tâmplari în Connecticut

pe care Jackson i-ar putea angaja. Pe de altă parte, talentul tău excepțional pentru designul de mobilă... nu poate fi înlocuit. Este un dar pe care nu ar trebui să-l risipești.

Asta făcea el, își risipea talentul?

Nu-i plăcea deloc această idee, dar ea se infiltra în mintea lui precum o picătură de otravă într-un ochi de apă. Poate că pentru Cat să arunce niște bani și să risipească niște efort pentru a testa apele nu era mare lucru, dar Hank nu-și permitea acest lux. Eșecul putea fi catastrofal pentru viitorul familiei sale. Pe de altă parte, propunerea ei era o ofertă unică în viață. Ar putea funcționa?

- Ești hotărâtă să mă tentezi, nu-i așa?

Și, o, cât îl mai tenta!

- Cum mă descurc?

Destul de bine, având în vedere că el nu o refuzase categoric, cel puțin nu în mintea lui.

-Uite, o să mă gândesc la ideea ta.

El aruncă o scurtă privire spre casa lui, încercând să-și imagineze o viață diferită.

- O vei face? Ea se luminează la față.

Consideră-te avertizat, Hank. Data viitoare când mă vei vedea, nu vei ști ce te-a lovit.

Aproape că izbucni în râs, pentru că deja avea senzația asta de fiecare dată când o vedea. Un amestec de speranță și de îndoială i se năștea în suflet.

capitolul 10

Mamă,

Cred că ți-ar plăcea de Hank. E deschis, la fel ca tine. Chiar și cu o viață plină de dificultăți, nu e ranchiunos sau dur. E iertător, corect, drept, de încredere...

Merită lucruri bune - mici și mari -, și o să mă asigur că le primește.

În ciuda protestelor lui Hank de ieri după-amiază, el se întâlnește cu Jackson pe șantier, la

casa familiei Câine. Jackson era un șef grozav și un prieten vechi, iar Hank știa că prietenul său avea nevoie de ajutorul lui.

Sau poate că avea doar conștiința vinovată pentru că își petrecuse toată noaptea gândindu-se la ideea nebunească a lui Cat. În timp ce discutau despre instalarea ultimelor rețușuri în bucătărie, el observă cearcănele de sub ochii lui Jackson.

- Jackson, arăți ca naiba! Ai nevoie de somn.

- Sunt bine. Jackson se frecă cu mâna dreaptă peste o parte a feței. Oricum, tu nu ar trebui să vorbești. Când a fost ultima dată când ai dormit destul?

- Asta e altceva. Sunt de gardă nonstop, dar, atunci când dorm, dorm fără alcool. Își puse mâinile în șolduri și continuă să se uite la Jackson.

- Nu începe din nou! Jackson ridică mâna pentru a opri predica lui Hank. Nu te-ai plâns niciodată atunci când mergeam împreună la agățat fete. Acum, nu-mi mai amintesc când am ieșit ultima dată la o bere.

- A trecut ceva vreme, admise Hank. Dar nu mă interesează să beau sau să urmăresc femei. Sănătatea mamei mele a fost în cădere liberă în ultimele șase luni. Devine din ce în ce mai riscant să o las pe Jenny să aibă grijă de ea.

- Îmi pare foarte rău, amice! Situația cu mama ta e na- soală, dar asta e un motiv în plus pentru care ai nevoie de o femeie care să te ajute să te liniștești, zise Jackson și afișă un zâmbet diabolic. Haide! Leși cu mine în acest weekend.

- Am planuri pentru acest weekend, zise Hank cu capul înclinat. Trebuie să încep să lucrez la proiectul surorii tale.

- Mi-aș fi dorit să nu fi avut nevoie de această favoare, dar îmi fac griji pentru ea. Tu înțelegi asta... ai surori. Totuși, îți mulțumesc pentru ajutor. Îți sunt dator vândut.

- Nu-ți face griji, e în regulă. Când își aminti cum arăta Cat la el în garaj, nu se putu abține să nu zâmbească. Mai mult decât bine.

Ultimul comentariu îi scăpă înainte să-și amintească faptul că Jackson nu era doar prietenul lui, ci și fratele lui Cat.

- Oh? Ochii brusc alerti ai lui Jackson îl sfredeliră pe Hank. Te interesează sora mea?

- E chiar o surpriză? replică Hank în timp ce simțea că se încinge.

- Ai crede că, după ce David s-a îndrăgostit de Vivi, nimic nu m-ar mai putea surprinde. Se pare că m-am înșelat.

Jackson își frecă bărbia, fără să ofere vreo încurajare.

- Crezi că nu sunt destul de bun pentru ea?

Dacă Jackson ar obiecta, asta l-ar zdrobi.

- La naiba, Hank, ești cel mai bun tip pe care îl cunosc. N-ar putea găsi altul mai bun.

Jackson își încrucișă brațele și oftă.

- S-ar putea, însă, ca asta să fie problema. Cum să zic? lubiților ei din trecut le lua la fel de mult timp ca ei să se îmbrace și cheltuiau o mulțime de bani pentru a o duce în locuri interesante... Știi tu, ticăloși ca Justin.

- Poate că și-a învățat lecția.

- Poate, dar voi doi sunteți compatibili? Viața ei e plină de pseudoprieteni, de petreceri și de toate prostiile alea de pe Instagram și Twitter. Nu mi-o pot imagina petrecându-și fiecare weekend cu tine în Norwalk.

- Vorbești despre ea de parcă ar fi superficială.

- Nu, nu e superficială. Are o inimă mare, chiar dacă o ascunde de majoritatea oamenilor. Jackson se frecă pe ceafă. La naiba cu asta! Ce știi eu? Dacă e interesată, atunci crede-o pe cuvânt.

- Nu am spus niciodată că este interesată.

Mușchii lui Hank se încordară ca reacție la revărsarea

de sfaturi nedorite, deși bine intenționate.

Jackson zâmbi.

- O, Doamne, am mai fost pe drumul ăsta cu alți prieteni, de multe ori. La naiba, Hank, ceva îmi spune că te îndrepti spre necazuri, chicoti Jackson. N-am nici un sfat pentru tine. E sora mea, și o iubesc de mor, dar nu e ușor cu ea. Cat e ca un arici - trebuie să te porți cu ea într-un anume fel, altfel e teribil de țepoasă.

- Nu contează. Oricum, probabil nu va ieși nimic din toate astea.

- S-au întâmplat lucruri mai ciudate.

Uită-te la David! Jackson îl bătu pe Hank pe umăr. Hai să plecăm de aici! Trebuie să ajung undeva.

Când Hank ajunse în sfârșit luni la Cat acasă după un drum infernal spre Manhattan, opri aproape de intrare ca să descarce iute camioneta, lăsându-l pe portarul clădirii lui Cat să-i păzească materialele în timp ce el se duse să găsească un loc de parcare. La întoarcere, încăr- că sculele și scândurile de lemn pe un cărucior, pe care îl împinse în liftul de serviciu. Opri căruciorul scârțâitor la ușa ei și ciocăni. Cat nu răspunse. Bătu din nou și ascultă să audă pași. În continuare nici un răspuns. Ce naiba? Se uită la ceas. Era ora 8.00. Ea știa că el urma să vină azi.

În spatele lui, Esther deschise ușa apartamentului ei.

- Când am auzit pe cineva pe hol, m-am uitat pe vizor. Ce surpriză plăcută să te găsesc în fața ușii mele!

- Bună dimineața, doamnă Morganstein. El zâmbi văzând cum ea îl studia fâțiș. Nu cumva știți unde e Cătălină?

- De obicei, aleargă dimineața, dar sigur se va întoarce iute dacă știe că trebuie să vii. Este foarte entuziasmată că vei începe treaba.

- Disperată după loc în dulapuri.

- O, nu cred că ăsta e singurul motiv pentru care e în toane bune în ultima vreme, zise ea și îi făcu cu ochiul.

Altă pețitoare. Oare toată lumea conspira să îi aducă împreună?

Înainte ca el să poată răspunde, Cat ieși din lift, fredonând o melodie de pe iPhone-ul ei. Pantalonii scurți, din spandex negru, și bustiera de jogging roz neon abia dacă acopereau ceva din corpul ei. O bentiță albă groasă îi ținea părul departe de față. Restul părului ei mătăsos era strâns într-o coadă de cal.

Îi văzu și le făcu veselă semn cu mâna, fără să bage de seamă nici frustrarea, nici fascinația lui. Pielea ei strălucea de transpirație, și el putea vedea cum i se contractă mușchii picioarelor și ai abdomenului în timp ce se îndrepta spre el.

„Teribil de sexy!” Tentația cântărea greu.

- Bună dimineața! Ea zâmbi și își scoase căștile din urechi. Nu mi-am dat seama că vei fi aici așa devreme. Bună, Esther. Ai nevoie de ceva?

- Nu, dragă. Doar îi țin companie acestui tânăr chipeș. Te las să te ocupi de el acum.

Esther zâmbi și închise ușa.

- Te vrea tare de toot! chicoti Cat în timp ce descuia sumedenia de încuietori.

Hank nu se putea abține să nu se holbeze la fundul ei ferm.

- Hai înăuntru!

- Mulțumesc!

Hank o urmă, trăgând căruciorul în holul de la intrare, și apoi închise ușa. Se concentra asupra sarcinii pe care o avea de făcut, ca să nu o ia, să o lipească de perete și să o dezbrace de acele haine ude.

-Voi ajunge aici devreme în fiecare zi, așa că ar trebui să găsim o soluție pentru când nu ești aici, ca să pot intra.

- Bine. Poate ar trebui să-ți las o cheie? Ea se uită la grămada de materiale și își strânse mâinile, fără să-și dea seama de faptul că-l excita. Abia aștept să începi.

Hank împinse căruciorul spre dormitorul ei, pe care ea îl golise în așteptarea lui.

-Voi acoperi gurile de aerisire, pentru ca praful de rumeguș să nu circule prin tot apartamentul.

- Bine, mulțumesc. Acum, chiar trebuie să fac duș.

Îi făcu cu ochiul și intră în baia principală,

închizând

ușa în urma ei.

Hank se holbă la ușă, imaginându-și-o cum se dezbrăca de acele haine sumare, dorindu-și să fi avut într-adevăr vederea cu raze X cu care îl tachinase ea săptămâna trecută.

Ce ar face ea dacă el s-ar strecura la duș și ar ajuta-o să se spele în acele locuri greu accesibile? La naiba, tocmai reușise să-și provoace o erecție zdravănă. Clătinând din cap de frustrare, descărcă iute căruciorul și îl duse înapoi în hol.

Când se întoarse, aproape că se ciocni de ea în hol - și nu avea decât un prosop înfășurat în jurul corpului. Văzându-i trupul gol și simțindu-i parfumul, el fu cât pe ce să se prăbușească.

-Te-ai înroșit, Hank.

Cat stătea nemișcată, cu părul ei lung atârându-i greu și umed pe spate.

Ori imaginația lui făcea ore suplimentare, ori ea plănuia să îl excite atât de tare, încât să fie de acord cu orice, inclusiv cu propunerea de afaceri. Nu știa ce-l irita mai mult - planul ei sau faptul că acesta părea să funcționeze.

-Așa cum sunt sigur că ai intenționat să se întâmple. Putea și el să joace jocul ei. Ei i-o fi stat mintea numai la afaceri, dar el urmărea ceva personal. Hank își trecu degetul pe lungimea brațului ei până când ea începu să tremure. Tremuri, îi șopti la ureche, zăbovind acolo o clipă, fără să spună mai mult. Apoi se trase înapoi. Du-te și îmbracă-te și lasă-mă să mă apuc de treabă!

Ea se holbă la gura lui înainte de a dispărea în camera de oaspeți. Hank zâmbi și apoi își reprimă dorința puternică de a o urma și de a o arunca pe pat. Dorința reciprocă era un substitut slab pentru ceea ce își dorea cu adevărat, iar ceea ce își dorea el era probabil la fel de irealizabil ca planurile ei de afaceri.

În adâncul sufletului său, nu putea scăpa de sentimentul că avea să reușească să se apropie suficient cât să-i fie smulsă inima din piept.

„Treci la treabă!”

Până la prânz, Cat trecuse de cel puțin patru ori să-l verifice.

Îi oferise ceva de mâncare sau de băut, îl întrebase dacă nu era prea cald sau prea rece pentru el și chiar comentase despre gusturile sale muzicale.

Rochia ei mini nu acoperea mai mult decât blestematul de prosop, iar ea avu grijă să se apropie, să se aplece și să se răsucească fix lângă corpul lui.

Fiecare întrerupere îl costase cel puțin zece minute de visare cu ochii deschiși înainte de a se putea concentra din nou. Așa că nu îl surprinse deloc când ea apărură din nou în ușă.

- Pauză de prânz? Întrebă și se sprijini de tocul ușii.

- Deja?

Hank analiză cât de puține realizase în acea dimineață.

- Haide! Genunchiul ei se legăna dintr-o parte în alta în timp ce vorbea. Am niște surprize pentru tine.

Mai apetisant decât o bere rece într-o zi sufocantă.

- Bine, voi lua o scurtă pauză.

Hank își lăsă rindeaua și își luă geanta cu mâncare.

- Nu vei avea nevoie de asta. Am ceva mai bun. Ea îl ademini cu degetul arătător și cu un zâmbet răutăcios. Urmează-mă!

Ca un leming, el umblă după ea, încercând și nereușind să-și stăpânească curiozitatea față de următorul ei șiretlic. O aromă înțepătoare răzbi pe hol, în timp ce se apropiau de bucătărie. Grătar? Cat rămase în picioare lângă un scaun din bucătărie și arătă spre grămada de coaste din centrul mesei.

- *Voilà!*

- Preferatele mele, zise el cu surprindere, apoi se uită la ea. De unde ai știut?

- Ai pomenit despre asta vara trecută.

- Chiar așa?

Și ea își amintise? Asta trebuia să însemne ceva.

Remarcă pe masă salata de varză, pâinea de porumb și o bere rece.

- Cat, asta e foarte frumos din partea ta. Nu știam că ai gătit.

- Eu nu gătesc! zise ea râzând. Dar sunt un adevărat geniu când vine vorba să comand mâncare. Acum, ia loc!

Se duse la chiuvetă și se întoarse la masă cu un pahar de apă.

- Cred că nu mă vei ajuta să mănânc porția asta de coaste mare ca pentru Fred Flintstone, nu?

Luă câteva din grămadă și și le puse pe farfurie.

- Mă întâlnesc cu Vivi pentru un prânz târziu, dar, crede-mă, să renunț la aceste coaste nu este un sacrificiu, zise ea și clătină din cap bându-și apa. Acum, dacă mâncarea ta preferată ar fi mousse de ciocolată, atunci aș fi tentată.

- Am reținut. Hank nu pierdu timpul și începu să mănânce. De ce toate astea, Cat? întrebă el în timp ce se lungea pe degete.

- Pentru că tu ai mereu grijă de alții. Ea își băgă degetul arătător într-o baltă de sos *barbeque* și îl linse încet. „O, da.” Voia și el să guste. Se uită la sosul *barbeque* și inventă iute câteva utilizări creative. Ea își înmuie din nou degetul în sos. M-am gândit că nu strică să aflî cum e când ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

Amețit, el trebui să-și smulgă privirea de la degetul din gura ei și avu nevoie de câteva secunde pentru a procesa răspunsul ei.

- Este foarte plăcut.

Observația lui o făcu să afișeze un zâmbet larg, care îi făcu lui Hank inima să tresalte o dată sau chiar de două ori. La naiba și la naiba, Jackson avea dreptate. Avea mari necazuri.

Mâncă repede, ca să se poată întoarce la muncă.

-Asta a fost un adevărat ospăț. Mulțumesc. Dar, sincer, nu te osteni pentru mine. Aruncă

oasele la gunoi și clăti farfuria. Ar trebui să mă întorc la muncă.

- Stai puțin! Mai am ceva să-ți arăt.

Poți să stai jos pentru încă cinci minute?

El făcu așa cum i se ceru, în timp ce ea scoase o foaie de hârtie din poșeta ei elegantă.

- Ce părere ai despre numele ăsta?

Întrebă ea și-i puse hârtia în față.

Pe un dreptunghi maroniu scria:

„Mitchell/St. James, mobilier de top, lucrat manual” cu un font modern, galben-auriu.

El se uită fix la ea, neștiind ce să răspundă.

Ea privi din nou hârtia.

- După ce ai promis că vei lua în considerație propunerea, am avut o explozie de energie creativă. Tot weekendul m-am tot gândit la un nume pentru a sugera mobilier de lux, unic, profitând totodată de ceea ce poate aduce numele meu. Dar nu mi s-a părut corect să mă concentrez doar asupra lui, pentru că tu ești designerul. Apoi mi-am dat seama că numele noastre se potrivesc foarte bine împreună, iar tu, în calitate de creator, ai parte de locul fruntaș.

Zâmbetul ei entuziasmat își făcu loc în sufletul lui. Acea mică încurajare din partea lui îi stârnise bucurie și încredere.

Cum putea să i-o smulgă acum?

- Chiar se potrivesc.

Să-și vadă numele laolaltă cu al ei îi generă o mulțime de alte fantezii nerealiste.

- Asta nu e tot. Odată ce acest brand va deveni foarte șic, am putea să ne extindem la producția în masă de imitații. Am putea numi această linie „CT Șic”, pentru a profita de toată chestia cu New England după care se dau oamenii în vânt. În acel moment, potențialul de venituri ar crește semnificativ.

- Uau! Ai luat-o mult înainte.

Entuziasmul ei era contagios, dar visurile ei erau uriașe, și nici unul dintre ele nu lua în calcul riscurile.

- Mai sunt o mulțime de întrebări la care trebuie să răspundem înainte ca această idee să se lanseze.

Ea retrase hârtia și îi aruncă o privire dezamăgită înainte de a-l lovi cu un sarcastic:

- Nu mai spune!

- Nu minimalizez eforturile tale, dar aceste idei par costisitoare. Și eu sunt doar unul singur. Există o limită pentru ce pot produce, și nu pot să îmi imaginez că asta ne poate întreține efectiv pe tine, pe mine și familia mea.

- Toate acestea pot fi rezolvate. Poate iau la început doar suficient pentru a-mi acoperi costurile sau ceva de genul ăsta, sau ofer stagii de practică pentru ucenici sau orice altceva pentru a te ajuta să lucrezi. Între timp, aș putea începe să răspândesc vestea printre prietenii mei apropiați, cu scopul de a aduna o clientelă bogată - poate chiar să mă apropiez de un magazin de lux și de clienți de retail care doresc o masă de prezentare sau un dulap special. Cat părea triumfătoare. Am menține prețurile ridicate fiind selectivi în primă fază. Întâi facem puțină vâlvă și stârnim curiozitatea, apoi odată ce ne facem o reputație și realizăm un portofoliu uimitor, lansăm linia de mobilier la prețuri accesibile.

- Nu-ți lipsește ambiția, chicoti el înainte de a redeveni serios. Încrederea ta este contagioasă, dar problemele pot apărea la chestiunile de detaliu. Pot să fac asta fără a risca stabilitatea familiei mele? Ea se bazează pe mine, pe salariul meu, iar eu sigur nu am bani de investit. Dacă aș fi fost singur, m-aș fi băgat fără ezitare. Dar nu văd cum ar putea funcționa asta pentru mine acum.

Cat se aplecă în față, fără să se descurajeze.

- În doar zece ani, Kathy Ireland și-a extins brandul de la o linie de șosete la un imperiu multilateral care generează vânzări de două miliarde de dolari anual. Dacă ea poate face asta, cu siguranță și noi putem să transformăm această idee într-o afacere care să genereze suficiente venituri pentru a ne putea susține pe amândoi.

-Totuși, ea este în mod clar excepția, nu regula, zise Hank și își frecă bărbia. Nu m-ai auzit când ți-am spus că am o limită de vreo douăzeci de articole pe care le pot realiza într-un an?

Expresia ei șmecheră - asemănătoare cu o privire pe care sora lui, Meg, i-o arunca adesea - îl avertiză că era pe cale să fie contrazis.

-Am citit o serie de articole detaliate despre doi tipi care au făcut exact ce propun eu. Chang... Hellman parcă. Sau Hellman-Chang. Un tip s-a ocupat de marketing, celălalt a început să construiască mesele după serviciu și în weekenduri.

După câțiva ani, au o fabrică de 8 000 de metri pătrați și alți meșteșugari care îi ajută să producă mobilă artizanală pentru hoteluri mici. Ea se așeză la loc pe scaunul ei. În plus, ai spus că te vei gândi.

- Asta nu înseamnă că voi închide ochii la riscuri. Poate că tu nu poți aprecia asta pentru că nu te ai decât pe tine de care să-ți faci griji. De fapt, te-ai gândit la cum se va simți fratele tău dacă îl las baltă ca să mă alătur ție?

-Jackson va fi supărat o vreme, dar te va înlocui, și viața va merge mai departe. Crede-mă, tatăl nostru s-a asigurat că am înțeles cu toții modul în care funcționează lumea. Nu pot să-ți spun de câte ori ne-a repetat: „Nimeni nu-

ți este dator cu nimic. Trebuie să muncești pentru ceea ce vrei și să faci să se întâmple”. Așa că te asigur că Jackson va înțelege și ne va ierta pe amândoi pentru că ne-am urmat visurile. Cum Hank nu răspunse imediat, ea continuă: Sau poate acesta nu este visul tău? Poate te-am înțeles greșit?

- Nu, nu m-ai înțeles.

-Atunci, care este problema? M-aș fi așteptat să fii mai entuziasmat. Nu ai încredere în munca ta? Sau ți-e frică că o să dai greș?

- Nu-mi pot permite să dau greș, pentru că asta i-ar răni pe cei pe care îi iubesc. Ea strânse din buze, vizibil tulburată.

- Nu cred că ai vorbit serios cu ceea ce ai spus despre mine în garaj, pentru că, dacă ai fi făcut-o, atunci nu ai fi fost convins că am da greș. Durerea din ochii ei aproape că îl doborî. Ea se ridică brusc și își puse paharul în chiuvetă, gata să fugă din bucătărie. Probabil ai crezut că ești drăguț, dar mi-aș fi dorit să fi fost doar cinstit, ca toți ceilalți care cred că nu pot face altceva decât să pozez în fața aparatului de fotografiat.

El o apucă de braț pentru a o opri.

- Nu cred asta. Tot ce vreau să spun este că suntem în situații complet diferite și că această acțiune ar putea avea o mulțime de complicații și riscuri.

Ca de fiecare dată când se atingeau, un val de energie trecu prin membrele lui. Probabil simți și ea unda, pentru că i se tăie respirația.

Adunându-se, ea lansă o provocare:

- Poate ar trebui să nu te mai gândești la riscuri și să te concentrezi asupra oportunităților.

Ea își smulse privirea de la gura lui și îl privi în ochi, ținându-l, legându-l de energia ei crescândă. Înainte ca aceasta să se stingă, el o

trase mai aproape pentru a-i lansa propria provocare.

- Ți-aș putea spune același lucru când vine vorba despre relații, Cat.

Pupilele ei se dilată, iar ea încercă să se retragă din strânsoarea lui.

„Nu de data asta.”

Cuprinzându-i ceafa, el se aplecă să îi ciugulească buza de jos înainte de a o atrage într-un sărut moale.

El adânci apoi sărutul pentru a alimenta flăcările a ceea ce creștea între ei, savurând vibrația ce reverbera în tot corpul lui, bătăile inimii ei și geamătul subțire din gâtul ei, când limbile lor își intensifică explorarea.

Cuprinzându-i fața cu mâinile, el se lipi de ea, până când o țintui de blat. Ea gemu în gura lui, dar apoi îl respinse.

- Hank, oprește-te! Ți-am spus că nu caut o relație.

Sărutul acela nu făcu decât să-l determine și mai mult să o aibă, chiar dacă asta însemna să accepte doar o aventură.

- Să-ți spun ceva, zise el și își încrucișă brațele. O să mă gândesc serios la propunerea ta de afaceri, cu două condiții.

Ea se prinse de blatul din spatele ei.

- Care sunt?

- În primul rând, află mai multe despre domeniu, în timp ce eu sunt ocupat să lucrez la dulapuri. Trebuie să reduc riscul pentru mama și Jenny înainte de a mă gândi pe mai departe.

- S-a făcut, aprobă ea.

- În al doilea rând, dă chestiei ăsteia dintre noi, zise și făcu semn spre amândoi, măcar o șansă.

Umerii ei se lăsară.

- De ce nu mă crezi când îți spun că nu vreau o relație?
- O aventură ocazională îmi convine. Hank ridică din umeri. Nu e ca și cum aş avea timp pentru un angajament serios, Cat. Ai văzut cât de prins sunt, și asta se va înrăutăți dacă vom începe cu adevărat Mitchell/ St. James. Ea făcu ochii mari și ezită.
- Nu ar fi o idee proastă să fim și în afaceri, și în pat împreună?
- Adineauri mi-ai spus să nu mă mai concentrez asupra riscurilor. Ai vorbit serios sau doar încerci să obții ce vrei? Ea aruncă o privire pe fereastra mică din bucătărie, cu mâinile în șolduri.
- Lasă-mă să mă gândesc la asta! Acum, trebuie să mă întâlnesc cu Vivi.
- S-a făcut! Hank traversă bucătăria. Voi fi în dormitor dacă ai nevoie de mine.

capitolul 11

Mamă,

Am nevoie de sfatul tău, pentru că nu știu ce să fac. Noaptea trecută lam visat pe Hank îmbrăcat în costumul pe care la purtat la nuntă. Stătea pe pajiștea de la Spring House, lângă mare, cu mâinile în șolduri și vântul ciufulindu-i părul. S-a uitat peste umăr și m-a văzut - m-a văzut cu adevărat -, iar eu m-am trezit scăldată într-o transpirație rece.

Cat îi făcu semn cu mâna lui Vivi, care aștepta sub marchiza de la Candle 79.

-Am întârziat?

Dacă da, îl învinovăța pe Hank pentru că o năucise cu sugestia ispititoare și sărutul acela fierbinte. Trebuia să se controleze înainte ca preocuparea ei pentru el să strice plăcerea de a petrece timp cu Vivi, așa cum plănuiise.

-Nu. Vivi deschise ușa restaurantului. Am ajuns mai devreme.

Un ospătar le așeză la o masă de două persoane, lângă peretele format din uși de sticlă cu ramă de lemn care ofereau vedere spre stradă. Când Vivi cercetă meniul, încruntarea i se accentuă.

- Totul vegetarian? Aruncă o privire peste partea de sus a meniului. Porțiile ar face bine să fie uriașe, altfel voi fi nevoită să mă opresc să iau pizza pe drumul spre casă.

- Mâncarea este grozavă, V. Ți promit că nu vei pleca flămândă!

Pe de altă parte, stomacul fără fund al lui Vivi prefera cantitatea în locul calității.

- Mănânci salată fără sos. Îmi pare rău, dar nu am încredere în părerea ta despre mâncare. Vivi se uită fix la meniu încă un minut înainte de a-l lăsa jos. Își sprijini bărbia în mâinile împreunate și îi aruncă lui Cat un zâmbet șiret. Deci cum e cu dulapul tău, cum merge treaba?

- Hank a început azi să lucreze.

Amintirea trecătoare a sărutului lor aruncă o altă explozie de căldură în obraji lui Cat.

- Aha! Ochii lui Vivi se măriră de emoție. S-a întâmplat ceva. Spune-mi!

Deși Cat reușea să-i păcălească pe majoritatea oamenilor cu un simulacru de indiferență, pe Vivi nu putea decât arareori să o ducă de nas. Nu avea rost să încerce asta astăzi.

- Presupun că nu accepți un refuz ca răspuns. Cat se prefăcu plictisită, bucurându-se de nerăbdarea lui Vivi, care stătea să explodeze. Vivi se aplecă peste masă.

- O, trebuie să fie ceva tare. Și ai dreptate, nu mă voi opri din întrebări până când nu-mi spui.

- I-am făcut o propunere lui Hank, începuse Cat, doar pentru a fi întreruptă de icnetul lui Vivi și de aplauzele entuziaste. Nu o propunere sexuală, ci una de afaceri.

Zâmbetul lui Vivi se topi într-o încruntare confuză.

-Asta nu a fost scopul marelui meu plan, Cat. Cat își învârti timid paharul de vin în aer.

-Te-am tot avertizat să nu faci pe pețitoarea. Oftatul descurajat al lui Vivi aproape că stinse lumânarea de pe masă.

- Deci ce este această propunere de afaceri? După ce Cat îi explică ideea de bază, așteptă să fie bombardată cu întrebări bine intenționate, menite să îi evidențieze toate defectele.

- De fapt, este o idee grozavă, admise Vivi zâmbind. El este foarte talentat, tu ești pricepută și sofisticată. O uniune perfectă de talente. De fapt, eu voi fi primul tău client. Mi-ar plăcea o masă personalizată.

Cat chicoti, gândindu-se că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva de la Vivi. Entuziasmul prietenei ei îi susținu temporar propria încântare, până când își aminti de perspectiva mai puțin entuziastă a lui Hank.

- Ei bine, n-am spus că Hank a fost de acord. Își duse absentă degetele la buze, amintindu-și de sărutul lor. Zâmbetul luminos al lui Vivi se transformă în altă încruntare adâncă.

- Care este problema?

- De unde să încep? Obligațiile lui financiare față de familie, loialitatea față de Jackson, lipsa noastră de experiență în afaceri și de cunoștințe în domeniu...

În timp ce înșirua lungă listă de obstacole, strâmbă din nas. Poate că el avea dreptate măcar în parte.

Cat putea să vadă roțile care se învârtteau în capul lui Vivi înainte ca prietena să-și așeze coatele pe masă și să mijească ochii, decisă.

- Cu siguranță există soluții. Așa că adevărata întrebare este cum îl vei face să se răzgândească.
- Vivi reușea întotdeauna să o facă pe Cat să râdă, chiar și atunci când nu intenționa să o facă.
- Ei bine, el se gândește la această idee, dar m-a rugat să iau în considerație o relație mai personală.
- Trupul micuț al lui Vivi se scutura în timp ce bătea cu picioarele în podea de exaltare.
- Știam eu! Știam că voi doi aveți treburile neterminate. Asta este exact imboldul de care aveți nevoie. Vezi? Mă bucur că l-am trimis la tine în ziua aceea. Făcu un spectacol din a se felicita singură. Tu poți să-mi mulțumești cu ciocolată sau cheesecake.
- Nu-ți face mari speranțe. *Dacă* sunt de acord, cel mult aș lua în considerație o chestie foarte ocazională, fără obligații. Știu că nu mă crezi, V, dar nu caut o poveste de dragoste. Ospătarul le întrerupse pentru a le lua comanda de prânz. După ce plecă, Vivi își începu ancheta.
- Ești atrasă de Hank?
- Cine nu e atras de Hank?
- Nu te eschiva! Ceea ce te întreb este dacă ești interesată de o relație intimă cu el.
- Mi-a trecut prin minte.
- De o sută de ori sau mai mult, dar asta nu trebuia să spună.
- De cât timp? Vivi își împinse degetul arătător spre Cat. Fii sinceră!
- Presupun că de la nunta voastră, când m-a salvat de la a face o mare greșeală - despre care nu vreau să discut. Privirea încruntată a lui Cat o făcu pe Vivi să rămână nemișcată. Am ajuns să-l cunosc mai bine - trecutul lui, familia lui, puterea lui. Mă face să simt că poate nu ar fi dezamăgit că nu sunt deloc ca fata sexy care

apare în toate revistele. Ca și cum ar fi
suficient să fiu eu însămi.

- Să fiu eu însămi este exact cum am
fost întotdeauna cu David. El mă apreciază, cu
toate ciudățeniile mele. Ochii lui Vivi sclipiră de
fericire. Atunci, de ce să te limitezi la o
aventură ocazională?

- Mă îndoiesc că *orice* aventură este o
idee bună dacă intrăm în afaceri împreună. Nu
va face decât să adauge complicații. Viața mea
nu are nevoie de mai multe complicații.

Se gândi să-i spună lui Vivi despre situația
ei. Să vorbească în sfârșit despre asta cu
cineva ar fi un pas spre o mai bună acceptare a
realității. Se foi pe scaun, agitată din cauza
secretului ei.

- O mulțime de cupluri conduc afaceri
împreună, așa că scuza asta nu e valabilă. Vivi
oftă înainte de a sorbi din ceaiul cu gheață.
Justin te-a făcut să fii reticentă în privința
relațiilor?

- Nu. Nu e vorba despre Justin. Cat luă
o gură de vin, pentru a-și calma nervii. Puse
paharul pe masă și bătu cu degetele în masă.
Este vorba despre faptul că eu sunt realistă.
Crede-mă, viitorul meu este mai sigur dacă mă
concentrez la muncă.

Vivi o strânse pe Cat de mână.

- Peste cinci ani, ce va conta mai mult -
cariera ta sau o viață și o familie cu un bărbat
pe care îl iubești?

-Nu toată lumea poate fi ca tine și David.
Și cine spune că l-aș putea iubi pe Hank sau că
el o să mă iubească pe mine? Își trase mâna
din strânsoarea lui Vivi, mintea ei reluând
partea cu familia din întrebarea lui Vivi. Dar,
dacă l-aș putea iubi, ar fi mai bine să-l refuz.

- Nu are nici un sens ce spui, zise Vivi
cu o expresie nedumerită.

Cat ezită. Să-și dezvăluie situația în public era un risc, dar ar fi făcut ca discuția să nu se prelungească la nesfârșit. „Fă-o!”

-Vreau să-ți spun ceva, dar nu vreau mila ta.

- Când te-am compătimit eu vreodată? Întrebă Vivi. Și de ce sună atât de amenințător? David știe ce vrei să-mi spui?

- Nu. Nimeni nu știe. De fapt, nici măcar nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun și știu că nu sunt pregătită să-i spun familiei mele.

- Mai multe secrete? Vivi se așeză drept, cu ochii alerti. Ai mai primit scrisori din alea blestemate?

- Nu are nici o legătură cu asta.

Cat se încruntă la amintirea celui subiect supărător. Trecuseră câteva săptămâni de la ultima scrisoare, ceea ce însemna că mai erau doar câteva săptămâni până când ordinul de restricție al lui Justin avea să expire. Coincidență? Cat își înăbuși un fior și se întoarse la subiectul în cauză.

- Promiți că nu vei face o scenă și că nu-i vei spune lui David?

- Sunt sigură că voi regreta asta, dar, da, promit! Vivi își mușcă buza. Dar acesta este ultimul meu secret față de David. Te iubesc, dar el este soțul meu. Lucrurile sunt diferite acum.

- Destul de corect. Ea știa că dragostea lui Vivi pentru David avea să ajungă în cele din urmă să eclipseze prietenia lor, așa cum era normal. Cat răsuflă prelung. Ți amintești că mă tot plângeam că nu-mi venea ciclul, după ce am renunțat la anticoncepționale, dar totuși aveam simptome de sindrom premenstrual?

- Din cauza stresului legat de situația cu Justin.

- Mi-aș dori să fie ceva așa minor. Împături șervețelul de pe genunchi, fără să se gândească, câștigând timp. Din păcate, nu este și nu există leac.

-Nu există leac? Ești bolnavă? Ochii lui Vivi se umplură imediat de lacrimi. E grav... e cancer?

- Nu, nu am cancer. Cat zâmbi ironic. O să te hăitu- iesc ani buni de-acum încolo.

- O, slavă Domnului! Vivi își apăsă degetele pe tâmpile. Și atunci, ce?

- Practic, e menopauză timpurie. Cat mai inspiră o dată, simțindu-se surprinzător de calmă, în ciuda faptului că își împărtășea secretul. Având în vedere că familia mea are antecedente de cancer de sân, am fost puțin temătoare în legătură cu terapia hormonală de substituție, dar, la îndemnul specialistului, am decis să accept și iau și vitamina D, plus că va trebui să fiu atentă la bolile de inimă și să suport bufeuri, și modificări ale pielii, și toate chestiile astea cu aproximativ douăzeci și cinci de ani mai devreme decât în mod normal. Partea cea mai importantă, desigur, este că șansele mele de a rămâne însărcinată sunt aproape zero.

Vivi închise ochii și inspiră încet. Lacrimile amenințau să se formeze în spatele pleoapelor lui Cat, dar ea clipi pentru a le alunga. Vivi deschise ochii, își puse mâinile în poală și se uită solemn la Cat.

- Dar nu chiar zero? Ai putea îngheța ovule și să faci fertilizare în vitro mai târziu?

- Varianta recomandată ar fi să folosesc un ovul de la o donatoare. Este complicat și copleșitor să te gândești la asta. Nu are rost, de fapt, având în vedere că nici măcar nu sunt îndrăgostită și nu plănuiesc să am o familie.

- Prematur, poate, dar nu inutil, începui Vivi cu prudență. Acest diagnostic nu înseamnă că nu poți avea copii, Cat. Există o mulțime de moduri de a construi o familie. Iar știința face mereu progrese. De ce să nu-ți păstrezi toate opțiunile?

- Nu, V. Am avut timp să privesc asta din toate unghiurile. Poate aș simți altfel dacă aș fi într-o relație serioasă. Dar sunt singură și nu vreau să alerg după visuri zadarnice. Asta e o rețetă pentru o suferință continuă. E mai puțin dureros să accept pur și simplu acest viitor.

- Știi deja de ceva timp? izbucni Vivi. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

-Am vrut să te bucuri de nunta ta fără să-ți pară rău pentru mine sau să te simți vinovată că ești fericită. Expresia de neputință a lui Vivi declanșă un alt val de lacrimi. Cat își tamponă ochii. Te rog, Vivi! Nu toată lumea are nevoie de căsătorie și copii pentru a fi fericită. Dar acum înțelegi de ce un bărbat așa familist ca Hank nu este potrivit pentru mine.

- Hank nu mi se pare genul care să părăsească o femeie pe care o iubește pentru că ea nu poate avea copii.

- Ei bine, nu vom afla niciodată. După toți anii petrecuți sacrificându-se pentru alții, cu siguranță nu voi fi eu cea care să îi ceară să renunțe la ceva atât de fundamental. Cat se jucă cu furculița. Sincer, nu-mi pot imagina cerându-i unui bărbat să facă asta. M-aș simți ca și cum l-aș jefui de ceva sacru și m-aș întreba mereu dacă regretă.

- Nu știu ce să răspund la asta, doar că nu sunt de acord. Un pm care te iubește se va simți binecuvântat să fie cu tine. Multe femei se confruntă cu această situație, iar cele mai multe dintre ele găsesc bărbați buni și au familii fericite. Nu fi o martiră și nu evita șansa

de a iubi doar din cauza fricii, zise Vivi și întinse ambele mâini peste masă și o apucă de o mână pe Cat.

- Pun pariu că cele mai multe dintre aceste femei sunt probabil într-o relație serioasă înainte de a descoperi că nu pot avea copii. Asta e diferit de a ști dinainte. Acum, va trebui să mă decid când să îi dau vestea unui nou iubit - după prima întâlnire, după primul „Te iubesc”, când mi se oferă un inel? Cat oftă, obosită de avalanșa de emoții. O relație fără obligații se potrivește cu firea mea de St. James. Îmi oferă toate beneficiile unei relații, evitând în același timp orice situație jenantă și dezamăgirea.

Cat se retrase, intenționând ca tonul ei să încheie discuția, în speranța că stomacul ei agitat avea să se liniștească. Fusese destul de greu să vorbească despre diagnosticul ei, darămite să fie nevoită să-și apere sentimentele sau, Doamne ferește, să ia în considerație posibilitatea de a le împărtăși cu alții. Aceasta era durerea ei. Indiferent de ceea ce spuneau sau gândeau ceilalți, Cat era sigură că avea dreptul la propriile sentimente despre situația ei. Despre pierderea ei. Doar ea singură avea să își construiască o viață confruntându-se cu această situație.

Vivi, însă, ignoră avertismentul și emise unul propriu:

- Mă îndoiesc că poți evita durerea izolându-te. Îi aruncă o privire întrebătoare. Și, apropo, planul tău lasă pe dinafară cel mai important beneficiu al oricărei relații - dragostea.

Cat se bucură că fură întrerupte când sosi mâncarea.

Vivi își studie preparatul cu quinoa cu o privire sceptică, în timp ce Cat își mânca legumele.

Dragoste. „Ha! Nu pot să ratez ceva ce nu am avut niciodată.”

Pe de altă parte, ar putea la fel de bine să se angajeze într-o aventură distractivă cu Hank. Era riscant, dar sărutul acela fusese destul de convingător. Cu siguranță, dacă ar stabili regulile de bază, sexul nu le-ar afecta relația de afaceri. Cât despre restul, avea să fie destul timp să își facă griji pentru asta mai târziu.

Încurajată de propria concluzie, se uită la Vivi și schimbă subiectul:

- Apropo de dragoste, ce se întâmplă cu tine și cu dragul meu frate?

Hank păși pe șantierul casei Câine la 7.00 dimineața, înghițind restul de cafea din termosul său.

- Trebuie să refaci aici, Doug. Hank arată cu degetul spre cele două secțiuni de stucatură. Nu sunt perfect aliniate.

- Nimeni în afară de tine nu ar observa. Cu un oftat, Doug își încrucișă brațele. Proprietarii casei nu se vor urca pe scări și nu vor măsura la milimetru.

Hank clătină din cap. Doug, care părea să aibă în jur de 20 de ani, era un pic prea leneș pentru gustul lui Hank. Jackson angajase în mod impulsiv doi noi membri în echipă, apoi îl pusese pe Hank să cizeleze treaba lui Doug, ca să îndeplinească standardele sale.

- Uite, sarcina ta este să o faci al naibii de aproape de perfect. S-ar putea ca ei să nu știe de ce ceva nu arată chiar bine, dar, dacă devii puțin neglijent ici și colo, efectul general va fi vizibil. În plus, Jackson va inspecta și va observa. Dacă vrei să îți păstrezi această slujbă și să-ți construiești o reputație de încredere, fii mai mândru de produsul muncii tale.

- La naiba, Hank! Vorbești ca tatăl meu. Doug clătină din cap cu dezgust și luă mulajele. Ce cauți aici, oricum? Credeam că lucrezi la un „proiect special” pentru sora lui Jackson. Cum ai reușit să pui mâna pe așa ceva? Pun pariu că sunt niște beneficii în plus să lucrezi la ea acasă.

- Ce-ar fi să te concentrezi asupra slujbei tale, în loc să te îngrijorezi de a mea? Nu am timp să mă ocup de zvonuri de rahat. Hank continuă inspectia tâmplăriei de la intrare. De asemenea, nu am timp să stau după fundul tău.

- Cine ți-a cerut asta? se răsti Doug. Sunt bun în meseria mea.

- Ești promițător, dar gândește-te să renunți la atitudinea asta. Hank își puse mâinile în șolduri. Jackson este corect și poate fi un angajator generos, dar este exigent, în plus, faci parte dintr-o echipă, așa că nu-ți înșela colegii încercând să faci economii. În final, toată lumea va pierde.

- Bine. Doug își dădu ochii peste cap înainte de a-și coborî ochelarii de protecție și de a se întoarce cu spatele la Hank. Voi reface blestematele de stucaturi.

- Bine.

Hank se întoarce și dispăru pe ușa din față.

Soarele de vară îi încălzea umerii în timp ce traversa peluza spre alee. Înainte de a ajunge la camionetă, Jackson parcă lângă el. Ochelarii de soare nu-i puteau ascunde liniile adânci din jurul ochilor și al gurii, care dezvăluiau un nivel ridicat de epuizare și, probabil, și o mahmureală.

- Bună, Jackson! Nu mă așteptam să te văd aici așa devreme.

- Doug și Ray au nevoie de un imbold zdravăn. Trebuie să terminăm treaba aici și să trecem la casa lui Hudson, zise Jackson trântind portiera. Cu tine lipsă pentru câteva săptămâni, o să fie puțin cam greu.

Hank ridică din umeri. De câte ori putea să spună „Te-am avertizat” fără să sune ca un măgar?

-Voi termina lucrarea la Cat cât mai repede cu putință.

- O, mă îndoiesc de asta. Jackson zâmbi, tachi- nându-l. Nu am uitat de pasiunea ta pentru surioara mea. Și eu sunt bărbat, știi, așa că pun pariu că vei fi destul de distras și mai puțin eficient decât în mod normal. Nu te prefacă că mori de nerăbdare să te întorci aici, la Doug și la mine.

Jackson chicoti la propria glumă.

Nerăbdător să schimbe subiectul înainte ca Jackson să descopere exact cât de mult spera Hank să fie distras de Cat, el aruncă o privire înapoi spre casă.

-Apropo de Doug, am vorbit deja cu el despre intrare, așa că nu te repezi acolo cu armele în mână. El nu va răspunde bine la metoda ta „Strigă mai întâi, pune întrebări mai târziu”. Va fi nevoie de câteva încercări, dar îi voi îmbunătăți stilul.

Jackson aprobă din cap gânditor.

- Ce zici de Ray? E aproape gata cu refacerea instalației de iluminat din tavanul bucătăriei? E în urmă cu cel puțin două zile. Nu știi ce naiba se întâmplă.

- Ei bine, programul tău este infernal, oftă Hank. Pare un pic mai bine, dar tipii ăștia sunt încă la început.

- Ești prea moale, Hank. Jackson se scărpină în cap. Ei trebuie să își facă treaba. Fără scuze.

Atitudinea lui Jackson reflecta cu siguranță man- tra St. James despre care amintise Cat. Tatăl lor se asigurase că toți copiii lui aveau să fie independenți și de succes, dar cu ce costuri personale? Cumva, Vivi reușise să treacă de apărarea lui David, dar îi luase mai mult de doisprezece ani. Cine avea să depună atâta efort și să aștepte atât de mult pentru Jackson sau pentru Cat? Pentru că, oricât de mult îl fascina, Hank nu se putea imagina petrecând ani în șir dându-se cu capul de un zid dacă acesta nu dădea semne că s-ar crăpa.

- Încotro te îndrepti? Întrebă Jackson când văzu că Hank se dusesese spre camionetă.

-Acasă la sora ta. Hank aruncă termosul prin geamul deschis, pe scaunul pasagerului.

- La naiba! Ar fi trebuit să te ascult. Jackson scuipă în iarbă și clătină din cap. Întotdeauna mă convinge să fac lucruri care mai apoi se ridică împotriva mea.

Hank zâmbi, fără să mai țină cont de tendința lui Cat de a manipula oamenii.

-Asta fac surorile, Jackson.

- Lăsând gluma deoparte, termină treaba acolo cât mai repede posibil. Ești cel mai bun angajat al meu, Hank. Nu pot supraviețui prea mult timp fără tine.

Jackson îl bătu pe umăr înainte de a se duce înăuntru, fără să știe că acel compliment pusese o povară grea de vinovăție pe umerii lui Hank, fiindcă lua în calcul ideea nebunească de afaceri a lui Cat.

Dacă dădea undă verde planurilor ei, avea să îl pună pe Jackson într-o situație infernal de dificilă. Tresări gân- dindu-se cât de mult s-ar putea afunda Jackson dacă ar primi acea veste.

capitolul 12

Mamă,

Poate că sunt nesăbuită, dar m-am trezit plină

de speranță. Nu e viața ideală pe care ți-ai fi dorit-o pentru mine, dar pot să fiu fericită într-un parteneriat de afaceri și o aventură ușoară, cu un bărbat sexy, talentat. Asta e mai mult decât primesc mulți oameni. Așa că aleg să fiu mai degrabă recunoscătoare decât nostalgică. Și acum, pot să-mi păstrez secretul, pentru că o simplă aventură nu mă obligă să-i spun adevărul lui Hank.

De îndată ce Cat răspunse la ușă, Hank observă că era agitată și avea o privire ce trăda faptul că băgase în ea multă cofeină.

- Îmi pare rău că am întârziat, zise el pășind înăuntru. M-am oprit la unul dintre proiectele lui Jackson înainte de a veni aici.

- Nu-i nimic.

Un zâmbet ezitant se întinse pe fața ei.

-Te deranjează dacă iau o sticlă de apă?

Ea făcu un gest spre bucătărie și îl urmă aproape țopăind. El deșurubă capacul și luă o înghițitură, pri- vind-o cu ochii întredeschiși.

- Ce s-a întâmplat? Ești o bombă de energie azi.

Strângându-și mâinile în fața corpului, ea se legăna într-o parte și alta.

- M-am gândit la condițiile tale.

- Serios? Corpul i se încălzi brusc cu o căldură înțepătoare. Puse sticla pe blat. Ai de gând să mă uimești cu fapte și... cifre?

-Nu. '

O dezamăgire profundă îi străpunse inima, ca un ac într-un balon.

în mod nesăbuit, îndrăznise să spere că ea avea să fie de acord - că, la fel ca el, fusese copleșită de dorință.

- Ei bine, probabil e mai bine așa. Poate că în câțiva ani momentul va fi mai potrivit pentru această idee de afacere.

- Oh, ai înțeles greșit. Ea își umezi buzele și făcu un pas mai aproape. Îți accept condițiile, dar nu am terminat de cercetat. Sunt, totuși, pregătită să te „uimesc” cu acea a doua condiție.

- Chiar ești?

- Sunt.

El clipi neîncrezător, chiar dacă inima i-o luase la galop de nerăbdare.

- Dar dacă nu putem fi de acord cu privire la riscurile de afaceri? Poate ar trebui să așteptăm...

Nu era deloc ceea ce-și dorea, dar trebuia să se asigure că ea era pregătită să facă acest pas.

- Nu vreau să aștept.

Ea îi întâlni cu îndrăzneală privirea uimită. Picioarele lui nu reușeau să se miște. De fapt, întregul lui sistem părea să se fi oprit din cauza șocului.

- Hank? Ea își înclină capul, privindu-i cu curiozitate corpul încremenit. Te rog să nu-mi spui că te-ai răzgândit. Chiar nu pot să-mi încep ziua cu o porție de umilință.

Fără să vorbească, el se întinse spre fața ei cu ambele mâini și apoi îi revendică gura cu a lui. Măinile ei îi dezmiardă umerii înainte ca degetele să i se strecoare în păr. Fiecare centimetru din pielea lui avea furnicături ca răspuns la atingerea ei.

Camera dispăru din jurul lor în timp ce el era absorbit de gustul de citrice al gurii ei.

Euforia se răspândi prin el ca heliul, ridicându-i inima, făcându-l să plutească.

Această femeie pe care o dorea cu ardoare îl dorea și ea pe el. Acest moment - adevărul din el - părea la fel de frumos și totuși fragil ca porțelanul. Ceva pe care mâinile lui bătătorite puteau să îl spargă cu o singură atingere greșită. Dar parfumul părului ei și pielea moale sub degetele lui îl făceau să nu fie deloc atent.

Un geamăt i se rostogoli din piept. Fără să întrerupă contactul, el o sărută mai apăsător, limba lui fiind angajată într-un dans încins cu a ei, brațele lui strângând-o mai tare, lipind-o de corpul lui. El acționează din pur instinct, nu putea gândi, nu știa cu adevărat ce atinge, dar avea nevoie să simtă fiecare centimetru superb al corpului ei.

- Cat, mârâi el în timp ce își desprindea gura de a ei și o lăsa să alunece pe lungimea gâtului ei. Micile zgomote apreciative ce veneau din adâncul gâtului ei îi sporiră excitația. Își lăsă mâinile să alunece până la talia ei și apoi îi cuprinse fundul, trăgând-o spre erecția lui furioasă. Te doresc atât de mult. Atât de mult.

Ea își ridică un picior pe el, înfășurându-l în jurul coapsei sale.

-Nimeni nu te oprește.

El o ridică pe blat, revărsând peste gura și gâtul ei o ploaie înfometată de sărutări. Mâinile lui îi apucară genunchii și pătrunseră sub rochia ei sumară, făcându-l să amețească de nerăbdare.

Ea își împinse șoldurile înainte, căutându-i atingerea, aprinzându-l. El nu auzea nimic altceva în afară de vuietul tunetului din urechi, străbătut doar ocazional de gemetele ei moi.

Dintr-odată, conștientiză unde se aflau.

-Așteaptă, nu aici!

O ridică, în ciuda protestului ei.

-Aici e bine, zise ea înainte de a-l săruta pe gât și de a-și afunda mâinile în părul lui.

El o așeză pe podea.

- Poți fi autoritară cu orice, numai nu cu asta. O trase spre corpul lui tare. Când vine vorba despre asta, eu sunt șeful.

O ridică în brațe și o duse în camera de oaspeți. După ce o întinse pe pat, se trase peste ea, ținându-o cu privirea. De prea mult timp își imaginase acest moment, iar acum era aici. Nu avea să se grăbească. Avea să savureze fiecare secundă.

Ea se răsucea sub el, ca și cum ar fi căutat să se elibereze de propria dorință. El era atât de excitat, încât îl durea. Închizând ochii, o sărută. Sărutări calde și moi. Mătăsoase limbi care se duelau. Mâini care se mișcau prin aer. Respirație fierbinte și grea care îi atingeau gâtul. O cascadă de senzații care copleși toate gândurile conștiente.

Revenind din nou pe pământ, întrerupse sărutul și îi dezmierdă partea sensibilă a gâtului, sub ureche.

Ea își trecu mâinile de-a lungul spatelui lui și peste șoldurile lui, îndemnându-l în spațiul dintre picioarele ei.

Trăgând de cămașa lui, îi exploră pielea încinsă, făcându-l să se înfioare. Valuri de plăcere și de ușurare dulce goneau prin plămâni și membre.

Ea se întinse și îi trase jos cămașa, apoi îi duse mâna liberă de pe clavicula ei pe coaste, până când mâna lui se umplu cu sânul ei. Ea își arcui spatele pentru a-i întâlni atingerea. El își mișcă degetul mare înainte și înapoi pe sfârcul ei. În ciuda stratului de haine, acesta se întări sub atingerea lui. Ereția lui tresăltă ca răspuns

la reacția ei. „Sunt în flăcări.” Îi sărută din nou buzele umflate și îi descheie încet nasturii din față ai rochiei. În timp ce o dezgolea, respirația i se opri la vederea setului de lenjerie intimă sexy. Un sutien și chiloți asortați - transparentți, cu broderie galbenă, împodobită cu o panglică de mătase verde - care abia o acopereau.

- Lenjeria ta intimă este uimitoare.

Își încleșta gura peste țesătura subțire care îi acoperea sânul și supse până când ea se zvârcoli.

- Dacă nu aș bănuî că e scumpă, aș rupe-o cu dinții.

- Pot să cumpăr alta. Ea îi apăsă capul înapoi pe pieptul ei. Rupe-o în bucăți!

Tentat peste poate, el se abținu și își folosi mâinile pentru a-i trage chiloții peste picioarele lungi și slabe. Abia reușind să-și stăpânească excitarea, își duse mâinile înapoi pe picioarele ei, în timp ce gura lui se ocupa de celălalt sân al ei. Frustrat de panglici, el îi dădu jos sutienul elegant și își lăsă ochii să-i cerceteze corpul gol expus în fața lui.

Ea se ridică pe coate și se încruntă.

- Este un pic de inegalitate aici. Se uită la pantalonii lui scurți și înapoi în ochii lui. E rândul tău să te dezbraci.

- Lupti pentru control?

El duse mâna la fermoar, dar se opri, așteptând răspunsul ei.

- Îmi pare rău, puterea obișnuinței, zise ea și se întinse pe spate.

El zâmbi și se dezbracă rapid, dornic să fie piele lângă piele.

- O, șopti ea, dorința ei puternică sporind căldura din încăperea în timp ce studia fiecare centimetru din el.

El îi trasă pomeții și maxilarul, apoi coborî de-a lungul taliei ei, înainte de a-și trece palma

peste abdomenul ei și de a o lăsa mai jos, spre locul unde se uneau picioarele ei.

Afundându-și degetele în centrul ei fierbinte, el își folosi palma pentru a stimula nodul sensibil, până când ea își legănă șoldurile în ritmul mișcărilor lui.

- Hank, găfâi ea.

El continuă să o mângâie, sărutându-i gura somptuoasă, mușcându-i buza, înainte de a-și lăsa capul în jos pentru a se înfrupta din sfârcurile ei. Decis să facă din asta cea mai bună experiență pe care o avusese ea vreodată cu vreun bărbat, el se concentrează în întregime la satisfacția ei. Pierdu noțiunea timpului și a spațiului, până când mâinile ei îi cuprinseseră mădularul, iar el aproape că explodează.

-Acum, Hank! Te rog, imploră ea, ridicându-și șoldurile.

-Nu trebuie să mă implori.

El se smulse pentru a căuta un prezervativ în portofelul său. Deschizându-l cu dinții, îl trase rapid la locul lui.

Îi prinse mâinile deasupra capului și o sărută lung și apăsător, coborându-și din nou corpul peste al ei, lăsând atingerea să-i încălzească pe amândoi. Ea se zbate și gemu sub el, până când el nu mai putu aștepta nici un minut. Ghidându-se spre intrarea ei, se împinse în spațiul strâmt și fierbinte.

- Cătălină, rosti el răgușit. Mușchii ei îl strângeau cu putere. Se simțea atât de al naibii de bine. Mi-am imaginat asta de atât timp.

Voia să o ia încet, să aibă grijă să nu o rănească, dar urgența dorinței sale îl copleși. Totul se strânse în timp ce el se mișca înăuntrul ei - mișcări profunde, lente.

- Da, Hank, gemu ea. Nu te opri!

El deschise ochii și îi admiră trăsăturile. Ea zăcea sub el, scăldată în sudoare, cu buzele întredeschise și pleoapele grele de plăcere.

-Atât de frumoasă, zise el și o sărută.
„Fii a mea” - ultimul lui gând coerent înainte de a lăsa șoldurile să preia controlul.
Tensiunea și dorința alternau, intensificând fiecare senzație, până când Cat îi strigă numele și îl zgârie pe spate, făcându-l să explodeze, complet în interiorul ei, cu mâinile prinse în jurul fundul ei, în timp ce se lăsa să coboare.
Absolut epuizat, el se rostogoli, aducând-o cu el, în timp ce mâinile îi masau spatele. îi sărută creștetul și inhală parfumul ei și mirosul de dragoste.
Perfect. Ea era perfectă.
El era blestemat.
Capul lui Cat se odihnea pe pieptul lui. Părea relaxată, sătulă și mulțumită. Timp de câteva minute, el închise ochii și își lăsă degetele să se miște de-a lungul omoplatului ei, în jos pe curba coloanei vertebrale, peste șold și înapoi. Apoi realitatea îl ajunse din urmă când își dădu seama unde se afla - la serviciu. Observația lui Jackson despre distragerea atenției îi apărură brusc în minte. „La naiba!”
- Cat, zise el încet.
- Hmm toarse ea, fără să-și ridice capul de pe pieptul lui.
- Mi-ar plăcea să stau așa toată ziua, dar probabil ar trebui să mă întorc la dulapul tău. Când ea înălță capul pentru a protesta, el adăugă: îmi pare rău! Nu am mai făcut asta până acum... la serviciu, vreau să spun.
El o sărută pe vârful nasului.
Ea chicoti.
- De fapt, sunt surprinsă că nici una dintre clientele lui Jackson nu s-a dat la tine.
-Nu am spus asta, o tachină el. Doar că nu am mușcat niciodată momeala.
- Deci am un loc de cinste? întrebă ea ușor.
El îi ridică bărbia cu degetul.

-Asta și multe altele. El o studie căutând o confirmare. Știu că nu avem obligații, dar este totuși special pentru mine.

El observă un amestec de emoții și, poate, un pic de îndoială în ochii ei.

- Mi-ai promis că păstrezi lucrurile relaxate și că nu va afecta capacitatea noastră de a lucra împreună. Ea trase de plapumă. Suntem doi prieteni care se bucură de atracție reciprocă, nu-i așa? Nu ne îndrăgostim.

- Ei bine, atunci, voi încerca să-mi stăpânesc farmecul, zise el zâmbind jucăuș. Dar să nu fii șocată când te vei îndrăgosti tare. Sunt un tip adorabil.

Îi ronțăi buza și o mai sărută o dată înainte de a se ridica pentru a arunca prezervativul.

Ea se rostogoli pe o parte, privindu-l cum traversa camera.

- Frumoasă priveliște!

-A mea e mai bună.

El îi făcu cu ochiul și dispăru în baie. Când se întoarse, ea era așezată în mijlocul patului, trăgându-și lenjeria intimă drăguță înapoi pe ea. El se așeză lângă ea și băgă un deget sub marginea sutienului ei.

- Câte lucruri din astea mai ai și când pot să văd mai multe?

- Multe seturi, zise ea în timp ce îi dădea un pic de păr de pe frunte. Și o să vedem și când, în primul rând, avem amândoi foarte mult de lucru.

-Adevărat. El o sărută, apoi se îndepărtă cu un oftat. Chiar trebuie să progrez cu treaba.

- Da, trebuie. Ea își trase rochia înapoi peste cap și își încheie nasturii. Expresia ei deveni răutăcioasă. Dar eu sunt șefa, nu-i așa? Vreau să spun că, de fapt, lucrezi pentru mine.

- Da, răspunse el cu prudență.

- Deci dacă spun că poți să mai stai zece minute... Ea se târî spre el, îl împinse înapoi pe saltea și îl sărută de-a lungul maxilarul lui.

-Te lupți iar pentru control? Te așteaptă o bătaie. Gura ei se simțea atât de bine, încât ar putea să o lase să câștige. Dar nu astăzi. Se rostogoli și o țintui de saltea înainte de a-i fura un ultim sărut, apoi se retrase de lângă ea. Acum, lasă-mă să plec!

Ar fi putut jura că o auzi șoptind:

- Chiar dacă doare.

Cat urcă 51 de etaje cu liftul, până la biroul lui David, încă îmbujorată, cu strălucirea de după dimineața cu Hank. Îi lipsise sexul în acest an care trecuse, dar, după ce fusese cu Hank, își dădea seama că toată viața ei ratase un sex uimitor.

Cumva, el știa exact cum și unde s-o atingă și s-o sărute, când să fie blând sau puțin mai dur, când să cedeze și să se lase purtat de val.

Totul în legătură cu întâlnirea lor o conectase la niveluri despre care ea nici măcar nu știa că existau. În tot acest timp, ea crezuse că el avea nevoie de protecție, dar acum se temea că estimase greșit. Inima ei ar putea fi mai în pericol decât a lui.

Liftul scoase un sunet înainte ca ușile să se deschidă, ceea ce o smulse din gândurile ei. După ce se înregistrează la recepție, luă loc în holul firmei de avocatură. Spațiul avea o atmosferă retro, cu pardoseli de marmură, pereți cu lambriuri și mobilier cu influențe moderne de la mijlocul secolului trecut. Exemplare din *Wall Street Journal*, *The Economist* și alte reviste de afaceri acopereau masa de cafea enormă. Stivui câteva reviste într-o parte pentru a se uita mai bine la masa

în sine, apoi privirea ei se îndreaptă spre celelalte obiecte de mobilier.

Poate că zona de recepție a birourilor era o altă potențială piață pentru o parte dintre lucrările lui Hank. Și poate ar trebui să se concentreze mai întâi asupra meselor și apoi să treacă la diversificare?

Sunetul pantofilor pășind pe podeaua tare îi atrase atenția lui Cat.

Văzându-l pe David traversând pentru a o saluta, ea se ridică și îl sărută de salut.

- M-ai făcut curios în legătură cu motivul din spatele acestei întâlniri așa oficiale. Vivi s-a prefăcut că nu știe nimic, dar bănuiesc că încă îți păstrează secretele. Făcu semn din cap spre hol. Să începem?

-Absolut.

Ea radia încredere, deși stomacul ei era agitat, în așteptarea reacției lui David la planurile ei. Nu conta prea mult faptul că fața ei era mai ușor de recunoscut decât a lui sau că nici unul dintre cei 600000 de urmăritori ai ei de pe Twitter nu avea habar cine era el - David avea să fie întotdeauna superstarul familiei, chiar și în ochii ei.

Fereastra de sticlă din biroul său oferea o priveliște amplă asupra a sute de clădiri din Manhattan. Biroul său mare și perfect îngrijit arăta impunător - la fel ca el, în costumul său gri Canali.

Pe măsuta din spatele lui, ea văzu o poză de la nunta lui cu Vivi, alături de o fotografie veche de grup cu ea, Vivi, Jackson și David. Această notă familiară o ajută să se calmeze puțin în timp ce se așeza pe scaunul din piele neagră de vizavi de biroul lui.

- Cea mai logică concluzie este că ai o problemă contractuală pe care agentul tău nu o poate rezolva. Fratele ei o studie cu

intensitatea caracteristică, amestecată cu o atitudine excesiv de protectoare. Sau este vorba despre ordinul de restricție al lui Justin, care va expira în curând?

- Sunt puțin îngrijorată de faptul că peste câteva săptămâni Justin mă va putea contacta direct, dar sunt la fel de hotărâtă să trec peste frica mea. M-am săturat să îi dau atâta putere. Și chiar așa era. Dar nu am venit pentru Justin sau pentru o problemă de contract. Am venit să discutăm despre ce pași am de făcut ca să înființez o nouă companie.

Își puse poșeta pe marginea biroului lui și se pregăti pentru întrebări.

- Vrei să-ți deschizi propria afacere?

Privirea lui sceptică nu o șocă.

- Da. Trebuie să-mi planific următoarea mișcare în carieră, înainte de a fi prea bătrână pentru a mai putea să concurez pentru campanii de prinț. Agentă mea mi-a sugerat să mă interesez de licențierea numelui meu, iar asta m-a pus pe gânduri.

David încuviință din cap.

- Are sens. Deci te gândești să te asociezi cu un design vestimentar în devenire sau cu o linie de îngrijire a pielii? Pentru că aș presupune că ar fi deja încorporate în piață, iar tu ai putea avea nevoie doar să negociezi un acord de licență.

- Nu. Nu mă interesează să fac reclamă produselor de înfrumusețare sau să asociez numele meu cu afacerea altei persoane. Vreau să mă implic în toate aspectele afacerii.

David se așeză mai bine și își strânse degetele laolaltă. Având ani de experiență în a-l studia, ea îi recunoscuse expresia gânditoare. Mintea lui lucra rapid, evaluând o varietate de scenarii, și începuse să formuleze întrebări. El urma să aștepte până când avea toate informațiile înainte de a oferi vreo opinie sau

sfaturi - lucru pe care ea îl iubea și îl ura în același timp la David.

El luă un carnețel galben de pe birou și un stilou.

- Iao cu începutul! Care este planul tău?

Respirând adânc, Cat se apucă să îi explice ideea ei

despre colaborarea cu Hank, explicându-i viziunea ei de a împărți produsele în două linii. Când termină, își încrucișă picioarele, ca să își împiedice genunchii să îi tremure.

- Înțeleg. Și cum intenționați să finanțați această afacere - împrumuturi, investitori?

-Am bani.

El miji ochii.

- Știu că ai bani, dar cu siguranță nu intenționezi să investești o parte substanțială din averea ta personală într-un *start-up* riscant. Ai măcar idei despre costurile asociate cu ceva de o asemenea anvergură?

-Nu încă. De aceea sunt aici, vorbind cu tine.

Vreau să mă ajuți să conturezi ce trebuie să cercetez pentru ca totul să funcționeze.

David aruncă stiloul pe hârtie.

- Cat, nu sunt expert în industria mobilei.

- Dar lucrezi cu un miliard de corporații, făcându-le toate documentele juridice. Te pricepi la dreptul afacerilor și la finanțare, așa că trebuie să știi lucrurile de bază. Nu ești tu geniul familiei? Ea oftă. Dacă nu poți sau nu vrei să mă ajuți, atunci voi găsi pe altcineva care să o facă.

David își apăsă două degete pe tâmplă.

-Nu vreau să-ți zdrobesc visurile, dar cred că ești impulsivă și că te-ai băgat până peste cap.

- Oh? Deci spre deosebire de tine, eu nu sunt destul de deșteaptă ca să învăț? Spre deosebire de Jackson, nu pot munci suficient de mult pentru a reuși. Ar trebui pur și simplu să mă mulțumesc să mă îmbrac pentru poze?

Ea vorbi anume tăios, pentru a acoperi orice urmă de îndoială de sine. Urmă? Ha! Mai degrabă, grămezi.

- Nu am vrut să spun asta, Cat. Dar nu poți nega că ești impetuoasă. Nu sunt convins că te-ai gândit bine la asta. Și, apropo de Jackson, cum va reacționa când îl vei fura pe Hank din echipa lui? Comportamentul lui ciudat e destul de îngrijorător și fără ca tu să arunci încă o piedică în calea lui.

-Jackson nu e proprietarul lui Hank. Dacă Hank vrea să renunțe, e dreptul lui.

Cat se ridică de pe scaun și își luă geanta. Mândria o îndemna să lupte, să se agațe de încrederea lui Hank în abilitățile ei, să refuze să îi permită lui David să-i intre în minte.

- Unde te duci?

David se ridică și el.

- Se pare că nu ești interesat să mă ajuți. Nu ești obligat să crezi în mine, dar nu voi sta aici în timp ce încerci să mă convingi să renunț. Se uită în jos, clătinând din cap. Sincer, dacă așa te porți cu toți clienții tăi, nu-mi vine să cred că ai devenit așa repede partener.

- Stai jos, Cat! David se așeză și făcu un gest spre scaun. Îmi pare rău! Să o luăm de la început.

Cat făcu o pauză înainte de a se așeza din nou.

- Înainte de a ajunge la detaliile pe care le cauți, spune-mi de ce este așa urgent. Noul tău interes antreprenorial pare pripit. Am presupus că, odată ce te-ai mutat în noua locuință, vei începe să-ți trăiești din nou viața. În schimb, ai evitat angajamente sociale și ai stat mai mult în casă decât de obicei. Vivi a fost și ea îngrijorată. Este posibil să vezi acest plan ca pe o modalitate de a evita să ți gândești la Justin, la întâlniri sau la orice altceva?

Își cunoștea fratele suficient de bine cât să știe că nu voia să o insulte. În spatele francheții lui trebuia să fie o îngrijorare sinceră.

Dar nu-și anunțase încă familia despre diagnosticul ei și nu avea de gând să discute cu David aici și acum. Asta nu ar fi făcut decât să-l convingă că ea se agăța de această afacere pentru a evita durerea de a se confrunta cu noua ei realitate. Poate că începuse așa, dar acum avea mai multe motive - inclusiv un interes real - pentru a continua această aventură.

- Te rog să nu mai aduci vorba despre Justin. O parte din motivul pentru care nu pot să trec peste ceea ce s-a întâmplat este pentru că toată lumea aduce mereu vorba despre asta. Și, în plus, ți-am spus deja, agenta mea mă sfătuiește să explorez alte variante de carieră. Când am văzut masa pe care Hank a construit-o pentru tine și Vivi, precum și celelalte lucrări ale lui, m-am entuziasmat.

David se aplecă în față.

- De ce am impresia că îmi ascunzi ceva?

„Pentru că ești prea al naibii de perspicace?” Oricum ar fi, David nu avea nevoie să știe despre diagnosticul ei pentru a-și face treaba.

-Ai o fire suspicioasă, cumva? zise ea ca să se salveze.

- Bine, nu-mi spune, dar nici să nu crezi că m-ai păcălit. El schiță un zâmbet scurt. Dacă Hank va fi partenerul tău, de ce nu este aici? Sunt sigur că el are mai multe informații de care am nevoie pentru a te sfătui cel mai bine.

Cat strâmbă din nas.

- Ei bine, încă nu este pe deplin convins. La fel ca tine, crede că avem multe de aflat înainte ca el să poată renunța să mai fie pe statul de plată al lui Jackson. Mama lui e

foarte bolnavă. Ea și sora lui mai mică depind de el, motiv pentru care trebuie să găsesc o modalitate de a minimiza riscurile.

- Surioară, fără acordul entuziast al lui Hank, se pare că te va aștepta o dezamăgire majoră. Privirea lui deveni mai blândă, odată cu tonul său. Nu vreau să te văd rănită.

- Ceea ce ne aduce înapoi la motivul pentru care sunt aici. Trebuie să obțin informațiile necesare pentru a dovedi că este ceva ce putem face împreună. Așa că te rog să-mi faci pe plac în următoarele patruzeci de minute.

Jur că voi lua în considerație toate sfaturile tale și nu voi face nimic nechibzuit sau protestesc.

David oftă și luă stiloul în mână.

- Hai să discutăm argumentele pro și contra, apoi putem explora diferite surse de finanțare care ar putea fi disponibile și poate că vom putea chiar să facem câteva cercetări în legătură cu unele aspecte specifice industriei înainte de a mă duce la următoarea întâlnire. Dar nu pot, cu bună-știință, să vă sfătuiesc să mergeți mai departe cu ceva până nu învățați mai multe în legătură cu domeniul ăsta - înainte de a vă lua vreun angajament.

-Asta e tot ce îți cer. Cat se încrunță. Ei bine, asta și să păstrezi tăcerea până când Hank va fi de acord. Nu vreau să creez probleme între el și Jackson.

David îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Cred că amândoi știm că nu ai cum să eviți asta dacă mergi mai departe cu aceste planuri.

- Câte un pas pe rând, David.

Ea își trase scaunul mai aproape de birou, hotărâtă să-i dovedească fratelui ei - și tuturor celorlalți - că poate reuși. În acel moment, își dădu seama că nimic nu fusese vreodată atât de important.

capitolul 13

Mamă,

Săptămâna asta m-am surprins visând la o relație normală, sănătoasă. Imaginează-ți așa ceva! Se pare că Justin nu mi-a distrus complet încrederea în toți bărbații. Desigur, asta mă sperie ca naiba, așa că l-am evitat pe Hank. Îmi doresc să nu mă fi dus la doctor. Dacă nu aș ști despre starea mea, aș fi liberă să fiu cu Hank - sincer și fără vinovăție.

Dar dorințele și poveștile sunt pentru fete, nu pentru femei sterpe ca mine, pe cale să îmbătrânească.

Hank numărase: minute, ore și acum zile de când făcuse dragoste cu Cat. Doar amintirea atingerii ei îi dădea fiori de plăcere. Și totuși, în cele șase zile de când se iubiseră, ea fusese foarte ocupată. De fapt, indisponibilă. Îi deschisese apetitul, apoi își petrecuse restul săptămânii alergând prin Manhattan la diverse întâlniri.

Trecea pe lângă el în apartamentul ei, îl complimenta pentru progresele făcute cu dulapul, apoi îi arunca un zâmbet și se grăbea să iasă. Faptul că avansase cu munca fusese singurul aspect pozitiv al absenței ei. Păcat că progresul pe care și-l dorea cel mai mult nu avea nimic de-a face cu construcția dulapului.

În această dimineață se întâlnise cu Jackson în Wilton înainte de ora 11.00, ceea ce îi lăsase doar câteva ore pentru a lucra la dulapul lui Cat, după-amiaza.

Toată săptămâna alergase, dus și întors în Manhattan, jonglând cu munca și cu familia sa. Când, în sfârșit, ajungea acasă, o găsea pe Jenny la capătul răbdării, incapabilă să facă față comportamentului tot mai greu de suportat al mamei sale.

Avea nevoie de o pauză, dar mai întâi spera să se strecoare pentru o cină timpurie și

mai mult timp cu Cat. Bineînțeles, bănuia că ea avea niște planuri proprii. Marele lui plan de a o atrage într-o relație adevărată se blocase înainte de a începe.

Bătu înainte de a deschide ușa din față a lui Cat cu cheia lui și intră în apartament.

- Bună! Cat îl întâmpină cu un sărut - doar pe obraz, fir-ar să fie - și apoi făcu un pas către o altă femeie. Hank, ea este Melissa.

- Melissa, mă bucur să te cunosc! El îi strânse mâna. Părea că ea își făcuse deja alte planuri pentru după-amia- ză, așa cum bănuise el. Planuri care nu-l includeau. Îmi pare rău că vă întrerup, doamnelor. Mă voi duce în dormitor și vă las în pace.

- Nu așa repede! Cat îl apucă de antebraț. De fapt, am adus-o pe Melissa aici ca o surpriză pentru tine.

- Poftim? Câteva scenarii nebunești îi trecură prin minte, însă nici unul dintre ele nu avea vreun sens.

- Ea este maseuza mea preferată, dar astăzi este numai a ta. Urmează-o până în camera de oaspeți și pregătește-te pentru cele mai bune nouăzeci de minute de masaj din viața ta. Melissa rânjea, în timp ce Cat zâmbea radiușor, așa că nu-i plăcea să le dezamăgească pe amândouă cu o doză de realitate.

- Cat, în caz că ai uitat, am un program de lucru de respectat.

- Nu va muri nimeni dacă proiectul meu va dura o zi sau două în plus. Acesta este un mic răsfăț pentru tine. Un pic din răsfățul pe care nu ți-l permiți niciodată.

- Promit că nu mușc, glumi Melissa, observându-i disconfortul. El se scărpină în cap.

- Melissa, nu vreau ca tu să-ți fi irosit timpul, așa că ce-ar fi să o masezi pe Cat și eu să mă apuc de treabă?

- Doamne, Hank! Chiar vreau să faci asta. Sau, mai degrabă, vreau să faci asta pentru tine. Te rog!

Cat își puse mâinile în șolduri, devenind în mod clar agitată din cauza reticenței lui.

- Cred că nu am de ales, zise el și ridică mâinile în semn de capitulare. Arată-mi drumul, Melissa!

În timp ce o urma pe hol, aruncă o privire peste umăr spre Cat.

- Mă duc să o vizitez pe Esther, îi zise ea cu glas satisfăcut. Ne vedem mai târziu!

În camera de oaspeți, o lumânare parfumată ardea pe noptieră.

Luminile erau stinse și jaluzelele trase, așa că doar puțină lumină naturală care răzbea prin părțile laterale ale jaluzelelor lumina camera. Deși el și-ar fi dorit mai degrabă să primească un masaj neprofesionist de la Cat decât un masaj adevărat de la Melissa, tăcu din gură.

Micuța lui ispititoare îl ținea în suspans, ca întotdeauna. Dar el nu putea nega felul în care gestul ei grijuliu îl mișcase, la fel cum îl mișca o îmbrățișare de la nepotul său. La fel de iubitoare, chiar dacă ea nu ar fi recunoscut-o niciodată.

- Voi ieși cât te dezbraci. Apoi întinde-te cu fața în jos pe masă. Poți să tragi cearșaful pe tine, iar eu îl voi rearanja după ce mă întorc, mai zise ea înainte să iasă.

Nouăzeci de minute mai târziu, Melissa îl lăsă singur după ce îi aminti că avea permisiunea lui Cat să folosească dușul ei înainte de a se îmbrăca. Nici corpul și nici mușchii lui nu mai fuseseră vreodată atât de relaxați. De fapt, se îndoia că ar putea să-și ridice membrele și nici măcar nu voia să încerce. Parfumul de lavandă, liniștea, absența senzației de încordare a gâtului și a umerilor -

Cat avusese dreptate. Nouăzeci de minute de fericire.

După ce savură alte câteva momente de satisfacție deplină, se forță să alunece de pe masă, să-și ia hainele și să se ducă în baia de oaspeți. Până când se spală și se îmbracă, Melissa și masa ei paradiziacă dispăruseră.

Porni pe hol până în sufragerie, pentru a-i mulțumi lui Cat pentru darul ei generos și grijuliu. O găsi aranjând flori în mijlocul mai multor lumânări aprinse. Zâmbetul ei îi masă inima cum mâinile Melissei îi masaseră corpul.

- Am avut dreptate?

Expresia știutoare de pe fața ei îl făcu să chicotească.

- Da, ai avut dreptate.

Aruncă o privire în jur, întrebându-se dacă acest cadru intim îi era destinat lui sau dacă ea avea alte planuri.

Pe masă era așezată o farfurie cu fursecuri cu ciocolată, fulgi de ciocolată și nuci.

-Tu le-ai făcut?

- Doamne, nu! Sunt opera lui Esther. Mănâncă-le pe toate... te rog!

El luă două, pentru că arătau ca ieșite direct din din- tro carte de bucate. Și gustul era chiar mai bun.

- Mulțumesc pentru masaj, Cat! Ai avut dreptate, a fost minunat. Nu știu cum voi reuși să fac ceva acum, pentru că brațele mele se simt ca niște spaghete prea fierte.

- Nu te teme! Există treabă de făcut care nu implică fierăstraie sau șmirghel.

-Da?

Ea turnă bere într-un pahar răcit, i-l întinse, apoi arată spre canapea.

- la loc, te rog!

Măcar își tempera impetuoșitatea cu bunele maniere. Cu cât o cunoștea mai bine,

cu atât își dădea mai clar seama că atitudinea ei autoritară era mai degrabă un motiv de entuziasm decât o nevoie reală de control.

Ea scoase un caiet din geantă și se așeză lângă el. Dacă ar ademeni-o pe canapea, ar putea să o seducă pentru a o supune?

- Am făcut o grămadă de cercetări și am câteva idei despre cum am putea da o șansă acestei afaceri fără să cheltuim prea mult sau să te expunem la prea mari riscuri. Ea îi zâmbi, fără să observe cum încerca el să se controleze. Ești gata să ascuți?

El aproape că își scupă berea când îi înțelese planurile. Oferindu-i un zâmbet admirativ, încuviință din cap, înfrânt. O, ești bună. Ai avut grijă să fii frământat bine, așa că sunt prea relaxat ca să obiectez, nu-i așa?

- Deloc! Ea îi dădu o palmă peste coapsă.

- M-am gândit la acel masaj de când l-am menționat prima dată, acum câteva săptămâni. Una nu are nimic de-a face cu cealaltă. În plus, ai promis deja că mă vei asculta dacă voi fi de acord cu condițiile tale, ceea ce am făcut.

El încuviință din cap în tăcere, deși ar fi vrut să revină asupra celei de-a doua condiții. Chiar și acum.

- După ce am vorbit cu David, cred că înființarea unei societăți cu răspundere limitată ar fi cea mai bună soluție, deoarece ne oferă protecția unei societăți comerciale și avantajele fiscale ale unui parteneriat. Dacă o înființăm jumi-juma, eu pun capitalul inițial, iar tu contribui cu sudoarea frunții la capitalul social. Riscul financiar al amândurora se limitează în principiu la ceea ce punem noi în firmă. Ți se pare corect?

El aprobă din cap, surprins să afle că ea îi ceruse părerea lui David.

La naiba, nici măcar nu se gândise cu adevărat la modul în care ar putea să-i spună familiei sale sau lui Jackson. Părea prematur în acest moment, dar se părea că ea nu era de acord.

- O să vorbească David cu Jackson despre asta înainte de a lua o decizie?

- Nu. Confidențialitatea clientului și toate chestiile astea. Și el nu ar crea niciodată probleme, mai ales când încă nu ne-am angajat la nimic. Ea deveni sobră. Dar o vom face în curând.

Hank se scărpină la ceafă, neliniștit la gândul de a-l lăsa pe Jackson cu o echipă mai puțin pregătită decât avea cu adevărat nevoie. În plus, începerea unei afaceri însemna că urma să petreacă și mai puțin timp acasă, ceea ce o pune pe Jenny sub o presiune și mai mare. Avea să se vadă asta și în rezultatele ei de la școală?

Prăjiturile care aveau un gust atât de bun se simțeau acum ca niște pietre în stomacul lui.

- Oricum, am găsit și o soluție flexibilă și ieftină pentru problema de spațiu și de echipament. Există spații cooperatiste în care poți să închiriezi o mică zonă de lucru și împărți o sală de echipamente comună. Este o modalitate perfectă de a începe fără a fi nevoit să închiriezi o instalație mare sau să investești într-o grămadă de echipamente. Există câteva în Brooklyn, dar eu am găsit unul în Connecticut, nu prea departe de Norwalk.

El se aplecă în față, brusc curios.

- Cât costă?

- Tarife rezonabile, și ar fi disponibile pentru leasing pe termen scurt. Deci de

exemplu, am putea începe cu un contract de închiriere pe trei luni și să vedem cum merge.

Pentru prima dată de când îi venise ideea asta, ea nu mai părea complet imposibilă.

- Continuă!

Mai luă o gură de bere, corpul său fiind acum încordat de un entuziasm precaut și de o doză sănătoasă de admirație față de femeia curajoasă și încăpățânată din dreapta lui.

Ea zâmbi și dădu pagina.

- Există câteva modalități tradiționale de a te face remarcat, cum ar fi să înscrii proiecte la concursuri pentru premii și participarea la târguri de design. Există un târg mare de mobilă în Chicago, peste câteva săptămâni. Știu că este cam din scurt, dar aş putea să insist pe lângă un cunoscut pentru a obține un mic stand. Pot să fac un site pe WordPress, pentru un preț foarte mic, iar Vivi s-a oferit să facă fotografii gratis. Bineînțeles, aş folosi platformele mele de socializare pentru a atrage trafic către site-ul nostru.

- Mă îndoiesc că tipii în călduri care te urmăresc sunt interesați să cumpere mobilă de top.

El chicoti când ea rămase cu gura căscată.

-Am o mulțime de femei care mă urmăresc. Și în afară de ele și de rețeaua personală de prieteni celebri, mă gândesc că am putea să țintim spre proprietarii de magazine de tip *boutique*, poate firme mici cu săli de recepție frumoase și așa mai departe. Am putea deschide cu o linie de mese: noptiere, măsuțe de cafea, mese de sufragerie. Ai putea proiecta câte două din fiecare, pe care să le prezentăm. Poate că în timp am putea face piese comandate special, cine știe. Un sondaj informai printre câțiva prieteni a arătat că unul dintre ei a cheltuit 26 000 de dolari pe o masă de sufragerie făcută la comandă, iar

aceasta nu arată nici pe departe la fel de frumoasă ca a ta.

La naiba, fusese atât de ocupat să muncească pentru a se descurca, încât nu a mai avusese timpul necesar pentru a cerceta câți bani ar fi putut câștiga din realizarea de mobilă. Dar, din nou, fără Cat, nu ar fi avut acces la oameni foarte bogați. Atunci, își dădu seama. Stătea aici, lângă femeia lui fenomenală, care își asumase sarcina de a-i face visurile să devină realitate. Chiar dacă nu aveau să se împlinească niciodată, el era recunoscător pentru entuziasmul ei. îi amintise că viața lui putea fi mai mult decât un șir de obligații. Că îndatoririle și visurile nu trebuiau să se excludă reciproc. Trecuseră aproape paisprezece ani de când nu mai simțise așa ceva. Chiar dacă asta ar fi fost singurul lucru pe care îl lua din această relație, și tot ar fi fost suficient. Ei bine, poate că nu, dar ar fi ceva ce ar aprecia întotdeauna.

- Sunt impresionat, Cat. Sunt multe informații în- tr-un timp scurt. Totuși, nu-mi place să preiei tu costurile. De asemenea, nu ai menționat nimic despre venituri. Apoi mai e și Jackson. Nu-mi place să-l las de izbeliște.

- Dacă începem încet, poți să continui să lucrezi pentru Jackson și să construiești mobilă noaptea și în weekenduri. În ceea ce privește banii, putem cere 50% avans, pentru a genera un mic venit inițial.

- Să lucrez noaptea ar putea fi o problemă. Trebuie să mă ocup de mama mea, iar Jenny urmează cursuri de seară. Se pare că mama a fost mult mai irascibilă de când am început să lucrez aici și să petrec mai puțin timp acasă.

Cat puse caietul deoparte și oftă.

- Ești incredibil de implicat în îngrijirea familiei tale. Dar nu meriți și tu ceva pentru tine?

- Ba da. Dar, spre deosebire de mama mea, am timp mai târziu. Ea a dus o viață grea. A rămas văduvă de foarte tânără și a început să-și piardă memoria nu mult după aceea. Nu vreau să simtă că m-a pierdut și pe mine.

Cat aprobă din cap gânditor, probabil luând în considerație sentimentele lui - sau poate se gândea la propria mamă.

- Dacă aș fi mamă, sunt destul de sigură că nu aș vrea să-mi împiedic copiii de la a-și trăi propria viață. Cred că nu te gândești la cea mai importantă lecție a situației ei. Viața este scurtă. Nici unul dintre noi nu se poate baza pe faptul că vom avea o șansă „într-o bună zi”, așa că trebuie să profităm de fiecare moment. Acestea fiind spuse, am terminat cu rugămințile. Dacă nu ești dispus să faci compromisuri, voi găsi altceva în care să-mi înfig dinții.

El își puse jos paharul gol, rușinat.

-Ai dreptate. Îmi pare rău! Cred că sunt atât de blocat în viața mea, încât nu văd o cale de ieșire, nici măcar atunci când mi se oferă pe tavă.

- Asta înseamnă că ești dispus să încerci?

El inspiră adânc, cu stomacul strâns ghem - nu știa dacă de emoție sau de panică.

- Hai să încercăm! Cel puțin planul tău îmi permite să îi dau timp lui Jackson să găsească un înlocuitor fără ca eu să renunț prea curând la un salariu. Jenny termină studiile peste șase luni, așa că va fi o cheltuială mai puțin în viitorul nu prea îndepărtat.

Cat își aruncă brațele pe după gâtul lui Hank.

- Sunt atât de încântată!

Și el era - de îmbrățișare cel puțin la fel de mult ca de afacere.

Își dorea să simtă din nou corpul ei lipit de al lui. Tânjise după asta toată săptămâna - nu voia să-i dea drumul.

- Îți mulțumesc că ai crezut în mine, Hank! Această șansă de a dovedi că sunt capabilă să fac mai mult decât să mă folosesc de faptul că arăt bine înseamnă totul pentru mine. Absolut totul.

Hank îi dădu părul după ureche.

- Nu ai nevoie de această afacere pentru a dovedi asta - mie sau altcuiva.

- Ba da. Am nevoie de ea ca să mi-o dovedesc mie însămi. Obrajii ei se îmbujorară când admise asta, dar apoi ea păru să alunge fâstăceala temporară. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să o aducem pe Vivi la tine acasă, ca să facă niște poze promoționale pentru un site și o broșură. Eu pot lucra îndeaproape cu Helen, astfel încât să nu fie nevoie să-ți iei timp din toate activitățile tale pentru asta. Îți promit că voi avea grijă să fii bucuros că am făcut asta, Hank.

- Sunt deja bucuros, Cat.

El își lăsă mâna să alunece pe coapsa ei, fără să se poată abține.

Cat puse mâna peste a lui Hank pentru a-i opri înaintarea pe piciorul ei.

- O ultimă surpriză.

El își exprimase o predilecție pentru lenjeria ei, așa că ea purta anume o pereche deosebit de drăguță, în caz că ar fi avut motive de sărbătoare. Ea se ridică și își descheie încet rochia, apoi o lăsă să cadă până la glezne.

Hank se ridică de pe canapea și îi pipăi sutienul fin din dantelă albă, înainte ca gura lui să se lipească de a ei și să-i fure respirația. Ea se predă asaltului lui pasional, lipindu-se de el

în timp ce genunchii i se înmuiară ca untul cald.

- Dumnezeuule atotputernic, murmură el, întrerupând sărutul. Îi trăsă cu degetele maxilarul, gâtul și clavicula. Ești ca un vis, Cat.

„Este un vis”, se gândi ea în timp ce se ruga să nu se trezească prea curând. Își dorea să poată rămâne ușoară și jucăușă la nesfârșit, dar știa că asta ar fi imposibil. Degetul lui mare dezmiardă scobitura de la baza gâtului ei.

Închizând ochii, ea își lăsă capul pe spate, și, când gura lui fierbinte se lipi de acel loc, respirația ei deveni clar sacadată. Cumva, săruturile lui Hank erau mai intime decât ale lui Justin sau ale oricărui alt bărbat.

Acest fapt o emoționa și o speria, dar nu voia să renunțe la ele - nu încă.

- Hank, rosti ea răgușit, pipăind marginea tricoului lui, supărată pe țesătură pentru că îi refuza contactul cu pielea lui.

Măinile lui alunecară în susul corpului ei și îi cuprinseră sânii. Dezmiardarea lui continuă până când sfârcurile o dureau de dorință.

- Te rog, gemu ea, apucându-l de umeri. El îi făcea trupul să vibreze ca un diapazon, iar ei îi plăcea asta.

- Răbdare! Buzele lui se lipiră pe gâtul ei. Când ea încercă să protesteze, el o luă în brațe și o purtă pe hol. Nu ești singura care are un program astăzi.

Înainte ca ea să-l poată întreba ce voia să spună, el o lăsă pe pat.

Cuprinsă de pasiune, ea se întinse spre pantalonii lui scurți, dar el o opri.

- E rândul meu să preiau conducerea, Cătălină.

O încălecă și îi duse mâinile deasupra capului, țintuind-o de pat înainte de a o săruta. Pielea ei dogorea oriunde simțea atingerea gurii sau a corpului său.

O durere pulsândă în vintre o făcu să-și arcuiască spatele. Când el îi dădu drumul la mâini pentru a-și scoate cămașa, ea se agăță de coapsele lui.

Respirația lui grea o făcea să fie umedă și plină de dorință. Își mișcă șoldurile, căutând ușurare. Răspunzând cu o ploaie de sărutări apăsate și fierbinți pe gâtul ei și pe sâni, el îi împinse mâinile deasupra capului.

- Rămâi așa!

El o sărută pe abdomen, coborând tot mai mult, până când capul lui poposi între coapsele ei. Degetele lui îi frecau sfârcurile, în timp ce limba îi înconjura cele mai intime părți. Cat se zvârcolea de plăcere și un geamăt frustrat îi scăpă printre buze.

- Hank, te rog!

În câteva minute, el li provocă spasme cutremurătoare. Când trupul ei se liniști, el afișă un zâmbet strâmb. Se ridică în genunchi pentru a-și descheia pantalonii scurți și a pune un prezervativ peste bărbăția impresionantă.

- E rândul meu.

- Slavă Domnului!

Ea își trecu mâinile prin șuvițele lui blonde.

Totul la el o excita, începând cu părul. Ceva la Hank îi dezlănțuia spiritul într-un mod cum nu mai experimentase cu nici un alt bărbat.

El o pătrunse rapid, împingându-se cu lăcomie adânc în ea, aprinzând un foc pe care nici măcar trupurile lor îmbibate de sudoare nu-l puteau stinge. După un moment de exaltare, el se mai domoli.

- Cătălină, rosti aproape pios.

În acel moment, când el părea pierdut, ea se regăsise.

Gura lui se lipi de a ei. Șoldurile lui se loveau de ea într-un ritm frenetic, până când ajunseră împreună pe culme cu un strigăt de fericire.

Hank se prăbuși, respirând cu greutate în ceafa ei.

Ea savură greutatea trupului lui sculptat care o apăsa în saltea. Măinile ei îi cutreierau umerii și spatele, memorând fiecare linie. Câteva clipe mai târziu, el o sărută pe tâmplă, apoi se rostogoli și se întinse, trăgându-i trupul peste al lui.

O modelă pe trupul lui. Bătăile constante ale inimii lui vibrau ca un metronom, dându-i o senzație de siguranță leneșă. Prea curând, el vorbi:

- Urăsc să fac asta - și chiar urăsc asta -, dar trebuie să mă duc acasă. Îi puse degetul sub bărbie, ridicându-i fața spre el. I-am promis lui Jenny că poate ieși în seara asta.
- Încă cinci minute. Ea se ghemui la pieptul lui. Poate zece.
- Bine, zece.

- El își trecu ușor degetele de-a lungul spatelui ei și o sărută pe tâmplă. Vreo șansă să vrei să renegociezi această relație fără obligații?

„Mi-aș dori să pot.” Gândul răsună în sufletul ei, pro- vocându-i o durere.

Cu toate astea, dacă îl lăsa să se apropie mai mult, nu urma decât să doară și mai tare când avea să se termine.

- Hai să nu stricăm o sărbătoare minunată devenind serioși, Hank.

El nu răspunse decât strângând-o puțin mai tare în timp ce se uita în tavan.

- Știi, zise el după o clipă, tocmai mi-ai dat un sfat bun despre cum să profit de oportunități atunci când apar. Bineînțeles, poate că nu mă vezi pe mine - și stilul meu de viață - ca fiind o oportunitate.

- Este vorba despre mine, Hank. Nu despre tine. Nu mă pricep la relații. Nu sunt genul de femeie care să te facă fericit pe termen lung.

- De ce nu pot eu să decid asta? Bineînțeles că trebuia să întrebe asta, pentru că, din perspectiva lui, lucrurile arătau perfect. Dar ea știa că nimic în viață nu era vreodată atât de perfect pe cât părea - cu atât mai puțin ea.

După o lungă dezbatere interioară, mărturisi minimumul pe care îl putea, în timp ce îl avertiza să nu se atașeze prea mult.

- Pentru că eu nu sunt dispusă să mă deschid doar ca să rămân devastată când vei descoperi ceea ce eu știu deja.

Hank îi ridică din nou fața spre el ca să-i întâlnească privirea.

- Este evident că ai niște îndoieli, poate chiar secrete. Nu cer dezvăluiri complete și clopote de nuntă, Cat, dar nici nu sunt un fan al

chestiei cu parteneri de sex. Nu putem avea genul normal de întâlniri? Tu stabilești ritmul.

Logica îi spunea că era prea frumos ca să dureze. Da, logica îi dictase să mențină lucrurile relaxate și să rămână concentrată asupra planurilor lor de afaceri, pentru a nu sfârși cu inima frântă. Dar, din nou, Cat nu fusese niciodată foarte bună prietenă cu logica.

- Fiecare zi pe rând? Sau poate o sută...

- Pași mici.

El chicoti și o sărută pe frunte. Ea se cuibări la loc la pieptul lui, închizând ochii, ru- gându-se pentru iertare, căci, în ciuda a tot ce știa despre ea însăși și secretele ei, se auzea spunând:

- Pot să fac asta.

capitolul 14

Mamă,

Am *încurcat-o* rău. Dar rău de tot.

Îmi place de Hank. Îmi place cu adevărat.

Îmi place în felul ăla, știi tu, în care îmi vine să mă gândesc prea des la el. E autentic, bun și onest, ceea ce mă îndoiesc că el ar putea spune despre mine, cea reală.

Dar mă simt așa bine când se uită la mine; nu pot să plec de lângă el.

Vezi? Am încurcat-o!

Hank insistase ca el să fie cel care să-i comunice planurile lor lui Jackson, mai ales pentru a o scuti pe Cat de furia fratelui ei.

Cu un an în urmă, nu ar fi fost la fel de îngrijorat, dar recente crize de nerăbdare și toanele lui Jackson îl făceau pe Hank să fie precaut.

Cauciucurile camionetei sale ridicară vălătuci de praf când trecu peste aleea cu pietriș ce ducea până la biroul lui Jackson. Sunetul acela îl întâmpinase de sute de ori, din prima zi în care parcase în fața acestui hambar vechi

renovat. Doamne, pe atunci fusese atât de nerăbdător să înceapă o nouă slujbă.

Jackson fusese întotdeauna generos cu toți angajații săi, dar în special cu Hank. Nu știa să spună dacă experiența lor comună de a avea grijă de mame bolnave sau obsesia lor pentru perfecțiune în munca lor crease o legătură specială între ei.

Ceea ce-și putea aminti erau berile Corona băute vinerea după-amiaza pe terasă, călătoriile cu mașina în Vermont pentru a lua lemn de esență tare recuperat, pariurile zilnice pe numărul de solicitări de modificare pe care aveau să le primească de la clienta diabolică, nebuna de doamnă Holloway.

Cu toate acestea, în ultimul an, prietenul său devenise cinic, agitat și lipsit de concentrare.

Jackson avea nevoie de ajutorul lui Hank acum mai mult ca oricând, ceea ce pune pe umerii lui Hank o mare vinovăție pentru decizia de a pleca. Asta ar fi prima dată când ar pleca de lângă cineva care depindea de el, iar Hank nu se putea scutura de îndoielile care se agățau de el ca iedera ce năpădea un trunchi de copac.

Oftând, coborî din camionetă și intră, sperând să-și prindă prietenul în toane bune.

- Hei, amice! Jackson scoase un cartuș vechi de toner de imprimantă. Lasă-mă o secundă!

- Nu te grăbi!

Hank aruncă o privire prin birou, gândindu-se la viitorul său.

Cum avea să reziste la suferințele și coborâșurile cu care se confruntau micile afaceri? Oare presiunea avea să îl schimbe, așa cum părea să îl fi schimbat pe Jackson? Oare urma să o schimbe pe Cat?

-Ți-e sete? Jackson scoase două beri din frigider, azvârli capacele la gunoi și îi întinse una lui Hank.

- Cred că da.

Hank ridică sticla spre Jackson înainte de a lua o înghițitură, apoi observă câteva sticle goale în coșul de gunoi.

- Bei la serviciu?

- După orele de program, când mă ocup de hârtogărie.

Ochii lui Jackson, care nu se întâlneau cu ai lui Hank, spuneau o altă poveste. Cu o atitudine aproape sfidătoare, el luă o gură lungă din sticlă.

- Deci ce se întâmplă? Doug îți mai dă băți de cap?

-Nu.

Conștientizarea faptului că Jackson bea tot mai mult înrăutăți senzația de apăsare pe care o simțea Hank. Pentru o clipă, își regândi planurile, întrebându-se dacă nu cumva el și Cat ar putea aștepta până când noua echipă a lui Jackson avea să fie mai bine pregătită și prietenul lui - mai stabil. Dar Hank îi făcuse o promisiune - una pe care intenționa să și-o țină.

-Am niște vești care probabil te vor surprinde. O să te pună într-o situație dificilă, dar sper că îmi vei dori binele.

- Oh? Ochii lui Jackson sclipiră cu răutate. Oare această veste are ceva de-a face cu sora mea?

„Oare Cat i-a spus deja?”

- Da, de fapt.

Corpul lui Hank se încinse când o imagine a trupului ei gol îi apărură în fața ochilor, o amintire pe care nu voia ca Jackson să o bănuiască.

- Deci a fost de acord să iasă cu tine?

Jackson flutură o mână în aer. Ți-am spus deja

că ar fi o veste grozavă. Nu e ca și cum ai avea nevoie de permisiunea mea, oricum.

- Ei bine, nu este chiar ceea ce se întâmplă. Hank se muștră pentru că ratase deschiderea acestei mici discuții. Trebuia să fie sincer. Ea... noi doi vom face afaceri împreună. Sprâncenele lui Jackson se ridicară.

-Ce?

- Cat s-a îndrăgostit de piesele mele de mobilier și mi-a propus un parteneriat. Eu proiectez și construiesc, ea promovează și vinde.

Hank se încruntă când auzi chicotul supărat al lui Jackson.

- Nu e o glumă.

- Îmi pare rău, zise Jackson și se adună. Fără îndoială realizezi lucruri frumoase, dar Cat nu știe nimic despre această afacere sau despre orice altă afacere, de altfel. Cum a reușit să se convingă - și să te convingă și pe tine - că ar fi un partener bun?

- Nu-i acorzi suficient credit.

- Oh? Deci a venit la tine cu o propunere de afaceri. Și-a susținut ideile cu date despre piețele-țintă, concurență, costuri fixe? Estimările ei par rezonabile?

Poate că ea nu oferă atâtea detalii, dar prezentase o abordare care suna rezonabil.

- A făcut cercetări și și a conceput un plan care ne permite să intrăm ușor, fără să ne asumăm un risc uriaș.

- Ușor? Chiar acolo este o problemă.

Nu te poți lansa ușor într-o afacere și să te aștepti să reușești. Trebuie să te implici total, 24 de ore din 24, șapte zile din șapte. Jackson scutură din cap, dezgustat. Cu tot respectul cu-venit, nu aș fi eu un partener mai bun? Am început și am condus o mică afacere de succes, am o bază de clienți și am lucrat bine împreună timp de mai mulți ani.

- Și, în tot acest timp, nu ți-ai exprimat nici măcar o dată interesul pentru mobila mea și nici nu ai propus acest tip de aranjament. În plus, bazându-mă pe istoricul nostru, s-ar putea să-ți fie greu să mă vezi ca pe un partener, în loc de angajat.

- De parcă te-am tratat vreodată ca pe un angajat. Jackson se îndepărtă de birou cu o expresie de mânie în privire. Înțeleg ce se întâmplă. Îmi pierd omul meu de bază pentru că e Cat neliniștită, iar tu ești atât de înnebunit după ea, încât vei face orice îți cere doar ca să o faci fericită.

- În primul rând, asta este al naibii de jignitor atât pentru sora ta, cât și pentru mine. Hank îl măsoară pe Jackson cu privirea. Poate că tu o consideri schimbătoare, dar eu cred că nu e așa, ci este la fel de capabilă ca tine sau ca David, și este evident că are multă dorință și hotărâre să aibă același succes pe cont propriu.

- Nu trebuie să mă convingi cu privire la atuurile ei. Știu că este o persoană muncitoare și entuziastă și că poate ferma pe oricine, atunci când vrea să obțină ceva. Dar te rog să-mi spui că o parte din tine pune la îndoială planul ei. Faptul că are o față și un nume ușor de recunoscut nu se traduce automat în vânzări, cu atât mai puțin într-o afacere care nu are legătură cu fanii ei. Cat are inteligență socială, dar nu a terminat facultatea, nu are experiență în afaceri - nici măcar un stagiu de vară - din care să fi învățat ceva și e la fel de încăpățânată ca mine. Crede-mă, va sfârși prin a vă băga pe amândoi în necazuri până în gât.

- Eu cred în ea, Jackson. Mai exact, cred în mine însumi. Aceasta este șansa mea de a face în sfârșit ceva ce-mi doresc. Ceva la

care doar am visat până de curând. Nu merit această șansă? Nu am câștigat-o?

Jackson susținu privirea sfidătoare a lui Hank preț de un minut întreg înainte de a scoate un oftat prelung.

- Bineînțeles că meriți.

- În plus, ai recunoscut în trecut că nu știai tot ce trebuie să știi când ai început această afacere. Ți-ai asumat un risc și ai tras din greu, fiindcă a contat pentru tine. Ei bine, eu și Cat putem face și noi asta.

Cei doi bărbați rămaseră așa, cu brațele încrucișate, în tăcere.

Hank își dădea seama că mintea lui Jackson se agita, dar nu avea habar ce urma să spună sau să facă în continuare prietenul său.

Jackson își dădu berea pe gât și aruncă sticla la gunoi. Aceasta ateriză cu un pocnet în coș.

- Deci când mă lași baltă? Oare am cel puțin două săptămâni preaviz, pentru a-ți găsi un înlocuitor?

- De fapt, speram să continui să lucrez pentru tine aproape cu normă întreagă pentru câteva luni, până când eu și Cat vom avea mai multe proiecte.

-Așteaptă o secundă! Vrei să continui să lucrezi pentru mine și să încerci să pornești propria afacere? Încă o dată, expresia lui Jackson deveni neîncrezătoare. Îți spun aceste lucruri cu voce tare și totuși nu reacționezi într-un mod care să indice că pricepi cât de nebun ești să crezi că te poți descurca cu o slujbă cu normă întreagă, un start-up și toate rahaturile familiei tale, Hank.

Când Jackson o spuse atât de direct, părea într-adevăr nerezonabil, dacă nu de-a dreptul absurd, dar Hank își luase angajamentul, așa că nu putea da înapoi.

- Practic, asta fac acum, lucrând la Cat, în timp ce muncesc în continuare pentru tine. Și îmi dă ocazia de a continua să-l pregătesc pe Doug și pe oricine ai angaja să mă înlocuiască, în timp ce îmi permite să-mi mențin un venit stabil, de dragul familiei mele.

Jackson își puse mâinile în șolduri și clătină din cap. Trecu de cealaltă parte a biroului său, privind în gol la un teanc de hârtii, înainte de a lovi cu degetele de două ori în birou.

- Spune-i surorii mele că, data viitoare când va cere o favoare, răspunsul va fi nu. Ce recunoștință a arătat după ce am fost de acord să te pun să faci acele dulapuri blestemate? Sincer, sunt puțin rănit că a pus la cale toate astea fără nici un avertisment sau discuție. Și tu, tu ar trebui să fii prietenul meu, dar și tu m-ai lăsat pe dinafară. Cred că asta dovedește teoria mea. Nu poți avea încredere în nimeni. Jackson miji ochii. Șase săptămâni, Hank. Asta e tot, apoi ești pe cont propriu. Dacă e să te pierd, trebuie să angajez pe cineva în curând, și nu-mi permit să vă țin pe amândoi pe statul de plată la nesfârșit. Și, dacă ăsta e într-adevăr visul tău, îți fac o favoare prin faptul că te las fără plasă de siguranță. Trebuie să trăiești și să respiri afacerea. Doar așa veți reuși.

Șase săptămâni?

Își supraestimase valoarea pentru Jackson, căci nu prevăzuse că avea să fie lăsat să plece atât de ușor. Oare Jackson pur și simplu lovea mânat de furie sau acesta era modul lui de a-i spune lui Hank că blufa?

Doar șase săptămâni de venit constant. Fără el, cum avea să poată plăti facturile, școlarizarea lui Jenny, tariful lui Helen?

- Mult noroc, Hank! Jackson mai scoase două beri și îi dădu una lui Hank. Îți meriți

șansa, cred. Urăsc modul în care ați procedat, dar, pentru binele tău, sper să meargă.

Nu mai era cale de întoarcere acum.

În timp ce Hank îl privea pe Jackson, simți cum îl cuprinde un fior rece.

- Cred că asta face totul oficial. Hank termină de revăzut ultimul document.

- După ce semnăm pe linia punctată.

Zâmbind, ea se uită iute la ceas. Estber va trece pe la noi ca martor. Mai târziu, în cursul zilei de azi, pot înființa conturile companiei și depune banii de început.

- Mi-aș dori să te pot ajuta cu asta.

-Tu contribui cu tot talentul. Fără tine, nu există nici o afacere, așa că nu te mai simți prost. După ce eu și Vivi vom face rost de pozele de care avem nevoie, o să pun în funcțiune site-ul și o să încep să fac reclamă pe rețelele mele de socializare. O să fac și o broșură. Ai verificat spațiul comun? Sunt gata să trimit un cec, dacă ești pregătit.

- Am ieșit duminică și am aruncat o privire. Au niște spații și echipamente grozave. Pare destul de relaxat și prietenos.

- Deci vom semna un contract de închiriere pe termen scurt și vom trimite un cec. Cat adăugă un alt element pe lista de lucruri de făcut. Apropo, am reușit să trag niște sfori și am obținut un mic spațiu de prezentare la acel târg internațional de mobilă de la Chicago, de luna viitoare, ceea ce ne-ar putea oferi o expunere pentru 50 000 de profesioniști în domeniul designului.

Putem lua masa pe care ai construit-o pentru Vivi și alte câteva dintre piesele tale, pentru a-ți prezenta talentul. Este un risc să ne grăbim, dar o oportunitate de o asemenea anvergură nu se va mai ivi până anul viitor.

Hank puse mâna pe coapsa ei și își plimbă degetul mare înainte și înapoi.

- Dacă nu am mai spus-o până acum, mulțumesc! Știu că am fost reticent, dar sunt recunoscător pentru această ocazie. Sper să nu te dezamăgesc.

- Nu o vei face. Lasă-i pe toți să se îndoiască de noi. Nu putem da greș. Ești prea talentat, iar eu sunt prea hotărâtă. Suntem împreună în treaba asta.

Desigur, ea nu abordase niciodată ceva atât de departe de zona ei limitată de competență. Poate că nu avea încredere deplină în dragoste, dar avea încredere în el. Iar credința lui în ea îi dădea încredere.

-Am făcut câteva schițe de prototipuri. Când el i le întinse, își atinse degetele de ale ei, ceea ce o făcu să se gândească să lase munca deoparte și să-l tragă în pat. Dar, înainte de a ne năpusti înainte, vreau să vorbim mai mult despre ideea ta de a scoate doar câteva produse iar și iar... Am niște probleme cu asta.

Înainte ca el să poată continua, ei îi sună telefonul.

- Reține ideea, zise ea și se uită la ecran, apoi la Hank. Este agenta mea. Trebuie să răspund.

Hank aprobă din cap și se lăsa pe spate.

- Bună, Elise. Ce mai faci?

-Cred că am găsit o mare oportunitate pentru tine. Nu e vorba despre îmbrăcăminte sau produse de înfrumusețare, dar se potrivește foarte bine cu reputația ta de eleganță și bun-gust. Știi bijuteriile Elenei Bautista? Ea lucrează în special cu aur de 18 și 24 de carate și pietre semiprețioase. Un stil foarte contemporan, feminin - înrudit cu lucrările lui Marco Bicego. Cred că se potrivește perfect, iar ea a fost mai mult decât încântată să creeze o linie folosind numele tău.

- Da? Sună interesant, dar nu sunt sigură că este potrivit pentru mine.

Cat făcu o grimasă, pentru că nu o informase încă pe Elise despre planurile ei cu Hank.

- Știu că ai vrea să fii implicată activ, dar, în timp ce compania va fi în continuare a ei, ea este dispusă să te lase să contribui la aspectul creativ al liniei. Oferă 500 000 de dolari în avans și o redevență de 6% din vânzări timp de doi ani, cu opțiune de reînnoire.

- 500 000 în avans? Această plată forțată i-ar umple și mai mult conturile și i-ar da un plus de bani pe care să îi folosească pentru Mitchell/St. James. Ar putea să le facă pe amândouă? Cat, observă Hank, se aplecă în față, îl văzu studiind-o, așa că se întoarse ușor. Bazându-ne pe media vânzărilor ei, cât aș câștiga eu anual și ce alte obligații aș avea?

-A semnat recent un contract de distribuție cu Neiman Marcus. Nu am încă toate datele privind vânzările, așa că nu pot estima o cifră, dar ar exista o clauză de exclusivitate atașată acestui contract.

- Exclusivitate înseamnă că nu aș putea promova alte bijuterii?

- Nu, exclusivitate totală. Nu ai putea să-ți legi numele de nici un alt produs pe durata acestui contract.

-Asta nu va funcționa. îi aruncă o privire furioasă lui Hank. Se poate negocia?

- Nu știu, dar de ce nu merge? Ai putea fi în continuare model, pentru că liniile de îmbrăcăminte nu sunt pe numele tău. Există vreun alt produs care te interesează să îl atașezi numelui tău?

Respirând adânc, Cat mărturisi:

- Propria mea marcă, de fapt. Plănuiesc să mă asociez cu un designer de mobilă pentru a începe o nouă afacere, Mitchell/St. James.

Tăcerea lui Elise se întinse la nesfârșit, iar greutatea privirii lui Hank devenea tot mai dificil de suportat. În cele din urmă, o voce înghețată interveni:

- Aș fi vrut să mă fi informat despre asta înainte de a-mi pierde timpul să caut contracte pentru tine, Cat.

- Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama că vorbeai deja cu cineva, îmi imaginam că urma să discutăm orice posibilitate înainte. Cat oftă, dorindu-și ca Hank să nu poată auzi fiecare cuvânt din conversație. Există vreo șansă ca exclusivitatea să poată să fie restrânsă?

- Nu știu, dar nu pare că vei avea timp să te implici în acest proiect, să-ți respecti angajamentele anterioare față de Armâni și să începi o nouă afacere.

- Contractul cu Armâni nu este prea solicitant, zise Cat și apoi întrebă: Ești sigură că nu există nici o șansă ca ea să ia în considerație să facă o excepție de la acea clauză?

-Mă îndoiesc. Exclusivitatea este o chestie standard în acest gen de contracte. Ești sigură că vrei să renunți la atâtia bani pentru ceva atât de riscant? Dacă afacerea ta eșuează, valoarea numelui tău, în scopuri comerciale, se va prăbuși. Asta înseamnă mai puțini bani pe masă data viitoare, presupunând că îți pot face rost de o altă afacere.

Pereții sufrageriei lui Cat păreau să se încline asupra ei. Sudoarea îi țâșni prin piele. Un test clar al pregătirii ei de a renunța la un pariu sigur și de a-și risca reputația pentru o afacere nouă și un om pe care abia începuse să-l cunoască.

Un bărbat cu atât de multe alte obligații care îl solicitau în toate părțile. Un parteneriat care s-ar putea lovi de un drum plin de gropi când relația lor personală avea să se răcească.

Se uită la Hank; ochii lui verzi luxuriantți o priveau și așteptau. Cum putea să-i întoarcă spatele după ce îl lăsase să își facă speranțe? După ce îl înfruntase pe David? După ce îl făcuse pe Hank să renunțe la slujba lui?

Oamenii o subestimaseră întotdeauna; Hank credea în ea. El îi dădea șansa de a dovedi ce putea, la fel de mult cum ea îi dădea lui șansa de a-și trăi visul. El pusese siguranța propriei familii în pericol pentru ea, așa că ea ar trebui să facă același lucru pentru el. Engleza cu accent puternic a mamei ei îi răsună în minte.

„Rămâi pe poziții, *hija preciosa*.”

- Îmi pare rău, Elise. Dacă nu poți negocia o excepție, trebuie să renunți.

- Sper să nu regreti asta. Ar trebui să presupun, de asemenea, că nu vei mai avea timp nici pentru modeling? Poate că ar trebui să regândim relația noastră odată ce contractul tău cu Armâni se va încheia.

- Încă pot accepta ocazional să lucrez ca model, dar, dacă nu mai ești interesată să mă reprezinti, atunci voi respecta această decizie. Cat îl simți pe Hank foindu-se lângă ea pe canapea.

Elise oftă în telefon.

- Hai să vorbim după ce te întorci de la Milano, luna viitoare.

-Bine.

Cat își aruncă telefonul într-o parte și trase adânc aer în piept. Când se întoarse spre Hank, acesta se holba la ea ca și cum ar fi avut două capete.

- Spune-mi că nu ai renunțat la o jumătate de milion de dolari și chiar mai mult, Cat.

- Nu am avut de ales. Era fie asta, zise și arătă spre schițele lui, fie cealaltă. Hank sări de pe canapea și începu să se plimbe în cerc.
- Jumătate de milion de dolari? Nici măcar nu-mi pot imagina să am o asemenea ofertă, darămite să o mai și refuz.
- Dacă o forța să se gândească la asta, era posibil să i se facă și ei rău un pic.
- Hank, era vorba despre o înțelegere pe doi ani. Construim ceva care va dura zeci de ani. Ceva în care am și eu un cuvânt de spus. Și noi o să facem bani.
- Ți-am mai spus, aş putea construi cel mult optsprezece sau douăzeci de piese de mobilier de calitate pe an. Un an grozav ne-ar aduce poate 250000. Pentru mine, 60 000 de dolari înseamnă să obțin cam cât câștig cu Jackson, așa că aş putea chiar câștiga mai mult în funcție de cheltuielile noastre, dar pentru tine e un pas uriaș în jos.
- Ei își înfipse degetele în păr.
- Când o spunea așa, nu părea că ea luase o decizie bună. Dar ipoteca ei era minimă, avea bani, iar ei aveau timp să își dezvolte afacerea. Un sacrificiu pe termen scurt pentru un câștig pe termen lung. Pentru ceva real și semnificativ, pentru ceva care să fie al ei.
- Așa că primul an va fi slab, dar apoi vom angaja ajutoare sau vom lua stagieri, cu costuri mici, care să ne ajute să creștem producția. Și apoi fie pentru a-l convinge pe el, fie pe ea însăși, adăugă: Nu uita că scopul final este producerea în masă de imitații. Acesta va fi momentul în care vor veni volumul de cereri și banii adevărați.
- Sunt îngrijorat că te vei supăra pe mine dacă nu va merge totul cum ai plănuit. Dacă nu va deveni niciodată mai mult decât o

mică afacere aparte? Poți fi fericită fără toate astea?

Făcu un gest în jurul apartamentului ei luxos.

- În primul rând, nu am de gând să-ți port resentimente pentru o idee pe care te-am împins să o accepți. Te rog să nu lași grijile legate de relația noastră personală să te afecteze în luarea deciziilor de afaceri. Hai să ne punem de acord - chiar acum - că cele două sunt separate și promitem să nu lăsăm ca una să o afecteze pe cealaltă.

- Este posibil așa ceva?

El o fixă cu privirea.

- Eu cred că da. Pentru amândoi sunt multe în joc, așa că afacerea trebuie să rămână prioritară, cel puțin până când vom avea o bază solidă. Ea își linse buzele, simțindu-se neliniștită sub greutatea privirii lui. Nu ești de acord?

- Deci deja dai înapoi de la relația noastră personală?

- Am fost de acord să încercăm să ieșim la întâlniri, dar am fost întotdeauna sinceră în privința reticenței de a mă implica într-o relație serioasă. Ea îl prinse de mână. Având în vedere mizele acestei aventuri, dacă e nevoie, interesele de afaceri ar trebui să primeze în fața celor personale.

Hank își feri privirea, chinuit și, sincer, dezamăgit.

- Având în vedere că tocmai ai renunțat la o grămadă de bani și că, de asemenea, pui la bătaie toți banii pentru compania noastră, aș fi un ticălos dacă nu aș fi de acord, nu-i așa?

- Tu nu ai putea fi niciodată un ticălos, zise ea, sperând să alunge tensiunea dintre ei.

El își trecu mâinile peste față, în mod clar îngrijorat.

- Nu sunt obișnuit să fiu în poziția asta și nu-mi place.
 - Ce poziție?
 - Primesc mult mai mult decât dau.
 - Eu nu-ți *dau* nimic. Cine trebuie să construiască toate lucrurile astea?
- Hank se uită fix la ea, apoi încuviință din cap.
- încă mă simt prost că ai renunțat la un lucru sigur.
 - Nu te simți prost! Doar fii hotărât! Trebuie să investim totul în această lansare. Știu că afacerea va crește încet, dar haide să începem cu dreptul! Debutul nostru la târg ar trebui să fie impecabil, în ciuda deciziilor grăbite. E reputația mea în joc, așa că promite-mi că este și prioritatea ta.
- Tăcerea lui Hank nu reușea decât să facă orice alt zgomot din apartament să sune mai tare, mai strident. El o strânse de mână.
- Când fac o promisiune, o țin. Vrei fără cusur, asta vei primi. Ți promit că te poți baza mereu pe mine, Cat.
- Nu m-am îndoit niciodată de asta. Deci după ce vine Esther, vom finaliza actele de înființare. ^ Ea ridică schițele de pe masă și începu să le răsfoiască. Înainte de a fi întrerupți, ai vrut să discutăm în legătură cu acestea?
- Fără avertisment, ea văzu că în ochii lui sclipea dorința, foamea care îi învingea toate celelalte gânduri.
- Mai întâi, hai să sărbătorim!
- Întinse mâna spre ea. Când ea o apucă, el o trase de pe canapea și o lipi de el, sărutând-o. Ea își permise trei, poate cinci secunde de plăcere pură înainte de a-și pune mâinile pe pieptul lui.
- Hank, hai să rămânem concentrați! Mai avem multe de pus la punct, iar Esther va fi aici în curând.

El se uită la ea ca și cum l-ar fi pălmuit, dar apoi făcu un pas înapoi, cu mâinile ridicate.

- Înțeleg.

- Te rog să nu te uiți așa la mine! Tocmai am convenit că afacerea are prioritate.

Ea simți retragerea lui la fel ca răceala care se așternea între ei. Se părea că ideea ei de a separa afacerile de viața personală avea să fie o provocare uriașă.

- Da, așa am făcut. Apropo de asta, trebuie să îți termin dulapurile. Cred că mă voi întoarce la muncă, atunci, partenere. Cheamă-mă când sosește Esther!

Se îndepărtă de ea și dispăru după colț, orice problemă pe care ar fi vrut să o discute fiind aparent uitată.

capitolul 15

Mamă,

Tu m-ai avertizat mereu că, cu cât sunt mai mari secretele, cu atât mai singuratică îmi va fi viața. Trebuie să admit că până de curând nu te-am crezut. Dar nu m-am mai simțit niciodată așa singură, în ciuda faptului că îmi petrec atât de mult timp cu un tip minunat, care pare să mă placă mai mult pe mine decât pe „model”.

E tot mai greu să țin infertilitatea un secret. Dacă aș fi o persoană la fel de bună ca el, aș sfârși spunându-i adevărul, ca să înțeleagă de ce ar trebui să-și vadă de drum. Dar ceva mă oprește întotdeauna.

Mi-aș dori să pot vorbi cu tine.

Când Cat și Vivi se opriră în fața casei lui Hank, îl găsiră fără tricou, tunzând gazonul.

Pielea strălucitoare i se întindea pe umerii musculoși și largi. Picături de sudoare se prelingeau spre talia sa îngustă și dispăreau sub talia pantalonilor scurți cu talie joasă.

Din spate, era peste poate de sexy. Apoi schimbă direcția pentru a tunde o altă fâșie de

iarbă, oferindu-i lui Cat o spectaculoasă vedere asupra abdomenului său și asupra micilor adâncituri de lângă șolduri. Faptul că îl văzu pe jumătate dezbrăcat și transpirat îi intensifică dorința care îi curgea prin vene.

Îi văzu chipul hotărât și remarcă și cearcănele de sub ochii lui. Anxietatea și epuizarea îi înlocuiseră obișnuitul zâmbet moale și jumătatea de gropiță din obraz.

Decizia lui Jackson de săptămâna trecută îl bulversase pe Hank și crescuse presiunea și asupra lui Cat. Perioada de calmare a fratelui ei se întindea pe câteva zile, așa că îl lăsase singur să își plângă supărarea, în loc să se certe cu el. Conștiința ei vinovată nu prea o motiva să pună mâna pe telefon. Deocamdată, se concentra să lucreze rapid, astfel încât Hank să nu fie nevoit să intervină în economiile sale.

Ea implorase, împrumutase și trișase pentru a obține acel loc la târgul din Chicago în ultima clipă. Nu era ideal, dar măcar puteau să-și arate talentul și să stârnească interesul pe o scenă internațională. Prezența ei ar trebui să iște o oarecare curiozitate. Odată ce oamenii aveau să îl cunoască pe Hank și să îi vadă lucrările, cu siguranță aveau să se îndrăgostească. Fotografiele lui Vivi aveau să dea o notă profesională broșurilor lor, care trebuiau comandate imediat dacă voiau să le aibă gata pentru expoziție.

-Este cea mai dragută casă din toate timpurile! zise Vivi, cu mâna în dreptul inimii. Ce căsuță de familie perfectă!

- El a crescut aici.

Cat zâmbi gândindu-se la cât de draguț era atașamentul lui Hank față de casa lui. Probabil aceeași casă în care el ar dori să-și crească propriii copii într-o bună zi. Simți cum i se lasă o greutate pe inimă, pentru că șansele erau ca soția lui să fie o altă femeie.

O imagine cu acea profesoară drăguță, Amy, sclipi în mintea lui Cat, declanșând un fior de gelozie ce o cuprinse din cap până în picioare. Încruntată, Cat o ajută pe Vivi să-și descarce echipamentul fotografic din mașina închiriată în timp ce încerca să alunge gândurile neplăcute.

Hank opri motorul mașinii de tuns iarba când le văzu.

-Aveți nevoie de o mână de ajutor? Întrebă și traversă curtea.

- Nu. Suntem în regulă. Cat își afișă zâmbetul ei de profesionistă înainte ca el să-i observe starea de spirit. Trebuie doar să începem, ca Vivi să poată să termine înainte să apară David și să o ducă pe insula Block pentru weekend.

- Frumos.

Hank o sărută pe Vivi pe obraz înainte de a face același lucru cu Cat. Simpla atingere a buzelor lui îi declanșă o sumedenie de furnicături în stomac. O surprinse pe Vivi privindu-i și, pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva prietena ei avea dreptate. Poate ar trebui să se descarce. Faptul că întregul ei corp amorți instantaneu la ideea asta îi dădu de înțeles că nu era pregătită. Hank făcu un gest spre ușă.

- Helen e înăuntru. Mama ar trebui să se odihnească o vreme, așa că să sperăm că puteți termina fără să o deranjați.

- E atât de palpitant, Hank. Știi că voi fi primul tău client. Vreau o masă de sufragerie - una foarte mare, pentru petreceri.

Hank chicoti.

-Asta e criteriul? Mare?

- Enormă! Ea zâmbi. Proiectează-o cum vrei tu. Am încredere în tine pe deplin.
La fel și Cat.

- Mulțumesc! Ar fi bine să vă apucați de treabă, ca să terminați înainte de sosirea lui David. Hank le conduse înăuntru și le prezentă lui Helen. Eu o să termin de aranjat curtea, apoi fug să o iau pe Jenny de la cursuri. Succes!

Le făcu cu mâna și dispăru pe ușa din față. După ce Vivi făcu zeci de fotografii cu măsuta de cafea și bufetul, ea și Cat puseră în valoare masa de sufragerie. Îi ajustaseră poziția și luminile, adăugaseră flori și tocmai mutau scaunele când Helen o scoase pe mama lui Hank din dormitor.

Gura doamnei Mitchell atârna deschisă, sub niște ochi în care se citeau teamă și confuzie. Cat scrută spațiul - aglomerat de trepid, de lumina stroboscopică, de străini și de scaune - și ghici că haosul avea să o agite și mai mult pe biata femeie.

-Da!

Încercarea confuză a doamnei Mitchell de a vorbi îi strânse lui Cat inima.

Vivi mută rapid cablurile din drum. -Ce? Ce? Tonul ascuțit al vocii bolborosite a doamnei Mitchell indică un strop de spaimă.

Helen o ajută să se așeze pe canapea, dar ea începu să arate cu degetul spre lumina stroboscopică și spre Cat și Vivi.

-Ar trebui să ne oprim? o întrebă Vivi pe Cat.

Cat și Hank aveau nevoie de aceste fotografii pentru broșură și nu își puteau permite întârzieri.

- Avem nevoie doar de o singură poză bună a acestei mese.

Cat se uită la Helen pentru aprobare.

Helen încuviință din cap, în semn că s-ar mai putea lungi câteva minute.

- Să ne grăbim!

Vivi reglă luminile și făcu câteva fotografii, îndemnând-o pe Cat să mute una sau alta. Cat

continua să se uite la doamna Mitchell, a cărei privire încetoșată nu mai părea supărată. De îndată ce terminară, demontară iute echipamentul fotografic.

Când începură să mute mobila la loc, doamna Mitchell își agită brațele și strigă cuvinte neinteligibile. Chiar în acel moment, o femeie despre care Cat presupuse că era Meg intră în casă cu nepotul lui Hank, Eddie.

- Ce se întâmplă? Aruncă o privire aspră către Cat și Vivi înainte de a îngenunchea la picioarele mamei sale și de a-i mângâia un braț. Bună, mamă. Sunt eu, Meggy. L-am adus pe Eddie.

Meg îl puse pe micuț în fața mamei ei, ceea ce o liniști pe doamna Mitchell. De fapt, lui Cat i se păru că gura femeii mai în vârstă se curbă în ceva ce aducea a zâmbet.

- Sărut-o pe bunica, Eddie!

Vivi continuă să-și împacheteze echipamentul în timp ce Cat stătea în picioare, înghețată, privindu-i pe Meg și pe fiul ei, un Hank în miniatură.

Fiecare detaliu al interacțiunii lor ieșea în evidență: afecțiunea dezinvoltă cu care Meg îl bătu pe Eddie pe funduleț, felul în care îi dădu o buclă de pe frunte, asemănarea vizibilă clar la ochi și maxilar. Legătura dintre mamă și fiu, atât de pură și de încrezătoare, trezi o durere singuratică în pieptul lui Cat, care îi strânse plămânii până când abia mai putu respira.

Privirea severă a lui Meg peste umăr rupse vraja. Femeii clar nu-i plăcea prezența lui Cat și a lui Vivi.

În timp ce Meg stătea în picioare, Cat surprinse și asemănarea ei cu Hank. Moștenire genetică puternică, la fel ca la Cat și frații ei.

- Ce se întâmplă aici? Întrebă Meg pe un ton ascuțit.

Cat îi întinse mâna.

- Bună, Meg. Sunt partenera de afaceri a lui Hank, Cat. Ea este prietena mea, Vivi. Făceam câteva poze cu lucrările lui, pentru site-ul nostru și pentru broșura de promovare. Hank ar trebui să se întoarcă în orice moment.

Meg făcu înspre Vivi un scurt semn din cap și strânse cu reticență mâna lui Cat.

-Tu ești sora lui Jackson... modelul.

Tonul ei ușor batjocoritor o surprinse pe Cat.

-Da.

- Habar n-am despre ce afacere vorbești, zise Meg.

Hank nu spusese nimic familiei sale? Lui Cat îi venea greu să creadă asta. De ce ar fi ținut totul secret, mai ales când el fusese întotdeauna atât de conștient de efectul pe care îl avea acest proiect asupra mamei sale și a lui Jenny? își înăbuși valul de greață care i se ridica din stomac.

- Rick? strigă doamna Mitchell, cu ridurile de pe chip exprimând neliniște în timp ce ochii ei sticloși scrutau camera.

- Nu e aici, mamă. Meg se concentrează din nou asupra lui Cat, chiar dacă Eddie veni și se agăță de piciorul ei. Cum fratele meu nu este aici pentru a supraveghea treaba, am să vă cer să terminați pentru ziua de azi. Munca voastră o supără pe mama mea.

- Bineînțeles. Tocmai terminam. Cat îi oferii un zâmbet de scuză care nu reuși să înmoaie comportamentul glacial al lui Meg. Fiul tău este foarte drăguț. Seamănă atât de mult cu tine și cu Hank.

- Mulțumesc! Tonul lui Meg se înmuie la auzul complimentului. Este o bucurie și o pacoste în același timp.

Lucru pentru care Cat o invidia - o senzație inedită, având în vedere că nu fusese niciodată obsedată de copii până când aflase că nu avea să poată rămâne însărcinată.

- Cat, voi duce lucrurile astea la mașină.

Vivi zâmbi, într-o încercare de a domoli tensiunea din cameră. îl voi aștepta afară pe David în timp ce tu termini aici.

„Trădătoare!”

- îmi pare rău că am deranjat-o pe mama ta. Cat mută un alt scaun înapoi sub masă. Ne-am gândit că vom termina înainte ca ea să se trezească.

- Hmm.

Meg ridică unul dintre scaunele din sufragerie, oco- lindu-l în mod uimitor pe fiul ei, care nu pleca de lângă ea. Eddie se holba precaut la Cat, neștiind cât de mult o durea să îl privească.

- De ce nu te duci cu prietena ta și lași casa în seama mea?

- Lasă-mă să te ajut și vom termina cât ai zice pește!

Cat zâmbi, dar încercarea ei de a se împrieteni cu

Meg nu avu succes. Meg puse scaunul lângă masă.

- Serios, Cat, eu și Helen avem totul sub control. Este în regulă. Te rog să pleci!

Neobișnuită să fie expedită astfel, Cat nu se putu abține să nu întrebe:

- îmi pare rău, dar te-am jignit cumva?

- în afară de faptul că ai întors casa cu susul în jos și că mi-ai supărat mama?

Meg îl ridică în cele din urmă pe Eddie pe șoldul ei.

Cat ar fi trebuit să se retragă în liniște, dar tonul nepoliticos al lui Meg o făcu să intre în defensivă.

La urma urmei, era casa lui Hank, și el permisesese sesiunea foto. Nimeni nu intenționase să o rănească pe doamna Mitchell.

- Îmi pare foarte rău pentru asta! Dar te asigur că s-a întâmplat să intri în cel mai prost moment posibil. Mama ta a ieșit din cameră cu doar cinci minute înainte de a ajunge tu. Helen s-a gândit că am putea face una sau două fotografii fără să creăm probleme.

- Bine. Dar ai putea la fel de bine să pleci, din moment ce ai obținut ceea ce ați vrut. E vineri seară, sigur ai planuri.

- De fapt, eu și fratele tău aveam de gând să discutăm despre afaceri în seara asta, printre alte lucruri. Se așteaptă să mă găsească aici când se va întoarce, încercarea lui Meg de a da afară un musafir de-al lui Hank din casa lui o enervase. Era de înțeles că femeia voia să o protejeze pe mama ei, dar Cat simțea mai mult în atitudinea rece a lui Meg. Ai prefera să aștept în bucătărie sau există un birou unde pot sta fără să vă deranjez?

Oftând, Meg îl lăsă pe Eddie într-un colț al sufrageriei și deschise un sertar plin cu jucării. După ce îl instalează și îi dădu blocuri cu care să se joace, se întoarse la zona de luat masa.

- Prima dată când Hank te-a întâlnit, a fost încântat. Plin de speranță. Hank nu a avut prea multe motive de speranță de ani buni, așa că am fost cu toții încântați. Apoi l-ai lăsat baltă pentru altcineva. Acum, ești aici și sunteți implicați într-un fel de afacere împreună. Asta mă îngrijorează. Meg se uită în ochii lui Cat. El nu a pomenit despre asta, ceea ce îmi spune că este nesigur în privința acestui lucru - și în privința ta. Așa că acum mă întreb în ce stare va fi când îl vei dezamăgi a doua oară.

Acuzațiile tăioase ale lui Meg loviră puternic și aproape că îi tăiară respirația lui Cat. Din fericire, siguranța de sine putea fi

invocată tocmai pentru a o ajuta să facă față acestui gen de situație.

- Ești foarte directă, cu siguranță. Un ton defensiv nu ar fi ajutat cu nimic, iar la un anumit nivel Cat înțelegea și chiar aprecia atitudinea protectoare a lui Meg. I-am cerut scuze lui Hank pentru ce s-a întâmplat anul trecut. Apoi când am văzut toată mobila lui frumoasă, i-am sugerat că am putea lucra împreună pentru a o vinde. Sincer, cred că este încântat să iasă din domeniul construcțiilor.

- Și-a dat demisia?

Ochii mari ai lui Meg și tonul strident o îngrijorară pe Cat.

Ea alese să prezinte situația în cea mai frumoasă lumină.

- Încă lucrează pentru Jackson, dar avem deja o comandă pentru o masă de sufragerie, așa că în curând își va petrece tot timpul făcând ceea ce îi place. Mă gândesc că asta te-ar bucura, având în vedere tot ceea ce a făcut pentru voi toți.

Meg asimilă dojana subtilă și apoi își înclină capul, studiind-o rapid pe Cat din cap până în picioare.

- Ai deja o carieră de succes, așa că de ce să te implici într-o afacere mărunță?

- Nu pot fi model la nesfârșit. Am vrut o nouă provocare și admir talentul fratelui tău. Merită o șansă, iar eu îl pot ajuta, ca munca lui să obțină recunoașterea pe care o merită.

- Deci nu există nimic mai personal între voi doi?

Meg se relaxă un pic.

-Nu sunt sigură că asta te privește dar eu și Hank suntem foarte sinceri unul cu celălalt. În timp ce cuvintele îi ieșeau pe buze, ea își dădu seama de minciună. Nu fusese pe deplin sinceră, dar nu se simțea obligată să vorbească

încă despre infertilitatea ei. Luăm *totul* pe rând, pas cu pas. Fără promisiuni sau așteptări.

- Nu știu cu ce fel de bărbați și cu ce relații ești obișnuită, dar Hank nu e un jucător. Nu a fost niciodată. Așa că o să te rog frumos, o singură dată. Nu-l duce cu vorba și nu-i frânge inima!

- Nu fac asta. Cel puțin în privința asta, ea putea ține capul sus. Fusese sinceră în legătură cu rezervele ei în privința unei relații. Tot ce îi promisese era să ia totul treptat. Suntem pe aceeași lungime de undă.

- Mă îndoiesc serios de asta, dar sper să mă înșel.

Cat își trecu degetul mare peste ridurile dintre sprâncene. Înainte ca ea să poată formula un răspuns, Hank și Jenny intrară, cu David și Vivi.

Eddie sări în sus și alergă direct la Hank. Dintr-o singură mișcare fluidă, Hank îl apucă pe nepotul său, îl răsturnă cu capul în jos și îl strânse în brațe, gâdilându-l. Eddie chițăi de încântare - și Hank părea la fel de fericit.

Inima lui Cat se strânse, ca o hârtie mototolită în pumn. Legătura dintre Hank și Eddie făcea evident ceea ce ea bănuise în toate aceste săptămâni. Putea să-i ofere această oportunitate de afaceri, să-l răsfete cu daruri, poate chiar să riște să se expună complet și să-i dea tot ce avea - trup și suflet. Dar, chiar dacă astfel îl făcea fericit, nimic din toate astea nu îi oferea o fiică sau un fiu care să moștenească ochii lui, atitudinea lui blândă, linia lui de sânge.

Durerea o rodea precum nisipul în interiorul unui pantof.

- Rick?

Ochii doamnei Mitchell se ațintiră asupra fiului ei.

Hank îl puse jos pe Eddie și îi oferî mamei sale un zâmbet frumos, apoi o sărută pe creștet.

- Sunt eu, Hank. Sunt chiar aici.

Întregul corp al doamnei Mitchell se relaxă în prezența lui Hank. Ar putea asta să însemne că, undeva în subconștient, ea încă îl recunoștea?

Să fi fost acesta motivul pentru care Hank insista să o țină aproape?

Hank se uită la Meg și la Cat, apoi se încruntă.

- Este totul în regulă?

- O să fie, acum că ai venit, zise Meg cu afecțiune, înainte de a se întoarce să-i arunce o privire vicleană. Mă duc să pregătesc cina. De-abia aștept să aud totul despre noua ta afacere.

Expresia vinovată a lui Hank păru să o satisfacă pe Meg, înainte ca ea să se răsucească și să iasă din încăpere, cu Eddie în urma ei.

Ț Cum a mers? o întrebă Hank pe Cat.

Înainte ca ea să răspundă, David o întrerupse:

- Scuzați-ne! Noi am trecut să ne luăm rămas-bun, dar trebuie să plecăm acum, ca să nu pierdem feribotul.

- Îți voi trimite fotografiile prin e-mail cât mai curând posibil, zise Vivi.

- Mulțumim, Vivi, răspunseră Cat și Hank la unison, în timp ce Cat evită privirea cercetătoare a lui David.

După ce fratele și prietena ei plecară, ea se uită la Hank.

- Cred că am obținut ceea ce ne trebuia, deși mama ta s-a agitat chiar la sfârșit. Îmi pare rău!

-Nu e vina ta. Ar fi trebuit să rămân prin preajmă și să o rog pe Jenny să găsească altă modalitate de a ajunge acasă.
Da, ar fi trebuit. Promisese că avea să facă din această afacere prioritatea lui, și totuși nici măcar nu amintise despre ea familiei sale.
- De ce nu le-ai spus despre planurile noastre?
Hank se uită la Helen, la Jenny, la mama lui, apoi din nou la Cat.
-Vino puțin în spate, în garaj!
- Bine.
Ea îl urmă, nerăbdătoare să iasă din casă.
După ce își asigură un pic de intimitate, el o apucă de brațe.
- Arăți un pic zdruncinată. Presupun că Meg a vrut să te sfâșie, nu?
- Ceva de genul ăsta.
Cat se uită țintă la el, cu ochii mijiți.
-Așadar, mărturisește! De ce le-ai ascuns adevărul celor din familia ta?
Hank își trecu mâinile peste față.
- Cu tot stresul de aici, m-am gândit că ar fi mai bine să nu provoc îngrijorări. Am sperat că, dacă vom primi curând o comandă, atunci faptul că voi mai lucra pentru Jackson doar câteva săptămâni nu va părea atât de riscant. Dacă Vivi vorbește serios în legătură cu masa aceea, asta ar trebui să amortizeze lovitura.
- Deci nu ai îndoieli și nici nu te gândești să te retragi?
- Nu, Cat. Ți-am făcut o promisiune.
Cat oftă pentru a elibera tensiunea ce i se adunase în stomac.
- Aș fi vrut ca Jackson să nu te pedepsească punându-te pe liber atât de repede.
Hank clătină din cap.

- Nu este o pedeapsă. E un pic supărat pe noi, dar, în felul lui, încearcă să ne ajute.

Poate, dar Cat îl cunoștea pe fratele ei suficient de bine cât să știe cât de mult prețuia el loialitatea. Dacă Jackson avea un punct slab, acela era incapacitatea de a suporta jignirile sau trădările, așa că nu putea să nu se întrebe cât timp avea să îi considere neloiali pe ea și pe Hank.

-Ai de gând să mai rămâi pe aici, nu-i așa? Meg e o bucătăreasă bună și va pleca după cină. Jenny va ieși probabil în oraș. Mama mea va dormi. întinse mâna spre ea. îți cunosc prioritățile, dar asta nu înseamnă că nu ne putem bucura de puțină intimitate mai târziu. Dacă ești drăguță, îți voi face un tur privat al camerei mele.

Oricât de ispititor ar fi fost, Cat se eliberă din brațele lui.

- Ultima parte sună ademenitor, dar ar fi o greșeală să stau pe lângă Meg în seara asta. În plus, cred că e timpul să mă duc să-l văd pe Jackson. Noi n-am mai vorbit de când ai aruncat bomba. Se pare că vom avea amândoi parte de o confruntare între frați în seara asta.

Mirosul înțepător de usturoi îi umplu nările lui Hank când intră în bucătărie, făcându-i stomacul să chiorăie.

Meg, Jenny și mama lui erau deja așezate la masă, iar Eddie mai avea puțin și cădea din scaunul lui.

- Ia o farfurie, îi zise Meg.

- Miroase bine, mulțumesc!

Hank se apropie de scaunul cu roțile al mamei sale și o sărută pe creștet înainte de a se așeza între ea și Eddie.

Expresia mamei sale rămase pasivă, femeia privind în gol la mâncarea neatinsă. Hank scutură din cap, încercând să le ascundă

surorilor sale îngrijorarea crescândă stârnită de lipsa poftei de mâncare a femeii. După ce înfipse un pai într-o cutie de Ensure, i-o ridică la gură. În câteva minute, ea își vărsă băutura pe partea din față a cămășii, la fel cum Eddie își vărsase sosul pe a lui. Jenny își lăsă capul în jos la auzul plânsetului lui de copil mic.

Meg făcu semn din cap spre mama lor.

-Ajut-o tu, eu mă voi ocupa de Eddie.

Probabil avea să fie o altă cină călăie. Oftând, Hank tamponă bumbacul îmbibat al cămășii mamei sale cu șervețelul său și apoi o duse pe femeie în dormitor, ca să o ajute să se schimbe.

- Nu! Ea îl lovi peste mâini. Nu!

- Mamă, hai să îți punem asta mai întâi! El o ajută cu calm să îmbrace o cămașă curată, în ciuda faptului că ea îi dădea peste mâini. Vrei să te odihnești aici?

- Vreau acasă.

- Știu. El știa că ea voia să spună că își dorea să se întoarcă la vremea când casa și familia îi erau familiare. Când lucrurile aveau sens și viața era mai ușoară și plină de râsete. La naiba, voia și el să „să se întoarcă acasă”. Hank o ajută să se bage în pat și blocă roțile scaunului cu roțile.

- Vin să văd ce faci peste puțin timp.

Ea se uita la el din pat, fără să înțeleagă. În fiecare zi, ea se îndepărta tot mai mult de ei, constată el obosit. Era atât de al naibii de obosit.

Își apăsă palma peste ochi pentru a opri usturimea. Când se întoarse în bucătărie, Jenny și Meg tăcură suspect de brusc. Hank se așeză să-și termine cina, în timp ce ele încărcau mașina de spălat vase.

-Mulțumesc că ai gătit, Meg, zise el și luă o chiftea. E foarte bun.

- Cu plăcere! Poate că acum putem vorbi puțin despre această nouă afacere pe care o începi cu modelul, zise Meg strâmbând din nas.

- Ea are un nume. Cătălină. Puse furculița jos și se aplecă în față. De ce te strâmbi?

Meg îi aruncă o privire rapidă lui Jenny, apoi trase aer în piept înainte de a-i răspunde:

- Imaginează-ți surpriza mea când am găsit-o aici, mutând lucrurile și pomenind despre o nouă afacere, despre care nu te-ai deranjat să ne spui.

- Nu am vrut să vă îngrijorez înainte ca lucrurile să fie bine stabilite. Petrecu cinci minute informându-le despre propunerea lui Cat și despre târgul de mobilă care urma să aibă loc. Oricare ar fi părerea ta, „modelul” îmi oferă șansa de a deține propria afacere, făcând ceea ce îmi place.

- Pun pariu că afacerea nu este singurul lucru pe care îl oferă, comentă Meg, cu sprâncenele ridicate.

- Ce-i cu atitudinea asta? Și, dacă tu crezi că voi vorbi acum cu tine despre viața mea personală, te înșeli.

Meg ignoră mustrarea lui.

- Având în vedere cum te-a părăsit anul trecut, cum poți avea încredere în ea cu ceva, cu atât mai mult cu situația ta financiară? E un dezastru care așteaptă să se întâmple pentru tine și pentru familia noastră. Mama a devenit mai agitată cu tine plecat pentru perioade mai lungi în ultimele săptămâni. Meg împături prosopul de vase, clătinând din cap. Sincer, nu m-am gândit niciodată că te voi vedea, pe tine dintre toți bărbații, că lași căpșorul mic să îl controleze pe cel mare.

- Meg! exclamă Jenny, cu ochii mari. Scârbos!

De dragul lui Eddie, Hank se abținu să răstoarne masa din bucătărie.

Cu o stăpânire de sine totală, puse tacâmurile jos, se șterse la gură și apoi îi vorbi lui Meg pe un ton extrem de calm:

- Pentru prima dată, fac ceva mai mult decât doar să muncesc pentru a avea grijă de toți ceilalți. Am pe cineva care mă ajută cu visurile mele. Cineva care se dă peste cap pentru a face lucruri drăguțe pentru mine și care nu a cerut în schimb decât ca eu să profit de ocazia pe care mi-a oferit-o. M-aș fi gândit că, după tot ce am făcut pentru voi toți, ați putea să mă încurajați, nu să-mi distrugeți fericirea.

- Încerc să evit să fii rănit, zise Meg, cu brațele încrucișate. Chiar crezi că acest flirt va dura? Și cât va trece până când va dori să fugă de atelier și birocrație și să se întoarcă la viața ei în lumina reflectoarelor? Amândoi știm că nu ești genul care să se afișeze în Manhattan prin restaurante și cluburi de lux, darămite să câștige suficient pentru a mulțumi pe cineva ca ea pentru mult timp.

Jenny își îngropă fața în mâini, nefiind pregătită să facă față conflictului dintre frații ei mai mari.

Hank își împinse farfuria deoparte.

- Jenny, du-l pe Eddie în sufragerie, te rog!

Privirea lui Jenny se mută de la Hank la Meg înainte

de a-l ridica pe Eddie de pe scaun și a ieși din cameră. În clipa în care dispăru, Hank se repezi la Meg:

- Știi, poate m-aș fi distrat mai mult și aș fi avut mai mulți bani dacă nu aș fi renunțat la tot ce mi-am dorit vreodată pentru ca voi toți să mergeți la facultate, să vă alegeți o carieră, să vă îndrăgostiți, să vă întemeiați o familie.

Deb și Anne abia dacă au rămas pe aici cinci minute după ce au absolvit, locuind în mod convenabil la Boston. Jenny aproape că și-a luat diploma. Între timp, eu nu am mai făcut nimic pentru mine de când am terminat liceul. Când îmi vine rândul să am o viață?

- Nu te purta de parcă nu v-am ajutat niciodată pe tine și pe Jenny.

- Câteva ore pe săptămână și 200 de dolari pe lună, Meg.

- Hei, lucrez cu normă întreagă și am o ipotecă și alte cheltuieli.

- Și eu! Hank lovi cu mâna în masă înainte de a-și coborî vocea. Eu lucrez între zece și douăsprezece ore pe zi. Practic, am crescut-o pe Jenny de unul singur. Am plătit casa asta, chiar dacă nu o dețin. V-am ajutat pe fiecare dintre voi cu taxele de școlarizare și duc în spate cea mai mare parte a cheltuielilor pentru îngrijirea mamei. Mă trezesc de câteva ori pe noapte pentru mama și nu am mai fost la o întâlnire adevărată de șase luni!

- Nu știam că ai atâtea resentimente.

- Nu am resentimente față de tine, dar am crezut că apreciezi toate sacrificiile mele. Și totuși, iată-te aici, sa- botându-mă cu îndoieli și suspiciuni.

Se ridică și dădu drumul farfuriei în chiuvetă.

Adrenalina îi curgea prin vene. Simțind că era prea aproape de a rosti lucruri care nu ar mai putea fi retrase, se năpusti spre ușa din spate.

- Hank, așteaptă!

Vocea lui Meg îl urmări în timp ce pășea afară și intra în atelierul său, trântind ușa în urma lui.

Oricât de mult i-ar fi displicut să recunoască, remarcile lui Meg nu erau singurul motiv pentru care era furios. La urma urmei, pariul lui le pusese pe Jenny și pe mama lor în

pericol. Dacă această aventură eșua, așa cum Jackson părea convins că urma să se întâmple, el avea să rămână fără slujbă. Bătu cu pumnul în masă. Gândul de a o lua de la capăt în altă parte îl deprimea.

Și orice ar fi simțit pentru Cat nu transforma relația lor în ceva mai serios. Nu încă, în orice caz. Și, având în vedere ezitățile ei, poate că nu urma să se întâmple vreodată.

Meg avea dreptate. Probabil se îndrepta spre o cădere pe ambele fronturi. Îndoiala se răspândi ca un foc de paie, făcându-l să transpire. Aruncând o privire la ceas, o sună pe Cat, sperând că ea ar putea stinge flăcările.

Nu răspunse. Spera că Jackson nu avea de gând să o ia la rost prea mult.

Hank stătea în atelierul lui, amintindu-și când fusese ea acolo cu el prima dată, cum îl surprinsese expunându-i câteva dintre nelișițiile ei.

Multe se schimbaseră între ei din acea noapte, cele mai multe dintre ele în bine. Totuși, prioritatea ei rămăsese relația lor de afaceri, nu cea personală.

Își puse telefonul în buzunar, stinse lumina și se îndreptă înapoi spre casă. Unde Jenny și Meg îl așteptau. Oricare ar fi fost visurile romantice pe care le nutrea în legătură cu Cat, acest „aici” era realitatea lui.

Surorile și mama lui îl iubeau. Se bazau pe el. Și ele aveau să fie în viața lui pentru totdeauna. În acest moment, nu putea spune asta și despre Cat, ceea ce făcea foarte greu să o învinovățească pe Meg pentru îngrijorările ei.

Când reîntră în bucătărie, el ridică mâna pentru a-și opri surorile să vorbească.

- Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul! Știu că ești îngrijorată și știu că îmi asum niște riscuri. Își întinse brațele pentru o îmbrățișare, cuprinzându-le pe amândouă și

odihnindu-și obrazul pe capul lui Jenny. Vă iubesc și nu regret nimic din ceea ce am făcut.

- Apreciem tot ce faci, Hank, zise Jenny cu glas sufocat. Jur că o facem!

-Știu.

Eddie tropăi și își ridică brațele.

-Sus!

Hank simțea că i se încălzește inima de fiecare dată când micuțul rânjea la el, așa că se aplecă și îl ridică pe Eddie pe umerii lui. Apoi se forță să se uite la Meg.

- Suntem bine, nu-i așa?

- Îmi pare rău dacă te-am rănit! Meg oftă. Ai dreptate. Am lăsat toate greu în seama ta, probabil pentru că ai făcut să pară ușor și nu te-ai plâns niciodată. Dar știu mai bine decât oricine cât de dificil este să ai grijă de bolnavii cronici. Ea se întinse să îl ia pe Eddie de pe umerii lui. O să vorbesc cu Anne și Deb să se implice mai mult, atât financiar, cât și fizic. Ar trebui să se arate oricum mai des pe aici.

- Mulțumesc! Orice strop de ajutor va face diferența.

Totuși, el nu putea să scape de senzația că lucrurile nu aveau probabil să meargă decât spre mai rău.

capitolul 16

În loc să folosească cele zece minute de condus pentru a se pregăti pentru o confruntare cu Jackson, Cat își petrecu timpul repetând conversația cu Meg, a cărei dezaprobare se lipea de ea ca o cămașă de mătase într-o zi călduroasă. Între asta și reticența lui Hank de a spune familiei sale despre aventura lor, ea nu era în cea mai bună stare de spirit pentru a se confrunța cu fratele ei.

Stând în mașină, se uita fix la casa lui și se gândea la poziția ei. Sigur, îl furase pe Hank

din echipa lui și, da, știa cât de mult se baza Jackson pe Hank. Dar, așa cum îi spusese lui David, Jackson nu-l deținea pe Hank. Și el nu avea dreptul să o certe pentru că începuse o afacere la care el nu se gândise, darămite să îi dea curs.

Încurajată de aceste reflecții, porni pe aleea principală. Aruncând o privire în jur, observă tufișurile prea mari și mici pete de lemn putrezit și vopsea exfoliată pe casa cu șindrilă. Încruntându-se, bătu la ușa din față. Dinăuntru, îl auzi strigând „Vin” în timp ce își târșea picioarele spre intrare.

Când deschise ușa, surpriza lui se transformă rapid într-un rânjet familiar.

- Nu mă așteptam să te văd în seara asta, Iuda!

-Ha-ha!

Ea se folosi de o veche tehnică de distragere a atenției, bătându-l pe obraz și sărutându-l în semn de salut. Atunci simți mirosul de whisky.

- Tărie?

- Nu începe, zise el și își încrucișă brațele. Nu sunt pregătit pentru o prelegere, Cat. Dacă de asta ai venit, întoarce-te și du-te acasă!

- Fără prelegeri. Am venit să vorbim.

Când intra în casă, simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Mirosul slab de fum de țigară domina aerul stătut din casă. O sticlă de Glenfiddich pe jumătate goală era așezată pe măsuta de cafea, printre o farfurie murdară, cutii goale de mâncare chinezească și un pumn de ambalaje de Snickers.

- Ce-i cu mizeria asta? Alte zone ale casei aflate în raza ei vizuală îi dezvăluie aceeași diferență marcantă față de ordinea cu care se obișnuise din partea lui.

- Este vineri. Sunt bărbat și nu mă așteptam să am musafiri.
El strânse gunoiul și farfuria murdară de pe măsuța de cafea. Ea îl urmă în bucătărie, doar ca să descopere alte feluri de mâncare îngrămădite în chiuvetă și hârtii și corespondență împrăștiată pe blat.
În liniște, strânse plicurile aruncate și rupte. Când deschise coșul de gunoi, zări două sticle goale de whisky.
Închise încet sertarul cu coșul de gunoi. El bea prea mult, așa cum bănuiau David și Hank. Se abținu să îi țină o predică, încercând să găsească o explicație.
- Ce face un cuceritor ca tine singur într-o vineri seară?
- Am terminat cu întâlnirile pentru o vreme.
El nu își ridică privirea din chiuvetă.
- Asta pot să înțeleg.
Cu doar două luni în urmă, Cat simțise exact la fel. De atunci, îl lăsase pe Hank să intre în viața ei, și acum totul se schimba.
- Hmm. Mie mi se pare că te descurci foarte bine. Mulțumesc că mi-ai luat omul pe care îl consideram mâna mea dreaptă. Mai ales după ce l-am convins să se ocupe de proiectul tău. Jackson puse ultima farfurie în mașina de spălat vase înainte de a se șterge pe mâini. Sper că știi ce naiba faci, altfel o să-i distrugi viața rău, Cat. Poți să te descurci cu responsabilitatea și presiunea asta?
Se părea că nu foarte bine, recunosc în sinea ei.
- Nu ar avea parte de atâta presiune dacă nu ne-ai fi dat doar șase săptămâni pentru a pune lucrurile în funcțiune.
Colțurile ochilor lui Jackson se încrețiră în vreme ce el zâmbea.

- Crezi că ar trebui să-l păstrez pe statul de plată și să continui să-i plătesc asigurarea de sănătate, chiar dacă, în esență, m-a anunțat că demisionează?
- Ce rău ar face? Mereu spui că este cel mai bun angajat al tău, că depinzi de el.
- Hank muncește cât doi, dar i-am angajat deja pe Doug și Ray vara asta, iar acum trebuie să angajez un înlocuitor pentru Hank. Nu pot să am trei oameni noi pe statul de plată și să-l țin pe Hank angajat pe perioadă nedeterminată. Nu e o afacere bună.
- Nimeni nu a spus pe termen nelimitat, dar șase săptămâni sună cam dur pentru cineva pe care îl consideri prieten, zise Cat cu mâinile în șolduri.
- Zise cea fără experiență în gestionarea angajaților sau în privința cheltuielilor pe care le implică o afacere. Mai vorbim noi peste un an. Vom vedea cum ți se va schimba perspectiva. Asta dacă vei mai fi în afaceri.
- Ești atât de sigur că voi eșua, dar eu nu știam nimic despre modelling când am început, și uite ce am realizat. Ea miji ochii. Abia aștept să vă dovedesc ție și lui David că vă înșelați.
- Jackson își ridică mâinile.
- Sper din tot sufletul să-mi dovedești că mă înșel. Crezi că m-aș bucura ca tu să pierzi banii și ca întreaga familie a lui Hank să sufere? La naiba, unul dintre motivele pentru care îi tai lui Hank asigurarea de sănătate este ca să mă asigur că te implici și că vei da 150%. Cre- de-mă, mai puțin de atât nu va fi suficient.
- Deci nu-mi porți pică? Cat își înclină capul, și Jackson o prinse ușor de el, așa cum făcea când erau mici.

- O, îți port un pic de ranchiună. El o sărută pe frunte înainte de a-i da drumul. Nu-ți face griji, îmi va trece până la Crăciun. Dar, spune-mi, ce se întâmplă cu adevărat între voi doi, în afară de chestii de afaceri? Norwalk e foarte departe de Park Avenue. Iar Hank nu este exact genul tău.

- Uneori, o schimbare face bine la suflet, Jackson.

- Amin, bombăni el în timp ce se îndrepta spre canapeaua din sufragerie, unde se așează și apucă telecomanda. Mi-ar fi și mie de folos o schimbare.

-Cum așa?

Cat se afundă în fotoliul din piele, sperând să exploateze ocazia pe care el i-o oferise.

- Nu contează, zise și o ignoră, turnându-și alt pahar de tărie. Vrei și tu?

- Nu, mulțumesc! Ea își mușcă limba ca să nu comenteze despre băutură. Spune-mi, ce vrei să spui când zici că ai nevoie de o schimbare?

- Nimic, doar vorbeam.

El se holba la ecranul televizorului în timp ce buto- na canalele. Ea îl privi cum dădea pe gât jumătate din conținutul paharului său în câteva secunde.

- Poate ar trebui să o iei mai încet, Jackson!

El își ridică degetul arătător.

- Oprește-te!

- Bine, zise ea cu un oftat.

La urma urmei, o mulțime de oameni beau vinerea seara. Cel puțin, Jackson nu avea să conducă.

În timp ce televizorul bubuia, mintea lui Cat reveni la Hank.

Contrar planului ei, se atașase de el. Sfatul lui Vivi se ițea prin conștiința ei ca buruienile care răsăreau prin crăpăturile de pe aleea din fața casei lui Jackson.

„Și, apropo, planul tău lasă pe dinafară cel mai important beneficiu al oricărei relații - dragostea.”

La 28 de ani, Cat știa foarte puțin sau chiar nimic despre dragostea adevărată. Ea crezuse că Justin o iubea, dar el o considerase doar un trofeu. Înaintea lui, nu existase decât un șir de iubiți dezamăgiți că ea nu se ridica la înălțimea celui model de sex-appeal și feminitate. Iar acum, infertilitatea - antiteza acestei imagini - cerea ca Hank să fie deschis la ideea de adopție sau donatoare de ovule ori poate chiar să își ia gândul de la a avea copii.

Dacă n-ar fi fost infertilă, dacă ea și Hank n-ar fi început o afacere, dacă, dacă, dacă...

Angajamentul necesita onestitate.

Onestitatea însemna ca ea să se deschidă, să fie vulnerabilă și să riște să fie respinsă - trei lucruri la care nu se pricepuse niciodată.

Clinchetul unui pahar îi atrase atenția în timp ce Jackson își turna din nou băutură.

Poate că fratele ei nu voia ca ea să îl ajute cu problemele lui, dar ea avea nevoie de ajutorul lui cu ale ei.

- Jackson, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva serios. Ceva personal.

- Te-am tot avertizat, nu sunt pregătit pentru o prelegere.

El opri televizorul și aruncă telecomanda deoparte.

- Nu, este vorba despre mine.

„O, Doamne! Oare chiar am de gând să fac asta?” Ea înghiți în sec, dar gura îi rămase uscată.

Fruntea lui Jackson se încreți de îngrijorare. Se trase mai în față, dădu băutura deoparte și își sprijini coatele pe genunchi.

- Spune-mi!

Și acolo era el, fratele pe care se putea baza. Concentrat, grijuliu, dispus să asculte. O viață întreagă de iubire între ei - secrete din copilărie, glume doar de ei știute, siguranța unei iubiri necondiționate. Ea nu-și putea imagina viața fără el sau fără David, ceea ce nu făcea decât să sublinieze faptul că era posibil să nu-și întemeieze niciodată o familie proprie.

Familie. A ei nu-și revenise cu adevărat după moartea mamei lor. Tatăl ei și Janet orbitau în jurul familiei acum, în loc să fie centrul acesteia, așa cum fuseseră părinții ei. Dragostea lui Vivi îl salvase literalmente pe David de la a fi complet izolat. De asemenea, îi oferise o punte de legătură între el și familie, însă secretul lui și al tatălui lor încă îl ținea distant. Între timp, Cat și Jackson rămăseseră blocați, incapabili să ceară ajutor, dar și fără să își găsească fericirea.

Ceva trebuia să se schimbe, pentru că i-ar frânge inima să-l vadă pe Jackson continuând să se zbată, și, spre surprinderea ei, ea știa că viața singuratică pe care o acceptase ca fiind soarta ei era o existență prea lipsită de sens.

Oricât de apropiați s-ar fi considerat ea și Jackson, trecuseră ani de când nu se mai destăinuiseră cu adevărat unul altuia. Rămăși doar cu îndrumarea tatălui, se retrăseseră cumva și mai mult în ei înșiși. Asta trebuia să se termine, iar ea trebuia să găsească acum curajul de a face primul pas.

Cu inima în gât, înghiți din nou, sperând să alunge încordarea și să vorbească fără să se prăbușească. Căldura îi cuprinse întregul corp, făcând-o să se simtă nădușită. Își șterse fruntea cu mâna și își linse buzele.

- Doamne, Cat, mă sperii. Ce s-a întâmplat?

- Ginecologul m-a diagnosticat cu insuficiență ovari- ană prematură, ceea ce înseamnă, în esență, menopauză prematură. Chiar și cu tot felul de intervenții, probabil nu voi putea avea niciodată copii.

Pe fața lui se așternu o expresie confuză.

- Stai, de unde a apărut asta?

După ce îi oferi detaliile care duseseră la diagnostic și riscurile de sănătate la care era expusă, el se mută pe marginea canapelei.

- Știi de aproape două luni? o întrebă și o strânse de mână. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Din pricina șocului, la început. Știi că nu am avut niciodată fantezii legate de o viață fericită, cu mine ca mamă casnică, dar diagnosticul m-a dezechilibrat. Nasul începu să o mănânce, dar ea continuă: Aveam nevoie de timp pentru a absorbi totul. De atât timp am avut nevoie ca să fiu gata să spun cuiva din familia noastră. Abia recent i-am zis lui Vivi.

- Nu și tatei? întrebă Jackson, frecându-i în continuare mâna și antebrațul.

- Nu. Dacă nu mă voi căsători niciodată, poate că el nu trebuie să știe.

Cat simți cum i se schimonosește fața. Tatăl ei presu- pusese întotdeauna că ea urma să fie un fel de soție și mamă-trofeu, așa că această veste l-ar dezamăgi din mai multe puncte de vedere. Ușoara panică pe care o simți când își imaginează reacția lui făcu ca vocea să i se frângă.

- Nu pot să-i spun. O să mă oblig să mă duc la toți specialiștii de pe planetă, în ciuda faptului că voi primi același răspuns iar și iar. Știi că nu s-a priceput niciodată să ne consoleze pe nici unul dintre noi - asta era treaba mamei.

-Vino aici!

Jackson o trase lângă el pe canapea. Ea se afundă în îmbrățișarea lui și dădu drumul lacrimilor.

- Infertilitatea este o afacere profitabilă, Cat. Se caută mereu răspunsuri. Niciodată să nu spui niciodată. Ești tânără.

- Foliculii mei nu produc ovule. Trebuie să accept faptele, nu să mă agăț de fantezii.

Adevărul dur făcu acum ca lacrimile să o înece. Fusese mult mai ușor să îi spună lui Vivi decât să-i împărtășească această veste fratelui ei. Jackson o strânse mai tare, de parcă forța lui ar fi putut ameliora situația, își trecu mâna mare prin părul ei și apoi o sărută pe creștet. Când îl auzi că-și trage nasul, Cat începu să plângă și mai tare.

- Nu suport să te văd suferind, surioară.

Îi ridică ușor fața, până când ea se uită la el. Ochii lui de culoarea coniacului o afectau la fel ca un pahar din iubitul lui whisky - arzători și totuși liniștitori, întotdeauna avusese cei mai frumoși ochi din familie. Pătați cu atât de mult aur, străluceau mai cald și mai bogat chiar și decât ochii mamei lor. Ochi hipnotizanți, care te purtau departe de problemele tale, cel puțin până când observai că încep să strălucească din pricina lacrimilor.

- Ascultă-mă! Nu pot să-mi imaginez ce simți, iar eu nu-ți spun ce să faci, dar, dacă vrei să fii mamă, există și alte opțiuni. Adopție, donatoare, orice... Această problemă nu înseamnă că nu vei putea fi mamă vreodată. Și ai multă iubire închisă în inima ta. Știu că ai fi o mamă bună, ca mama.

Amintirile legate de zâmbetul mamei sale, de accentul ei, de felul cum fredona în bucătărie în timp ce gătea *paella* se înfășurau în jurul inimii ei ca o îmbrățișare caldă. Și

totuși, în ciuda complimentelor lui Jackson, Cat nu fusese niciodată caldă și deschisă ca mama lor. Și, în ciuda bunelor lui intenții, nici una dintre variantele de a deveni mamă pe care i le spusese nu îi atenua durerea. Chiar dacă părea superficială sau meschină, ea nu putea să nege dorința primitivă de a vedea zâmbetul lui Jackson, inteligența lui David sau flerul mamei ei în propriul copil.

Gânduri confuze și dureroase se amestecau cu dezgustul de sine, stârnindu-i o criză de plâns. Se agăță de pieptul lui Jackson, îngropându-și fața în cămașa lui. El o ținu în tăcere până când plânsul ei se liniști. Capul o durea din caQza izbucnirii emoționale, dar răzbi prin dezastru pentru a-și recăpăta curajul de a pune cu voce răgușită cea mai înfricoșătoare întrebare.

- Este corect să îi cer unui bărbat să renunțe la copii biologici pentru mine? întrebă ea privind în sus spre el.

- Mai corect decât să-i furi unul.

Expresia lui Jackson devenise sumbră și distantă, ca și cum ar fi dat laoparte o amintire dureroasă.

- Ce înseamnă asta?

Cat simți cum corpul lui devine rigid ca granitul, așa că se îndepărtă ușor.

- Nu mai contează. Probabil nu sunt cel mai potrivit pentru această conversație. În plus, nu ar trebui să-ți faci griji în legătură cu asta până când nu întâlnești un tip pe care crezi că l-ai putea iubi. El înclină brusc capul. Cu excepția cazului în care... Hank e acel tip? „Poate.”

- *Ipotetic* vorbind, când ar fi momentul potrivit pentru a împărtăși astfel de informații? Nu prea curând, altfel va crede că deja plănuiesc să ne căsătorim. Dar e corect să aștept până când vom începe să vorbim despre

viitor? Se uită în ochii fratelui ei. Ești bărbat. Când ai prefera să afli?

Ochii lui Jackson se măriră în timp ce el își freca pieptul.

- Nu știu.

Ea observă din nou o expresie îndurerată pe chipul lui. Articulațiile lui trosneau în timp ce își întinse brațele și își trosni încheieturile degetelor.

- Știi că mi-am dorit întotdeauna o familie mare. Dacă aș afla despre asta după ce m-aș îndrăgosti, aș fi trist, dar nu ar fi o problemă. Vreau să spun că, până la urmă, nimeni nu știe ce ne rezervă viitorul, și aș fi fericit să cresc orice copii cu o femeie pe care o iubesc. Dar, dacă ea mi-ar ascunde intenționat informația până când aș cere-o în căsătorie sau ceva de genul ăsta, poate că m-aș simți un pic trădat. Nu pot să spun. Inima și mintea nu funcționează la fel când vine vorba despre aceste lucruri. El o strânse pe Cat în brațe. Poate că momentul potrivit este oricând tu și „iubitul tău ipotetic” discutați dacă relația să devină serioasă. Jackson își trecu mâna prin păr, părând pierdut. La naiba, nu știu. Nu mă pricep la astfel de lucruri. Ar trebui să vorbești cu David.

- O să-i spun și lui David săptămâna asta. Îi strânse mâna și privi în gol. Bănuiesc că nu există un răspuns corect.

-Surioară, nu te-aș lăsa niciodată să ajungi cu un tip care nu te iubește la fel de mult ca mine, ceea ce înseamnă că te va iubi suficient de mult pentru ca această treabă să nu reprezinte o problemă. Contează pe asta, bine? Jackson oftă. Îmi pare rău că nu ai simțit că poți veni la mine mai devreme. Nu sunt sigur dacă sunt supărat sau impresionat că ai ascuns atât de bine asta pentru atâta vreme. Dar nu e sănătos.

- Nu sunt secretele în stilul St. James?
Acum, ea vedea o altă șansă de a-l face să se confeseze și el. Nu te aud mărturisindu-ți păcatele.

- M-ai prins cu asta. El opri încercarea ei de a afla cauza problemelor sale cu un zâmbet rușinat. Apoi aruncă o privire la sticla de pe masă. Poate că amândoi avem nevoie de ceva de băut.

-Nu. Chiar și eu știu că nu există răspunsuri pe fundul acelei sticle.

- Poate că nu, dar cu siguranță ajută să treacă timpul.

-Jackson, începu ea.
El o privi încruntat, așa că ea își mușcă limba.

- Bine, dar nu pot să stau aici și să te privesc cum bei toată sticla aia, așa că voi pleca. Se ridică și își dădu părul pe spate. Mulțumesc că m-ai ascultat! Te rog să nu spui nimănui!

- Bineînțeles că nu. El se ridică și o îmbrățișă. Este secretul tău.

Când Jackson îl avertizase pe Hank că nu avea să fie ușor cu Cat, avusese în mod clar dreptate. Ea însemna probleme cu majusculă.

În toată săptămâna care urmăse ședinței foto, ea fusese când rece, când caldă.

Acum îl bombarda cu zeci de întrebări referitoare la afaceri, iar după aia îl surprindea aruncându-i foile de calcul și ademenindu-l la duș sau în camera de oaspeți.

Trebuia să admită că acele momente erau mai mult decât plăcute. Totuși, în tot acest timp, un zid emoțional solid rămânea ridicat între ei - unul pe care el nu-l putea sparge.

Oftând de frustrare, Hank opri motorul.

Uitându-se spre casă, se rugă ca mama lui să aibă o noapte liniștită, pentru că el chiar avea nevoie de odihnă.

Hank intră pe ușa din față la ora 21.00 și o găsi pe Meg dormind pe canapea, cu Eddie încolăcit lângă ea. încă de când se certaseră, ea se oferise să aibă grijă de mama lor în serile în care Jenny avea ore, ca să nu fie nevoiți să o plătească în plus pe Helen. Uitându-se la sora lui epuizată și la fiul ei dormind pe canapea, se simți cuprins de vinovăție. întotdeauna se simțise mai bine făcând favoruri decât primindu-le.

îngenunche lângă canapea.

- Șșșttt, sunt eu.

Deși se străduise să fie blând, Meg tot se trezi speriată.

Hank își strecură cu grijă brațele în jurul lui Eddie și îl ridică la pieptul lui, în timp ce Meg se întindea, trezindu-se de tot.

-Jenny nu a venit încă?

Hank se legănă într-o parte și în alta, cu Eddie în brațele sale.

-A zis ceva despre un grup de studiu în seara asta, după cursuri.

Hank își sprijini obrazul de capul lui Eddie, adorând senzația și mirosul copilului adormit.

- Cum a fost mama?

- Nimic diferit față de cum erai obișnuit, dar cred că trebuie să avem o discuție serioasă despre viitor.

- În ce sens?

Meg se uită la Eddie.

- Putem vorbi despre asta mai târziu.

- Hai să vorbim acum! Doarme dus.

Hank se așeză pe canapea. își trecu palma pe spatele lui Eddie, în timp ce copilul se ghemuia la pieptul lui. Doamne, îl iubesc pe micuțul ăsta. Ești atât de norocoasă!

- într-o zi, vei avea șansa ta.

- Să sperăm. La ritmul în care se mișca Hank, nu părea că avea să se întâmple prea curând. Acum, ce s-a întâmplat?

Meg își trecu degetele prin păr, ca să și-l dea laoparte de pe față.

- Cred că e timpul să facem alte aranjamente pentru îngrijirea mamei. Știu că îți repugnă să o trimiți în altă parte, dar situația asta nu poate continua. Situația ei s-a înrăutățit, chiar și de la acel weekend în care ai fost la nuntă. Asta nu e un loc sigur pentru ea și nici nu e sănătos pentru tine și Jenny.

- Cu tot respectul, Meg, mă confrunt cu asta de mult timp. Cred că știu cu ce mă pot descurca.

-E trecut de ora 21.00. Vei păstra acest program nebunesc în timp ce vei demara afacerea și nu te poți aștepta ca Jenny să se descurce singură cu mama. Mi-a fost greu și mie cu Eddie aici, dar cel puțin eu sunt asistentă medicală și sunt obișnuită să mă ocup de oameni bolnavi și de bătrâni. Ea își strânse genunchii la piept. Dacă ne unim resursele, ne putem permite un centru din apropiere pentru mama, și tu ai avea în sfârșit puțină libertate.

- Este un preț prea mare, și nu mă refer doar la cheltuieli. Când Eddie se foi, Hank se liniști o secundă, apoi vorbi încet: Mă descurc bine. Nu trebuie să ții cont de recenta mea izbucnire și nici nu te folosi de ea ca să vii aici și să schimbi totul.

- Faptul că tu crezi că te poți descurca nu înseamnă că așa este cel mai bine. Și, cu tot respectul, sunt asistentă medicală. Cred că am o mai bună înțelegere a stării și a nevoilor mamei decât tine.

Poc! Băgase faza cu asistentă medicală, și asta îl duru. închise ochii și inspiră încet, numărând până la zece. Nu avea nevoie de o asistentă medicală care să-i spună cât de gravă devenise situația.

Știa că mama lui îl recunoștea foarte rar.

El știa că ea avea nevoie de scutece, nu-și amintea cum să facă duș sau să se îmbrace și mânca lucruri precum pasta de dinți și lipici când le găsea. Știa că era un chin să trăiască având încuietori de siguranță pentru copii la uși și sertare, ascunzând obiectele ascuțite, renunțând la o viață socială normală pentru a avea grijă de mama lui bolnavă.

Dar ceea ce Meg, Jenny și nimeni altcineva nu părea să înțeleagă era că Hank nu ar putea trăi împăcat dacă ar transfera aceste probleme în seama străinilor. Străini cărora nu le-ar fi păsătorit cu adevărat dacă mama lui se simțea bine sau dacă îi era frică. Străini pe care ea nu i-ar fi recunoscut niciodată, nici măcar pentru o milisecundă.

- Nu o voi duce pe mama într-un azil. Nu pot să fac asta. N-aș dormi liniștit gândindu-mă la cât de confuză și de singură ar fi acolo, într-un mediu complet necunoscut, cu fețe necunoscute.

- Hank, noi îi suntem necunoscuți 90% din timp.

- Rămân acele 10% când are o sclipire de recunoaștere. Am văzut asta, Meg. Acele câteva momente din când în când îi aduc un pic de seninătate. Și poate că mai are toate micile amintiri legate de această casă - cum ar fi curățarea sclipiciului după o vizită de la Zâna Măseluță, sau supă și pizza de vineri seara, sau maratoanele de Monopoly... Este locul ei sigur. Nu i-l pot lua. Nu o voi face. Dacă e prea greu pentru tine să vii aici, nu mă voi plânge. Dar nu o voi muta din casa ei.

Meg își îngropă capul în mâini.

- Mă faci să mă simt ca o fiică rea, și asta nu e corect.

Hank îl puse pe Eddie pe canapea și apoi o îmbrățișă

pe Meg.

- Eu nu încerc să te fee să te simți vinovată. Îți spun doar ce nu voi face, chiar dacă sunt un pic nebun.

Meg se desprinsese ușor.

- Crezi că toate astea sunt în regulă pentru Jenny? Își face griji să nu greșească, se teme că nu știe ce ar face dacă mama ar fi rănită sub supravegherea ei și își face griji și pentru tine. Și, mai mult decât atât, povara va cădea asupra ei pe măsură ce vei investi în această nouă afacere. Ești atât de ocupat să te gândești la ceea ce simți, încât mă îndoiesc că ai avut o conversație sinceră cu Jenny despre îngrijorările ei. Da, mama ar putea fi afectată de schimbare la început, dar cel puțin ar fi în siguranță. Nu este acesta cel mai important aspect?

Mușchii lui Hank se încordară ca reacție de apărare în fața acuzațiilor ei. Își frecă mâinile de coapse, simțindu-se un ratat, în ciuda a tot ce sacrificase. Își îndreptă spatele și se întoarse spre Meg.

-Te-am auzit. Mă voi gândi la asta. Dar, atât timp cât sunt în stare să am grijă de mama, probabil asta voi alege să fac.

Ea își ridică brațele.

- Ești mai încăpățânat decât tata în cea mai proastă zi a lui.

El zâmbi la acea remarcă, știind că nu era un compliment.

- Poate.

Ea oftă zâbind și îl îmbrățișă.

- Această conversație nu s-a încheiat, dar o voi lăsa baltă deocamdată. Mă duc acasă acum, să dorm puțin. Mult noroc!

Hank îl duse pe Eddie la mașină pentru Meg, apoi reveni în casă.

Telefonul îi vibra în buzunar, așa că verifică mesajul primit: „Site-ul funcționează. Verifică și apoi sună-mă cât mai repede!”

Tastă URL-ul și ajunse pe pagina lor de internet. Pagina de pornire prezenta o fotografie grozavă a mesei sale de sufragerie, cu trimiteri către alte pagini care prezentau scopul și trecutul lor și anunțau viitoarea participare la un târg de mobilă.

Avea un aspect sofisticat și profesional. Pagina de portofoliu prezenta măsuta pe care o construise pentru Vivi, măsuta de cafea, bufetul din sufragerie sa și schițe cu multe alte modele. Îi plăceau noile sale modele, dar încă dorea să se mai gândească la planul de a crea „colecții”, mai degrabă decât să se concentreze asupra comenzilor personalizate pentru diverse piese de mobilier. Doar că nu găsisese timp să se gândească cu adevărat la asta sau să discute cu ea, în zelul său de a-i termina dulapurile înainte de târg. Dar timpul se scurgea. Trebuia să-i spună înainte de a merge mai departe. Avea să ridice problema în ziua următoare.

Cu toate acestea, faptul că își vedea piesele online îi permise să le privească obiectiv.

Fu cuprins de un val de mândrie. Poate Cat nu-i dădea tot ce își dorea el de la ea, dar îl ajutase să facă această schimbare de direcție, iar el nu putea să nege că se simțea captivat.

Vivi făcuse câteva fotografii cu el și Cat, dintre care una apărea pe site. El se holba la ea - dorindu-și să poată găsi cheia pentru a descuia ușa inimii ei.

Era din ce în ce mai greu să se mulțumească cu frânturi din sentimentele ei, cu accese și porniri ale afecțiunii ei care erau întotdeauna urmate de nevoia aproape frenetică de a se retrage.

Rănilor pe care alți bărbați, inclusiv propriul ei tată, i le făcuseră când venea vorba despre încrederea în ea nu puteau fi subestimate. Dar când avea să înțeleagă în sfârșit că el era diferit de ei? Că femeia pe care el o plăcea cel mai mult era cea pe care o vedea sub frumusețea ei fizică?

O sună.

- Arată grozav, Cat!

- Să învăț WordPress nu este cine știe ce realizare, dar cred că am făcut o treabă destul de bună, nu? Și, de îndată ce am postat-o pe paginile mele de Facebook și Twitter, lumea a început să se ambaleze. Caută hashtag Mitchell-St.James.

Hank caută iute adresa menționată și începu să citească comentariile. După un minut, se încruntă.

- Cine naiba este AdmiratorSecret și de ce îți spune „iubire”?

- La asta te-ai oprit? Nu la comentariile despre mobilier?

- Este puțin deranjant, Cat. Nu crezi?

După o scurtă tăcere, ea răspunse:

- Uite, primesc o mulțime de bilețele de dragoste de la fani inofensivi. Toate colegele de breaslă primesc. Dar recunosc, acest AdmiratorSecret mă face să mă simt puțin inconfortabil, pentru că formularea este asemănătoare cu scrisorile pe care le-am primit în această vară.

- Ce scrisori?

Primise scrisori de dragoste?

- Bilete scurte. Nu mă amenință niciodată sau ceva de genul ăsta, dar sunt... posesive. Făcu o pauză înainte de a adăuga: Cred că ar putea fi de la Justin.

La auzul numelui acelui individ, în venele lui Hank începu să curgă lavă fierbinte, dar el își păstră calmul.

- De ce el și nu altcineva?

- Pentru că era posesiv. Și pentru că nu știu cine altcineva s-ar fi ostenit să mă găsească, după ce m-am chinuit să îmi ascund urmele când am cumpărat apartamentul.

Hank înjură, temperatura corpului său urcând și mai mult când se gândi că Justin - sau orice alt bărbat - o urmărea, o hărțuia, o speria.

- Ce spun polițiștii?

- O, te rog! Nici măcar nu l-au băgat pe Justin în închisoare prima dată și, fără dovada că el a trimis scrisorile, nu pot face nimic în privința unei corespondențe neamenințătoare. Și nu există nici o modalitate de a obține un ordin de restricție împotriva unui autor anonim. La naiba, nu-i plăcea să nu poată ajuta.

- Cel puțin, Justin este forțat să păstreze distanța.

-Nu mai este. Ordinul de restricție a expirat astăzi.

Ambele lui mâini se strânsă în pumni.

- Nu-mi place nimic din toate astea, absolut deloc.

- Atunci, nu te mai gândi la asta! Sincer, sunt bine. Clădirea mea este foarte sigură și sunt mereu atentă în jur. Nimeni nu mă va prinde cu garda jos.

El o auzi oftând.

- Ce-ai zice să te concentrezi la toate complimentele pentru munca ta. Și, apropo, tu nu mă vezi inflamată din pricina tuturor femeilor care îți fac avansuri sexuale. Sunt în principiu discuții jucăușe.

Hank parcurse mai multe mesaje și se înroși de jenă.

- Nu-mi place să fac parte din această lume virtuală.

Din nou, Cat tăcu pentru câteva secunde.

- Din păcate, este parte din viața mea.

Dacă vrei să ai o relație personală cu mine, va trebui să te adaptezi la asta. Poți să o faci?

Hank nu se oprise nici măcar o dată să se gândească la modul în care viața lui ar putea fi invadată de faima ei. Cum de fusese atât de naiv?

Și ar putea să se simtă vreodată confortabil cu bărbați oarecare dându-se la ea în mod constant, fie online, fie în public, fie trimițându-i bilețele de dragoste?

- Cred că va trebui să mă adaptez. El căscă epuizat și destul de necăjit. Ascultă, trebuie să dorm un pic! Am de gând să termin la tine dimineață.

- Agentul meu de presă m-a ajutat să obțin un interviu cu cineva de la revista *Town & Country* mâine la ora 8.00, așa că nu voi fi aici când vei sosi. Dacă reușim să ajungem în fața publicului său, vom ajunge la peste o jumătate de milion de proprietari de case bogați, de vârstă mijlocie. Exact genul care își pot permite mobilă artizanală.

- Asta e grozav, Cat. Dar cred că te voi rata, pentru că, după ce voi prinde ușile și voi adăuga feronerie, mă întorc în Connecticut să lucrez cu noul angajat al lui Jackson.

Hank nu mai adăugă și regretul său legat de modul în care gestionaseră lucrurile cu Jackson și nici faptul că era îngrijorat că starea emoțională actuală a lui Jackson ar putea duce la probleme cu noua echipă.

- Cred că e ciudat să îți pregătești înlocuitorul. Jackson te tratează bine?

- Destul de bine. Prietenia noastră va supraviețui plecării mele. Cel puțin, sper că da. În momentul de față, se concentrează să se asigure că îl pregătesc rapid pe tipul cel nou. Face glume despre noua mea slujbă, dar în mare parte sunt binevoitoare.

- Nu-l lăsa să te facă să te simți prost că pleci, Hank. E vorba despre afaceri, nu e ceva personal.

- Nu știu dacă el le poate separa pe cele două ca tine.

La naiba, zisese asta cu voce tare?

Trecu o clipă înainte ca ea să îi spună cu voce calmă:

- Te-am avertizat că nu mă pricep la relații. Dacă nu ești fericit, ar trebui să mergi mai departe. Dar mi-ai promis că putem să o luăm încet și că ne vom concentra inițial asupra companiei.

- Ai dreptate.

Era pe punctul de a o liniști că nu voia să treacă mai departe, dar auzi un zgomot venind dinspre camera mamei sale.

- Hei, se agită mama. Vorbim mâine.

Alergă spre camera mamei sale și o găsi în genunchi, căutând sub noptieră cana.

- Mă ocup eu, mamă. O puse înapoi în pat înainte de a umple cana cu apă proaspătă. Poftim! De ce mai ai nevoie?

Din senin, ea îi atinse fața, cu ochii alerti.

- Bun băiat!

Preț de o milisecundă, păru să-l recunoască.

- Chiar aici, mamă, răspunse el, cu lacrimi în ochi. Se simți caraghios să plângă într-o cameră întunecată,

dar momentul rar de aducere aminte îl copleși.

Apoi precum ceața în lumina soarelui, clipa dispăru și în privirea ei se așternu uitarea.

O băgă sub pătură și închise ușa în urma lui când plecă.

Reacția aceasta rară a ei nu îi permitea să se gândească serios la avertismentele lui Meg sau la îngrijorările lui Jenny. De peste doisprezece ani, el avea grijă de munca și de familia sa. Aveau să existe unele reajustări datorită noului său program, dar avea să se descurce fără să scape vreo minge dintre cele cu care jongla.

capitolul 17

Mamă,

M-am tot gândit la discuția cu Jackson și la felul în care Hank își privește nepotul. Hank mi-a promis că voi putea să-mi împărtășesc secretele doar când voi fi pregătită. Dar voi fi vreodată pregătită să-l văd că se uită la mine ca la altceva decât o femeie completă?

Poate sună caraghios, dar așa simt. Așa te-ai simțit

și tu?

Ar trebui să-i spun tot și să văd ce se întâmplă?

Dă-mi un semn, te rog! Vreau să cred că m-ar putea

accepta - pe mine, așa cum sunt.

Dar nu vreau mila lui.

Cat coti și continuă să meargă spre blocul ei, încrunțată. Femeia care îi luase interviul trebuie să fi văzut poza lui Hank pe site-ul lor, pentru că îi pusese o mulțime de întrebări despre viața personală a lui Hank, care păreau să nu aibă nici o legătură cu afacerea sau cu mobila. Cat revăzu interviul în minte, în timp ce înainta pe stradă, gândindu-se la ce ar fi putut sau ar fi trebuit să spună.

- Cătălină.

Vocea aceea stridentă îi băntuia coșmarurile încă de toamna trecută. Încremeni, cu ochii ațintiți la trotuar, cu mintea goală. Simți cum o cuprind frisoane care îi încordară mușchii.

- Astea sunt pentru tine.

Justin întinse un buchet de flori sub nasul ei. Vederea ei periferică se încetșă; mașinile treceau pe lângă ea cu încetinitorul. Brațele ei rămaseră pe lângă corp, nemișcate, ca și cum ar fi fost prinse în ținta unei arme de vânătoare.

- Cătălină, ia florile, zise el și le mișcă din nou.

- Justin. Ea închise pentru scurt timp ochii înainte de a-și ridica privirea ca să o întâlnească pe a lui. Ce faci aici?

- Ordinul de restricție a încetat ieri. Am plătit pentru greșeală, am învățat din ea.

Acum, vreau o a doua șansă. Știi că eu nu am vrut niciodată să te rănesc - sau pe Vivi. El întinse mâna spre mâna ei pentru a o forța să ia florile, dar ea se retrase. Haide, Cat! Te rog, ia florile!

Cat se îndreptă de spate și aruncă o privire furișă spre clădirea ei. Cei treizeci de metri care o despărteau de ușa din față puteau la fel de bine să fi fost un kilometru. Singură cu Justin - chiar ultimul loc în care ar fi vrut să fie. Amintirea lui Vivi zăcând într-o baltă din propriul sânge îi apăru în minte.

„Rămâi calmă! Fii deșteaptă! Ești în siguranță în public, dar ești în *public*! Nu atrage atenție nedorită.”

-Mulțumesc, Justin, zise ea și îi oferi un zâmbet slab. Din păcate, nu sunt interesată de o împăcare. Îmi pare rău!

El îi așinu calea când încercă să facă un pas în stânga lui, apoi o apucă de braț.

- De ce nu? Strânsoarea lui deveni mai puternică, în sincron cu maxilarul lui încordat. Noi doi avem ceva special.

- Orice am împărtășit este în trecut, Justin. „Lupta nu face decât să înrăutățească lucrurile.” Te rog, dă-mi drumul!

- Cum aş putea, când mă gândesc mereu la tine? O sclipire de agonie îi întunecă privirea. Ai fost cel mai bun lucru din viaţa mea. Te rog, Cat! Mai dă-mi o şansă! Te iubesc! Îţi jur că nu-ţi voi face rău niciodată! Haide, ştii că sunt singurul pentru tine!

„Sunt singurul pentru tine.” Cat făcu ochii mari când recunoscuse fraza pe care o văzuse scrisă cu litere mari de tipar.

-Tu ai trimis acele mesaje de dragoste anonime, nu-i aşa?

El ezită înainte de a mărturisi:

- Da. Faptul că am fost izolat de tine mă omora. Trebuia să-ţi amintesc ce aveam. El încă o ţinea de braţ, trăgând-o mai aproape, cu ochii rugători şi totuşi plini de hotărâre. Ştiu că şi tu simţi asta, chiar dacă încă ţi-e frică. Îţi promit că m-am schimbat. Iartă-mă, ca s-o luăm de la capăt.

- Îmi pare rău, Justin. Nu simt nimic. Cat îşi trase braţul, dar nu se putu desprinde. Amintirea freneziei mediatice din jurul despărţirii lor îi trecu prin minte, îndemnând-o să nu facă o scenă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să apară noi titluri urâte pe prima pagină a ziarelor, cu câteva zile înainte de expoziţie. Trebuia să-l respingă cu grijă. S-a terminat. Dacă ţii cu adevărat la mine, te rog să mă laşi să plec.

Inima îi tresăltă de spaimă când el o trase spre corpul lui. Sclipirea de furie care îi asprea privirea, strânsoarea în jurul braţului ei, sunetul respiraţiei lui grele lângă urechea ei, toate o făcură să încremenească. Justin îşi lipi obrazul de capul ei pentru a inhala parfumul părului ei. Când el se înfioră, ea aproape că vărsă.

- Nu s-a terminat, Cat. Vocea lui tremura de furie reprimată, iar apoi îi şopti la ureche ca un amant: Nu se va termina niciodată.

Incapabilă să-și găsească vocea, care era la fel de paralizată de frică precum îi era corpul, Cat închise ochii.

- Hei! Vocea lui Hank pătrunse prin panica lui Cat. El sosise de nicăieri și acum îl privea pe Justin încruntat. E totul în regulă aici?

- Doar o ceartă între îndrăgostiți. Nimic care să te preocupe, zise Justin fără ca măcar să se uite la Hank. Cat, spune-i!

-Justin, nu... începu ea, dar Hank o întrerupse:

- Cred că e timpul să o lași să plece.

Hank nu întinse mâna spre Justin, ci mai degrabă părea să evalueze situația pentru a determina cel mai sigur mod de a o salva, așa cum făcuse și la recepția lui David.

- O, așa crezi? Justin zâmbi, îndreptându-și acum atenția spre Hank. Și de ce mi-ar păsa de ce crezi tu?

- Nu sunt la fel de ușor de intimidat ca o femeie pe jumătate cât tine, nenorocitele! Vena din tâmpla lui Hank pulsa, și Cat observă o dâră de roșeață care îi urca pe gât. Dă-te la o parte acum, ca să nu fie nimeni rănit!

Expresia lui Justin deveni neîncrezătoare și batjocoritoare.

- Cine naiba e clovnul ăsta, Cat?

Ea îi întâlni privirea.

- Partenerul meu.

Mișcare greșită.

Justin se uită iute spre Hank. Ochii i se îngustară în timp ce studia hainele și fața acestuia.

Cu coada ochiului, Cat observă câțiva trecători care își încetineau pașii ca să se uite la ei. Ea întoarse capul, sperând să nu fie recunoscută.

- Tu ești tipul de pe site. Tâmplarul?

Justin se întoarse de la Hank și se uită la Cat. Ea scânci când Hank o strânse mai tare de braț.

- Și tu? Îți faci de cap cu muncitorii, mai nou?

Gelozia îl făcuse să își coboare garda și să îi întoarcă spatele lui Hank pentru o clipă. Dintro singură mișcare, Hank îi răsuci lui Justin brațul la spate. Trandafirii căzură, zăcând împrăștiați pe trotuar, în timp ce Hank îl îngenunchea pe Justin.

Acesta îi dădu drumul lui Cat pentru a-și amortiza căderea. Își împinse cotul înapoi spre trunchiul lui Hank, dar acesta se răsuci și Justin rată lovitura. În mijlocul luptei, pumnul lui Hank îl lovi pe Justin în ochiul drept. Hank se aplecă peste el, așteptând.

Justin se rostogoli pe spate și scuipă spre Hank, ratân- du-l la limită.

-Am să te dau în judecată pentru agresiune, nenoro- citule! Nimeni nu mă lovește și scapă nepedepsit.

O, perfect, fostul ei iubit și Hank împărțind o celulă de închisoare. Putea să vadă titlurile de ziar acum. Tot ce voia era să plece naibii de acolo fără să aibă de-a face cu polițiști sau procese.

- Dacă îl dai în judecată pe Hank, voi anunța poliția despre scrisorile pe care mi le-ai trimis, Justin. Cat își ținea ochii ațintiți asupra lui. Încălcarea ordinului de restricție și agresarea mea în plină zi te vor duce la închisoare de data asta. Sau ai putea în sfârșit să-ți vezi de viață și să lași toate astea - și pe mine - în urmă. E alegerea ta. Hank se aplecă asupra lui Justin, prinzându-l de subsuori și ridicându-l.

- E timpul să-ți ceri scuze și să-ți iei adio.

Justin se eliberă din strânsoarea lui Hank, se îndreptă și își trecu mâna prin păr, pentru a-l îndepărta de pe frunte. Ura îi țâșnea din ochi când se întoarse spre Cat. Vocea lui era plină de sarcasm:

- Îmi pare atât de rău! Te rog să mă ierți, dragostea mea!

- Stai naibii departe de ea! răcni Hank.

- Cu plăcere, replică Justin. Înainte de a se îndepărta, strivi trandafirii sub călcâi și rânji spre Cat. O să te uiți în urmă la asta într-o zi și vei înțelege ce greșeală ai făcut.

- E cumva o amenințare?

Hank păși în fața lui Cat.

- Nu, este doar adevărul. Nu ești de nasul ei, și își va da seama de asta mai devreme sau mai târziu. Atunci se va întoarce la ușa mea. Justin se aplecă spre stânga pentru a prinde privirea lui Cat. Nu aștepta prea mult, iubire, sau ușa aia s-ar putea să nu mai fie deschisă. Valul de adrenalină din Cat scăzu în timp ce Justin se îndepărta furios, făcând-o să se cutremure. Hank o luă în brațe și o ținu așa până când se potoli.

- Hai să intrăm, zise el apoi și o cuprinse pe după talie cu un braț, conducând-o spre apartament.

Mintea ei retrăia ultimele câteva minute, așa că nu spuse nimic. Când ușile liftului se închiseră, Cat vorbi în cele din urmă:

-Nu mă așteptam să fii încă aici. Ai spus că vei pleca...

Ea se întrerupse, întrebându-se ce ar fi făcut dacă Hank nu ar fi apărut. El o cuprinse în brațe.

-Tocmai dusesem ultimele unelte la camionetă.

M-am întors să-ți las cheia și un bilet.

-Mă bucur că ai făcut-o, zise ea, cu ochii în lacrimi. Sper că nu m-a recunoscut nimeni și nu a făcut o poză. Vreau ca atenția să rămână

concentrată asupra mobilei noastre, nu asupra vieții mele amoroase.

- Nu este orice fel de publicitate la fel de bună? Când ea nu râse, Hank își folosi cheia pentru a descuia ușa apartamentului ei. Odată intrat, el întrebă: Cat, unde ți-e telefonul?

- În poșetă. De ce?

- Ar trebui să suni la poliție și să îl anunți și pe David, pentru a obține un alt ordin de restricție.

- Fără polițiști. Cat își caută telefonul. Il voi suna pe David totuși.

Căută lista de favorite și alege numărul telefonului mobil al lui David.

- Hei, Cat! ciripi vocea lui Vivi.

- Hei, V, zise ea și făcu o pauză, surprinsă că Vivi răspundea la telefonul lui David într-o zi de lucru. David e prin preajmă?

- Este la duș. Pleacă la aeroport, pentru o călătorie scurtă de afaceri. Ce s-a întâmplat? Ai o voce ciudată.

-Am nevoie de ajutorul lui. Justin a apărut azi.

El a fost cel care a trimis acele scrisori.

- Știam eu. Oh, *știam*, Cat. Cat auzi un zgomot ciudat, ca și cum Vivi era în mișcare.

Te-a rănit? Ești bine?

- Sunt bine. Dar trebuie să vorbesc cu David.

Cat o auzi pe Vivi scoțându-l pe fratele ei de la duș și făcându-i iute un rezumat.

-Ajung în cinci minute, veni răspunsul direct al lui David, după ce luă telefonul de la Vivi.

- Nu e nevoie. Hank este aici. În plus, Vivi a spus că trebuie să prinzi un avion. Am sunat doar ca să poți începe procesul. Justin a venit și a recunoscut că mi-a trimis biletele anonime pe care le primeam, apoi a sfârșit prin a se certa cu Hank.

- Ce bilete anonime?

Ea îl auzi pe David înjurând la celălalt capăt.

- Te rog să nu te răstești la mine, zise Cat cu o voce slabă înainte de a-i spune despre biletele lui David. Justin a recunoscut că le-a trimis.

- A încălcat termenii ordinului de restricție. Acesta interzicea orice contact.

- Știu. De aceea îți spun.

- Ce s-a întâmplat astăzi? Întrebă el.

Vocea ei se frânse în timp ce povestea despre încăierarea cu Justin.

- Dar ascultă, David! Nu vreau să fie arestat, vreau doar să fie ținut departe. O altă arestare va aduce publicitate pe care nu mi-o pot permite acum și l-ar putea face să îl dea în judecată pe Hank pentru agresiune. Dacă Hank ajunge la închisoare, asta va ucide afacerea noastră înainte chiar de a începe. Ca să nu mai spun că nu vreau ca Hank să consume timp și bani cu avocați.

David tăcu preț de câteva secunde.

- Bine. Cred că putem apela la tribunalul de familie pentru a obține un ordin de protecție fără a implica poliția. O să scot dosarul vechi și o să rog pe cineva să demareze procesul. Probabil va trebui să te prezinți, dar poate va fi posibil ca tu și Hank să dați doar o declarație sub jurământ, având în vedere trecutul cu Justin. Nu-ți pot promite că nu se va afla nimic, dar putem evita o arestare.

- Fă tot ce poți! Mulțumesc!

- Cu plăcere! Mă bucur că nu ai fost rănită. Pot să vorbesc cu Hank o clipă?

Ea se cutremură din nou, gândindu-se prin ce situație critică trecuse cu Justin. Se simțise ținută de frica lui, de teama că avea să fie rănită, de spaima publicității proaste. Fiecare alegere ar fi putut fi un pas greșit.

În timp ce Hank vorbea cu David, Cat se duse poticnit în bucătărie să ia ceva de băut și să se liniștească. Apa rece îi alină gâtul.

După ce puse paharul gol în chiuvetă, se aplecă și respiră adânc de câteva ori.

Doi ani.

Pierduse doi ani - doi ani potențial fertili - cu acel maniac. Câte alte alegeri nebunești o aduseseră în situația asta... 28 de ani, bunuri risipite, pierderi, frică?

- Ești bine? Hank păși în spatele ei și îi masă umerii, apoi o îmbrățișă și o sărută pe tâmplă. Cred că voi mai sta o vreme, până când te liniștești.

Ea se răsuci în brațele lui, închizând ochii strâns, își îngropă fața la pieptul lui, agățându-se de el. Minunatul Hank, care venise să o salveze, în ciuda modului în care ea îl ținea la distanță.

- Îmi pare rău că ai fost atras în mizeria asta cu Justin. Mi-aș fi dorit să fi fost mai deșteaptă atunci când noi doi ne-am întâlnit prima dată. Atât de multe lucruri ar fi fost diferite acum.

- Nu-ți cere scuze, zise el și îi cuprinse fața în palme.

- Știu că îți produc frustrare. Probabil că uneori chiar te rănesc, deși asta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Vezi! Sunt un dezastru, Hank. Tu meriți ceva mult mai bun. Doamne, cred că regreti ziua în care Vivi te-a păcălit să vii să te uiți la dulapurile mele.

- Să regret? Eu o prețuiesc. Privirea lui caldă alungă neliniștea din trupul ei, ușurându-i încordarea. Nu înțelegi? Când suntem împreună, văd un viitor care nu se rezumă doar la a avea grijă de toți ceilalți. Este în- citant și irezistibil, exact ca tine. Și să te văd zâmbind merită orice problemă pe care tu și Justin o provocați.

Inima lui Cat se înfoie fericită la auzul promisiunii nespuse din cuvintele lui Hank. Oare avea să rămână cu ea după ce strălucirea avea să se șteargă? După ce avea să afle adevărul?

Începuse cu un plan bun: iubiți ocazionali, poate buni prieteni și o nouă carieră. Motivele pentru acel plan nu se schimbaseră, dar acum inima ei implora după mai mult. Cu mult mai mult. Se luptase cu dorințele ei, de dragul lui și al ei. Totuși, în brațele lui Hank, voința ei dispărea.

Își înalță capul și îl sărută. Apariția scurtă a gropiței lui îi încălzi sufletul. El o sărută pe vârful nasului.

- Am ceva să-ți arăt.
- Pun pariu că da.

Cat trase de talia pantalonilor lui scurți.

- Mă refer la dulapurile tale.
- Ai terminat?
- Mda. El o apucă de mână și o trase pe hol. Și am o surpriză.
- Îmi plac surprizele.

Deși îi urmărise progresul vreme de săptămâni, ea oftă la vederea frumosului produs final. Oglinzi subțiri erau încastrate în interiorul de arțar lustruit. Mânerele de cristal ofereau o notă de eleganță dulapurilor.

- Este perfect, Hank. Ea observă că el pusese pernele de pat pe bancheta de la geam, pentru a face să arate frumos. Îmi place totul, cu excepția faptului că acum am o mulțime de despachetat și de organizat.

- Deschide ușile și uită-te înăuntru! Se dădu la o parte, cu brațele încrucișate la piept. Asta e surpriza.

Ea deschise una dintre uși.

- O, Doamne!

Hainele ei atârnavă în dulap. În câteva secunde, deschise și celelalte uși și sertare, de fiecare

dată ținând. El îi organizase toată garderoba. Se răsuci pe călcâie și fugi la vechiul dulap. Când deschise ușile duble, găsi toți pantofii și gențile ei aliniate cu grijă pe diferite rafturi. Bătând din palme, ea se răsuci spre el.

- Ești uimitor! Zâmbetul ei era atât de larg, încât o dureau obrazii. Se năpusti asupra lui Hank și îl împinse spre patul ei. Serios, Hank. Ești uimitor!

Respirația lui se intensifică pe dată. Își afundă degetele în părul ei și o trase deasupra sa, sărutând-o cu lungi și flămânde mișcări ale limbii. Propria ei respirație se simțea superficială în timp ce îi scoase în grabă cămașa. Atingerea lui era extrem de potrivită.

- Cătălină, șopti el, în timp ce gura lui zăbovea pe locul sensibil de sub urechea ei. Spune-mi că asta înseamnă pentru tine la fel de mult ca afacerea noastră.

- Nu vorbi! Doar sărută-mă!

Făcu pauză, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să insiste pentru un răspuns. Apoi îi reapăru gropița în obrazul stâng.

- Mi-a plăcut să-ți despachetez lenjeria intimă. Arată-mi ce porți astăzi!

El îi sărută locul de sub ureche, iar ea simți cum colțurile gurii lui se curbează în așteptarea răspunsului ei.

- Culoarea mea preferată.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

Hank își înalță capul și îi împinse cu nerăbdare cămașa în sus, pentru a trage cu ochiul.

Încântarea i se așternu pe chip când dezveli un sutien roșu cu mici panglici roz.

- Roșul este noua mea culoare preferată.

Își lăsă degetul în interiorul sutienului pentru a-l împinge din calea lui înainte de a începe să o sărute pe piept.

- Mmm, murmură ea.

Încet, Hank o dezbracă, până când rămaseră amândoi goi pe patul ei. Ea savură mirosul pielii lui, mușchii tari sub mâinile ei, greutatea și căldura fricțiunii create în timp ce se mișcau unul spre celălalt.

El se rostogoli deasupra ei și zâmbi.

- Mi-am imaginat cum stăm împreună în acest pat încă de când am văzut prima dată această cameră. O sărută din nou. Răsuflarea lui umedă și fierbinte îi dezmiarda urechea în timp ce el îi ronțăia lobul urechii. Nu mă satur niciodată de tine.

Ea îi simți erecția apăsând pe coapsa ei și întinse mâna spre mărul gros. El gemu, și mușchii spatelui îi tremurară, făcând-o să se simtă sexy și puternică.

- Eu deasupra. Ea se rostogoli peste el. Mâinile deasupra capului.

Expresia intensă a lui Hank indica faptul că își reținea impulsul de a o poseda rapid. Se apucă de partea de sus a tăbliei patului, în timp ce limba ei îi dezmiarda linia mediană de la piept până la buric.

Hank era uriaș și dur - intimidant -, dar ea nu se dăduse niciodată înapoi de la nimic, așa că îl trase în gura ei cât de adânc putu.

- Cat! exclamă Hank.

Mușchii brațelor i se încordaseră. Degetele i se albisă pe marginea tăbliei. Capul îi căzuse pe spate și gemete de plăcere răsunau din pieptul lui.

Ea îl ținu și îl pompă cu gura în timp ce corpul lui se răsucea sub ea. Într-un minut, îi simți mâinile pe cap.

- Cătălină, rosti el în timp ce o trăgea în sus la pieptul lui.

El mârâi ceva neinteligibil înainte de a-i asalta gura cu limba.

În două secunde, ea era pe spate, cu el îngropat în ea.

Hank îi privi chipul cu atenție. Cu fiecare împingere a șoldurilor lui, el îi rostea numele în șoapte pasionale și răgușite, până când explodară împreună într-un orgasm amețitor. După aceea, el o îmbrățișă, ținând-o la pieptul lui, și o mângâie pe păr.

Ea se simțea leneșă, fericită - o satisfacție necunoscută, unică, pe care o avea doar când era cu Hank. închise ochii, hotărâtă să se bucure de el fără să analizeze lucrurile mai departe.

Cat rămase întinsă, savurând plăcerea amorului, până când o scânteie de panică apărură în mintea ei, străpun- gându-i senzația de pace de scurtă durată.

Justin o făcuse să se teamă de bărbați. Diagnosticul ei o făcuse să se teamă de angajamente. Acum, Hank o făcea să se teamă de singurătate.

El făcea aproape imposibil să reziste atracției din inima ei - senzația palpitantă de a se arunca de pe o stâncă știind că avea să aterizeze lin în apă caldă. îi datora lui Hank mai mult. îi datora afecțiune și adevărul.

Doar că tăcerea îi permitea ca această mică parte de fericire să continue.

El o plăcea, s-ar putea chiar să se îndrăgostească de ea, dar putea ea să se agațe de un bărbat care prețuia atât de mult familia, când ea nu putea să-i ofere fix asta? Nu le-ar fi adus acest lucru doar durere amândurora?

Hank se sprijini în coate și o sărută pe pleoape.

- Am vrut să nu mă grăbesc, dar m-ai scos din minți cu micul tău joc de putere. Expresia lui se transformă brusc într-una de îngrijorare. Ce s-a întâmplat? Pari supărată. E vorba despre Justin?

-Nu e Justin.

Ea închise ochii, nefiind pregătită să aibă o discuție serioasă cu el.

- Este vorba despre noi?

Ea deschise ochii și înghiți în sec, dar cuvintele nu veneau.

- Nu mai fugi de mine, Cat! Nu-ți voi face rău și nu te voi dezamăgi. Nici nu te voi minți și nici nu voi face ce or fi făcut ceilalți bărbați pe care i-ai cunoscut de te-au determinat să fii atât de precaută.

El nu-și feri privirea, dar ea o făcu.

-Tu crezi că mă cunoști, dar eu nu sunt femeia fermecătoare și încrezătoare din reviste.

- Nu pe ea o vreau, Cat. Îmi place mai mult de tine când te relaxezi, ca în noaptea în care ne-am întâlnit, sau când te-am găsit curățând oglinda mamei mele, sau când te-am văzut cum glumeai cu fratele tău. Asta e femeia pe care o iubesc. Hainele elegante și pozele nu înseamnă nimic pentru mine.

Pe buze îi apărură un zâmbet scurt. „Femeia pe care o iubesc.” Dar apoi ea își aminti de marele ei secret.

- Poate, dar mai sunt și alte lucruri pe care nu le știi. Lucruri pe care nu le pot schimba. Lucruri care nu sunt atât de ușor de acceptat. Cu toții avem defecte. Crede-mă, Cat! Lasă-mă să trec dincolo de ziduri!

Hank merita pe cineva care nu se temea de angajamente. Cineva care să își poată îmbrățișa propriile emoții. Cineva întreg, dezinteresat și sincer. Chiar dacă Cat ar găsi curajul de a deveni cea femeie mai bună și chiar dacă el credea că o iubea suficient de mult încât să renunțe la a avea copii biologici, avea să regrete această alegere mai târziu?

Și, dacă ea îl iubea cu adevărat, cum putea să se gândească să-l pună în această situație?

-Nu înțelegi.

- Atunci, explică-mi! Dar încetă să insiste când o lacrimă se prelinse pe obrazul ei și doar i-o șterse. Îmi pare rău! Nu plânge!

O sărută.

-Voi aștepta până când vei fi pregătită să vorbești. Doar ține minte, orice e lucrul căruia crezi că nu îi pot face față, probabil te înșeli. Uită-te la viața mea, uită-te la cât am îndurat pentru oamenii pe care îi iubesc.

- Exact de aceea meriți o relație ușoară, fără complicații. Ești un om atât de bun! Orice s-ar întâmpla în viitor, să știi că nimeni nu a însemnat atât de mult și nu mi-a oferit atâta liniște și confort ca tine. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru asta. Când văzu că fața lui se schimonosește de frustrare, ea îi mângâie maxilarul cu degetele. A fost o dimineață plină de emoții. Putem încheia această discuție deocamdată? Avem expoziția peste două zile. Hai să trecem peste asta mai întâi, bine?

El cedă, oftând.

-Apropo de asta, ar trebui probabil să mă întorc în Connecticut. Am multe de făcut înainte de a umple remorca și a porni la drum. Ai scăpat ușor venind cu avionul.

- Îmi pare rău, dar trebuie să fiu acolo devreme, pentru a mă întâlni cu organizatorii și cu echipa pe care am angajat-o pentru realizarea standului. Până ajungi tu, voi avea totul pregătit. Vom avea o noapte de somn bun înainte de expoziție.

- O noapte de somn? replică el și o sărută pe gât. Mă pot gândi la moduri mai bune de a petrece timpul într-o cameră de hotel frumoasă.

- De fapt, și eu pot.

El își lăsă degetele să alunece prin părul ei, în timp ce ochii lui savurau fiecare aspect al feței ei. Îl simțea cum îi trasa clavicula, apoi îi cuprinse ceafa, trăgând-o ușor într-un sărut.

-Am stabilit, atunci.

El dădu să se retragă, dar Cat îl apucă de braț.

- Îți mulțumesc pentru ziua de azi... cu Justin - și pentru tot ce ai spus mai devreme. Sentimentele tale contează pentru mine mai mult decât crezi. Poate că nu pare așa, dar chiar încerc să fac astfel încât să nu fim răniți.

- Nu am nevoie de protecție, Cat. Am nevoie de tine. El o mai sărută o dată. Sunt răbdător, dar nici măcar eu nu voi aștepta la nesfârșit.

capitolul 18

Mamă,

Tărgul e mâine. Ești mândră de mine? Nu lam văzut pe tata, deși m-a sunat de câteva ori cu o sumedenie de sfaturi nesolicitate cu privire la planurile mele. Da, știu, știu... nu o face cu rea intenție.

Sunt așa multe în joc: reputația mea, stabilitatea financiară a lui Hank... inima mea. Sigur, ultima parte nu are legătură cu târgul. Hank nu este singurul care s-a săturat de incertitudini. Am luat o decizie. Îi voi spune totul când ne întoarcem de la Chicago.

Ține-mi pumnii!

Hank înfășură un prosop în jurul lui Cat când ieșiră din dușul hotelului, trăgând-o la pieptul său pentru un alt sărut.

„Cea mai bună afurisită de dimineată.”

Să se trezească lipit de corpul ei fusese cea mai bună dimineată din viața lui de adult, chiar dacă era doar 5.30 și soarele nu răsărise încă.

Un început de bun augur pentru o zi importantă.

- Păcat că această dimineată trebuie să se termine atât de repede, murmură ea în urechea lui.

De când ajunsese și el în Chicago, ea fusese nerăbdătoare și însuflețită.

Din punct de vedere fizic, cu greu se desprinsese de el - ceea ce îi plăcea -, dar, de asemenea, surprinsese în ochii ei o urmă de tristețe sau de regret, poate chiar de teamă.

La început, presupusese că expoziția o entuziasmase, dar instinctul îi spunea altceva.

Bineînțeles, fusese o mică tevatură când o poză cu el ținându-l pe Justin ținut pe trotuar apăruse pe Instagram în aceeași zi.

Unii făcuseră comentarii răutăcioase, sugerând că ei îi plăceau bărbații violenți, ceea ce nu fusese măgulitor nici pentru ea, nici pentru el.

Dar, în general, majoritatea oamenilor pâruseră înțeleghători.

Cat emisese o scurtă declarație cum că lăsase totul în urmă și că se concentra la noua ei afacere. În decurs de 24 de ore, frenezia se potolise, așa că Hank se îndoia că incidentul avea să o afecteze pe Cat sau să dăuneze afacerii lor.

Măinile ei se plimbau pe spatele și pe șoldurile lui, făcându-l să i se scoale pentru a mia oară de când ajunsesse. Când ea îl ciupi de fund, el o mușcă de lobul urechii.

- Ar trebui să plecăm.

- Știu. Cat îl sărută pe gât în timp ce mâna ei îi cuprinse mărul. Se pare că nu mă pot abține. Ești gata pentru o partidă rapidă?

Prosopul căzu, și sfârcurile ei se întăriră lipite de pieptul lui, trimițând un alt val de dorință prin el. Rapid, el o duse în dormitor, tachinându-o.

- Probabil e o idee bună să eliberăm puțină tensiune înainte de ziua cea mare.

Se târî deasupra ei și se împlântă în corpul ei dintr-o singură mișcare rapidă, preludiul fiind inutil în fierbințeala momentului. Se afundă complet, rămânând adânc în ea în timp ce o săruta și își mișca șoldurile ușor. Nimic nu era mai frumos decât priveliștea feței ei înfierbântate și a buzelor umflate. „E a mea”, se gândi el.

Oare ceea ce îi spusese zilele trecute făcuse vreo diferență, o făcuse pe ea să se gândească să se deschidă? Avea nevoie ca ea să aibă încredere în el - în ei.

- Hank, gemu ea, legănându-și șoldurile. Pleoapele i se închiseră în timp ce-și arcuia spatele.

El îi luă un sân în gură, iar ritmul lui deveni mai intens în timp ce o tachina cu limba.

-Hank, gâfâi ea. Doamne, da! Mai repede... mai repede, te rog!

El reacționează la ademenirea ei împlântându-se în ea până când Cat țipă și mușchii ei se încordă în jurul lui, mulgând până și ultima picătură de vlagă din corpul lui.

Odată ce ritmul inimii lui încetini, el se sprijini în coate și o sărută. Era în paradis. Ciudat că putea fi atât de optimist în privința viitorului în ciuda faptului că era falit, locuia cu mama lui și nu avea nici un plan de rezervă. Dar, pentru prima dată după mult timp, nu voia să-și facă griji, să facă planuri ori să fie precaut. Voia să trăiască momentul. Și-ar fi dorit să poată rămâne aici, în pat, la nesfârșit, dar ceasul ticăia, iar ușile se deschideau pentru public peste câteva ore.

- Bine, acum chiar trebuie să plecăm.

-Știu.

Ea făcu o grimasă.

Hank își trecu degetul de pe fruntea ei până la vârful nasului, apoi o sărută iute.

- Imbracă-te!

Chiar atunci îi sună telefonul.

- Jenny, ai sunat destul de devreme. E totul în regulă?

- Helen a trebuit să anuleze pentru astăzi, iar Meg lucrează. Cred că va trebui să lipsesc de la ore dacă nu știi pe altcineva care ar putea să vină.

- Nu am la cine apela.

Niciodată nu avusese nevoie de altă rezervă, pentru că el fusese întotdeauna acolo, să se ocupe de orice problemă. El putea simți neliniștea lui Jenny, dar, la 20 de ani, aceasta ar fi trebuit să fie mai mult decât capabilă să se descurce cu mama lor pentru o zi. La naiba, el începuse să își preia responsabilitățile de adult la 17 ani.

- Fă-o să se simtă confortabil! Pune ce muzică îți place, poate îi citești dintr-una dintre revistele alea. Dacă ți-e teamă că se poate

îneca, dă-i iaurt și Ensure. Helen va veni mâine?

- Nu știu. E bolnavă.

„La naiba!” Nimeni nu îl putea acuza pe Hank că era superstițios, dar boala subită a lui Helen părea un semn rău.

- Voi fi acasă în două zile. Rezistă!

- Dar mama e din nou foarte agitată. Și astăzi ochii ei arată ciudat, ca și cum ar fi înfundați în orbite.

- Știu că e mai iritabilă și mai nedormită în ultima vreme, dar cred că e doar boala care progresează. Dacă ești foarte îngrijorată, vezi dacă Meg poate veni să o verifice mai târziu.

- Bine. Jenny făcu o pauză. Mult noroc astăzi, Hank!

Hank își aruncă telefonul pe pat și își trecu mâna

peste ceafă. Nu-și putea permite să își împartă atenția. Atragerea potențialilor clienți necesita toată atenția lui astăzi.

- Pari supărat.

Cat își puse o curea peste rochia pe care o îmbrăcase. Chiar și în haine casual, era uluitor de frumoasă.

-Jenny este singură cu mama toată ziua. Este agitată, dar ar trebui să fie în regulă, atât timp cât mama nu cade sau ceva de genul asta.

- Sunt sigură că va fi bine. Încearcă să nu te mai gândești la asta, pentru că trebuie să ne concentrăm asupra expoziției.

- În legătură cu asta... El ezită, știind că următoarele lui cuvinte ar putea să o sperie. Ar fi trebuit să aducă vorba despre asta mai devreme, dar i se părea că lumea conspirase pentru a-l face să tacă. Ce ai spune să facem o schimbare de ultim moment?

-Spune-mi că glumești. Cat încremeni. Nu glumești?

- De fiecare dată când am vrut să vorbim despre asta, am fost deturnați de alte probleme - cel mai recent, de Justin. Am vrut să fii fericită și am decis să fac cum vrei tu și să văd cum merge. Dar pe drum înapoi am avut mult timp de gândire, și acum sunt convins că am nevoie să-ți spun ce simt înainte de a merge acolo astăzi.

Ea flutură întrebător dintr-o mână. -Și?

- Ce îmi place cel mai mult la construirea de mobilă este măiestria artistică. Să abordez fiecare piesă și să o fac unică. Să las granulațiile lemnului să mă inspire și să dicteze linia și forma mobilei. Vreau să fiu liber să fac orice design care îmi vine în minte, să nu fiu nevoit să reproduc câteva piese la nesfârșit. Când ea se încruntă, el adăugă: în plus, ai spus că masa comandată de prietenul tău s-a vândut pe bani mulți. Designul personalizat, piesele unicat vor oferi o marjă de profit mai mare și vor face marca mai distinctivă - sinonimă cu individualitatea.

- Și ne va limita baza de clienți. Ea își mușcă buza. Fără hanuri, birouri, retaileri. Hank ridică din umeri.

- Să ne impunem ca fiind „Armâni” al mobilei mai întâi, și apoi vei putea să îți dai seama cum să produci imitații mai ieftine în masă și să le vinzi hotelurilor, micilor afaceri și oricui altcuiva vrei.

Cat oftă, cu o expresie îngrijorată.

-Asta schimbă complet modelul nostru de afaceri. Acum, aceste broșuri care descriu colecțiile și prețurile nu mai sunt corecte, Hank. Nu cred că le putem folosi.

- Îmi pare rău, dar mai bine începem așa cum intenționăm să continuăm. Avem cărți de vizită. Ne vom petrece următoarele două zile promovând beneficiile de a avea un „Mitchell/St. James original”. Le vindem ca pe

opere de artă în loc de mobilă. Site-ul are mai puțin de o săptămână, așa că putem face modificări acolo fără să observe prea multă lume.

Ea încuviință din cap, deși nu părea convinsă.

- Mi-aș fi dorit să fi vorbit mai devreme. M-ai luat prin surprindere și acum mă simt nepregătită. Îmi cam însușisem noțiunile de bază a ceea ce credeam că este planul nostru. Acum, nu mai are sens. Așa că ar fi bine să fii pregătit să vorbești tu astăzi, pentru că nu știu să ofer detalii despre ce faci tu. Fără broșuri de oferit, poți face asta? Nu putem părea lipsiți de profesionalism.

- Glumești? Sunt entuziasmat să discut despre munca mea... despre „viziunea” mea, cum spui tu. Nu-ți face griji, oamenii își vor aminti de noi.

Ea își încrucișă brațele, uitându-se pe fereastră peste oraș.

În cele din urmă, răsuflă ușor și ridică din umeri.

- Nu este ideal, dar trebuie să fii mulțumit de munca ta. N-avem timp să dezbatem problema acum, așa că nu mai e nimic de zis. Ea își ronțăi buza, cu sprâncenele încruntate. Să o promovezi ca pe o operă de artă, nu doar ca pe o piesă de mobilier, este o abordare bună.

El o trase mai aproape și o sărută.

- Îți promit că nu voi mai face niciodată așa ceva, bine?

- Îmbracă-te, zise ea și își netezi părul. Trebuie să ajungem la Merchandise Mart și să ne asigurăm că totul este perfect înainte ca ușile să se deschidă pentru public.

Pe Cat o ardea stomacul. Standurile vecine aveau mult mai mulți vizitatori. Desigur, acelea erau standurile unor firme de mobilier

consacrate, precum Baker și Marge Carson. Companii cu istorie, cu detalii și broșuri groase și cu mai multe produse!

Deși nu se simțea niciodată stânjenită când păsea pe scenă, astăzi se simțea ca o fățarnică. Era o impotoare. Lipsa de experiență a ei și a lui Hank se vedea. Ea se grăbise, și acum erau depășiți de situație, așa cum prezisese David și Jackson.

Discursul pe care Cat îl exersase și îl promovase nu mai era valabil, ceea ce o lăsase pe ea cam amuțită și pe designeri cu mâna goală în vreme ce se îndreptau spre următoarea sală.

Bineînțeles, amestecul sexy de farmec relaxat și pasiune al lui Hank reuși să entuziasmeze câțiva designeri, care vorbiră îndelung cu el. Cu toate acestea, ea nu-și putea da seama dacă aveau să obțină ceva din banii și efortul pe care le investiseră în această expoziție.

- Ar fi bine să zâmbești dacă speri să atragi oamenii, o tachină Hank.

Probabil se încruntase când singurii vizitatori ai standului lor plecaseră.

- Sunt supărată.

- De ce? Până acum, oamenii cu care am vorbit păreau cu adevărat interesați de munca mea. Mă simt minunat!

- Nu pot decât să sper că faci o impresie cu adevărat remarcabilă, încât să își amintească de tine și după ce vor vizita alte o sută de standuri, pentru că nu avem nimic să le dăm când pleacă. Aceste broșuri costă 2 400 de dolari... Ea se frecă pe frunte. Cum estimezi prețurile pentru mobilă personalizată? De acord, lucrurile tale arată frumos și stărnesc interes, dar cine știe dacă vreunul dintre ele va ajunge să fie vândut?

Ea investise atât de mult din sufletul și din speranțele ei în această companie, încât nu știa ce urma să facă dacă aveau să plece acasă cu mâna goală. Mai rău, dacă avea să primească reacții de genul „ți-am spus eu” de la familia ei, de la agenta ei și de la surorile lui Hank.

- O să îți plătesc pentru broșuri.

Hank părea spăsit, ceea ce nu era ceea ce intenționase ea.

La naiba, nici măcar „modelul” nu știa cum să poarte cu eleganță neliniștea.

- Nu e vorba despre bani, Hank. E vorba despre lipsa de profesionalism, care mă face să mă simt inconfortabil. Nu m-am dus niciodată la o ședință foto sau la un spectacol nepregătită. Totul era perfect - cel puțin, totul era sub controlul meu. Să acționăm după ureche este foarte straniu.

- Știu că ești supărată și că această expoziție este importantă. Hank se frecă pe brațe. Dar este primul nostru târg. Mă îndoiesc că cineva se așteaptă să avem totul pus la punct, ca firmele care există de mult timp. Haide să păstrăm această perspectivă și să încercăm să ne distrăm puțin. Poate că, dacă suntem prea încrâncenați, vom alunga oamenii. Este o victorie dacă reușim să impresionăm o mână de oameni în acest weekend, așa că nu-ți face griji dacă nu entuziasmăm o mie. Totul va fi în regulă.

- Îți este mai ușor să spui asta când ești relativ anonim. Ea se desprinsese din strânsoarea lui. Am un brand de protejat. Numele și reputația mea sunt în joc.

- Amândoi avem multe în joc, Cat.

Din fericire, telefonul sună, căci lui Cat nu-i plăcea tonul său tulburat sau reamintirea faptului că finanțele familiei lui erau în joc.

-Jenny?

Liniște.

- O, la naiba! Hank făcu o grimasă înainte de a-și apăsa o mână pe frunte. Respiră adânc și ia-o mai încet!

Cat auzea plânsul lui Jenny de la doi metri distanță.

- Deshidratată? Cum s-a întâmplat asta?

Cat își mușcă buza și se uită la expresia lui îndurerată. Părea să i se fi întâmplat ceva mamei lui - ceva grav. Ea întinse mâna spre el, dar el ridică din umeri, cu intenția de a o liniști pe Jenny.

- Într-o ambulanță? Hank tresări la orice spunea Jenny în continuare. Te rog nu mai plânge, Jenny! Nu este vina ta. Voi ajunge acasă cât mai repede posibil. Ne întâlnim la spital.

„Ce va face?”

El își vârî telefonul în buzunarul de la piept și își trecu mâinile peste față.

- Cat, trebuie să plec. Am crezut că pur și simplu boala mamei mele se înrăutățea în ultima vreme, dar, de fapt, vedeam efectele unei deshidratări grave. La naiba, cum de mi-a scăpat asta?

Își trecu degetele prin păr.

- Îmi pare atât de rău, Hank. Când ea îl îmbrățișă, tensiunea lui vibră prin tot corpul ei. Meg este cu ea? Crede că trebuie să te duci acasă?

- Nu am vorbit cu Meg. Era în ambulanță cu para- medicii. Jenny mergea în urma lor cu mașina lui Meg.

- Ei bine, iată. Asta e perfect. Meg este asistentă medicală. Ea va avea grijă ca mama ta să primească toate îngrijirile necesare de la cei mai buni doctori. Respiră și încearcă să te calmezi!

- Să mă calmez? E vina mea! Am fost atât de ocupat cu tine, încât am neglijat-o pe mama. Am ratat semnele.

Hank începu să caute zboruri pe telefon.

Cat numără până la zece în gând și încercă să găsească o modalitate de a-i ușura vina. Vorbi apoi cu o voce liniștită:

- Jenny și Helen au fost și ele cu mama ta în fiecare zi în ultimele săptămâni și nu și-au dat nici ele seama de ceea ce se întâmpla, așa că nu-ți asuma toată vina. Tu nu ești responsabil pentru fiecare lucru care i se întâmplă familiei tale. Întotdeauna faci tot ce poți. Nu este o crimă să-ți iei ceva timp pentru tine, după toți acești ani. Te rog să nu te simți vinovat pentru asta, Hank!

El abia dacă ridică privirea.

-Știu că încerci să mă ajuți, dar trebuie să ajung acasă.

-Ceea ce ai nevoie este să o iei mai încet un pic. Ce poți să faci, de fapt, dacă te întorci? Oricât de dificil ar părea, cred că ar trebui să rămâi și să termini expoziția. Lasă-ți surorile să aibă grijă de mama ta pentru două zile.

- Cat, familia mea are nevoie de mine!

- De fapt, Jenny și mama ta au nevoie ca acest proiect să aibă succes, așa că le-ai servi mai bine interesele dacă ai rămâne. Când el nu păru convins, ea continuă: Și eu am nevoie de tine. Afacerea noastră are nevoie de tine. Ai schimbat modelul de afaceri în ultimul moment, așa că acum ești singurul care se poate angaja într-o discuție serioasă despre mobilier. Nu știu nimic despre construcții, despre granulația lemnului, termene de predare sau orice altceva, așa că te rog să nu pleci în mijlocul expoziției. În plus, tu ai adus piesele aici. Dacă le iei, nu va mai rămâne nimic de expus.

Hank se plimbă agitat preț de câteva secunde, aparent copleșit și căutând soluții.

- Voi lua un zbor spre casă în după-amiaza asta, o voi vedea pe mama diseară și mă întorc mâine după-amiază să iau totul. Pleacă de lângă ea cu pași mari și întoarse semnul „Revin imediat” înainte de a închide ușile de sticlă către standul lor. Hai să luăm o pauză de cincisprezece minute ca să te pun la curent cu câteva noțiuni de bază în ceea ce privește durata realizării acestui tip de piese și prețurile aproximative! Apoi trebuie să iau un taxi spre aeroport.

Ea se grăbi în urma lui, gândurile ei neputând să țină pasul cu el.

- Cincisprezece minute? Tu ești meseriașul, Hank. Nu eu! Te rog să nu mă lași baltă, după tot ce am făcut pentru a aranja totul. Dă-le surorilor tale șansa de a dovedi că se pot descurca cu mama ta fără tine.

El făcu ochii mari.

- Ai ratat partea în care am spus că mama mea a fost dusă la spital?

- Nu, Hank, nu am ratat nimic. Ai uitat că sora ta este asistentă, nu tu? Dacă vrei să fii sincer, fuga spre Connecticut este mai mult pentru a-ți alina vina decât pentru nevoile mamei tale.

El se încruntă, părând mai degrabă consternat decât furios.

-Vreau să fiu acolo pentru mama. Îi ofer liniște, chiar dacă e doar pentru că mă confundă cu tatăl meu. Când va fi în criză, voi fi acolo. Asta fac pentru oamenii pe care îi iubesc... pentru familia mea.

- Am crezut că și eu contez pentru tine.

Că toate astea contează. Cat ridică mâinile. Toate astea nu sunt decât un capriciu?

-Nu sunt un capriciu, și tu știi asta.

Momentul e prost, dar nu poți planifica

urgențele. Oamenii vor înțelege dacă le vei spune ce s-a întâmplat. Proiectele vorbesc de la sine. Nu face din asta ceva mai rău decât este. Nu vezi că sunt destul de zdruncinat și fără să mă faci să mă simt vinovat?

Chiar avea de gând să plece. Se lăsase pradă emoțiilor, în ciuda faptului că fiecare dintre argumentele ei avea sens.

Tatăl ei ar fi fost îngrozit de reacția illogică a lui Hank.

- Chiar dacă pleci în acest minut, nu vei ajunge decât târziu în seara asta, când mama ta a fost deja internată și hidratată și se odihnește, așa că, în realitate, ai mai puțin de câștigat dacă pleci decât dacă rămâi.

-Ar putea apărea complicații! Dacă rămân, nu mă voi putea concentra la vânzare. Chiar crezi că-mi pasă acum să conving pe cineva să-mi cumpere mesele? Este ultimul lucru la care mă gândesc.

- O atitudine atât de blazată! Apoi din nou e vorba mai ales despre timpul meu, banii mei și numele meu - care sunt în joc în acest moment. Nu contează că am renunțat și la afacerea cu bijuterii pentru noi. Văzu câțiva oameni care dădeau să privească înăuntru, iar tensiunea ei creștea brusc. În tot timpul ăsta, am crezut că familia ta te-a folosit ca pe o cârjă, dar poate că adevărul este că tu o folosești ca scuză pentru a nu-ți asuma riscuri. În ochii lui Hank străfulgerară durerea și furia.

-Asta e ceea ce crezi despre mine?

- Dacă mă părăsești acum, nu prea îmi lași de ales.

Hank îi întoarse spatele, cu mâinile în șolduri și capul plecat. După câteva secunde, se întoarse cu fața la ea.

- Ei bine, dacă mă folosesc de familia mea pentru a evita eșecul profesional, atunci tu te folosești de afaceri pentru a evita relațiile personale. Când voi fi obligat să stabilesc priorități, voi alege relațiile personale în locul afacerilor de fiecare dată, Cat, zise el cu voce joasă. Așa ar trebui să fie.

- În mod irațional, se pare.

Ea își încrucișă brațele, urând tonul aspru din vocea ei, dar fiind incapabilă să se controleze. Dezamăgirea apăruse; o putea vedea în ochii lui. Știuse că această zi avea să vină, așa că de ce se simțea de parcă un cal tocmai o lovise cu piciorul în piept?

Poate că momentul acestui dezastru - înainte ca ea să-și mărturisească sentimentele și diagnosticul - fusese modul prin care soarta îi spunea să tacă.

Să fi fost acesta semnul pe care și-l dorise de la mama ei?

- Asta e tot ce ai de gând să spui?

El închise ochii și expiră încet.

Chiar și cu plafonul înalt și ferestrele numeroase din interiorul pavilionului de expoziție, Cat nu putea să respire. Situația degenerase, distrugând toate progresele pe care ea le făcuse în ultimele două luni. Cu doar o zi în urmă, era pe punctul de a-și găsi echilibrul cu Hank și de a se lăsa pradă sentimentelor, dar falia de sub picioarele ei se deplasase, înregistrând o valoare de 7 pe scara Richter.

Când el deschise ochii, ea îi întâlni privirea verde strălucitoare, dar nu reuși să vorbească.

- Nu am de gând să stau aici să mă cert cu tine, când e clar că pur și simplu nu înțelegi, oftă el. Se pare că nu ne potrivim atât de bine pe cât aș fi crezut, caz în care chiar nu e nevoie să rămân. Și nu există nici un motiv

pentru care ar trebui să mai fim parteneri de orice fel.

- Dacă asta e poziția ta, nu te pot opri. Vocea ei sunase surprinzător de calmă, având în vedere că inima ei se stafidise brusc. Timp de două luni, m-ai implorat să am încredere în tine, să mă bazez pe tine. M-ai convins să las garda jos, Hank, să îmi permit să țin la tine, la noi. Dar dacă mama și surorile tale vor fi mereu pe primul loc - chiar și atunci când nu poți face cu adevărat nimic pentru a ajuta și când mă vei răni pe mine -, atunci poate că nu ar fi trebuit să faci acele promisiuni.

- În tot acest timp, tu m-ai ținut la distanță, dar acum vrei să te pun pe primul loc? El clătină din cap. Azi zbor spre casă și mă întorc mâine după-amiază să împachetez lucrurile. Ai putea la fel de bine să pleci și tu, pentru că asta s-a terminat, zise și făcu un gest amplu arătând în jur.

Apoi plecă, lăsând-o acolo.

Ea îl privi plecând, încremenită, cu excepția buzelor ei tremurânde. Stomacul i se încleștase. În cele din urmă, înghiți nodul tare din gât și se adună. Era timpul să închidă expoziția și afacerea.

Hank o putea acuza de multe lucruri, dar ea nu renunțase la el. El plecase, nu ea. Acum, trebuia să termine cu asta și să o sune pe Elise, sperând să poată accepta totuși oferta companiei de bijuterii. Totul urma să fie bine. Mai mult decât bine. În cinci sau zece minute, încordarea avea să se risipească, astfel încât ea să poată respira. Până atunci, avea să afișeze cel mai bun zâmbet de om obișnuit cu camerele foto.

capitolul 19

Mamă,

Sunt așa furioasă, confuză și jenată. Îți amintești când credeam că aș putea să-l

impresionez pe tata încercând să joc în echipa de lacrosse și am sfârșit cu o contuzie după probe? Asta e mai rău. Hank m-a lăsat singură, în public, la prima (iar acum și ultima) noastră expoziție.

Rușine să-mi fie că am crezut că aș putea să fiu ceva - cineva - ce nu sunt. De acum mă voi ține doar de ce știu.

Hank își sorbea a patra ceașcă de cafea, așa că nu putea spune dacă tremurul era o consecință a cofeinei, a grijii pentru sănătatea mamei lui sau a certei cu Cat. Zborul spre casă îi dăduse timp să se gândească la acuzațiile pe care și le aruncaseră. Faptul că ea se înșelase amarnic nu făcea ca pierderea să doară mai puțin.

Dar măcar era aici pentru mama lui, care cu siguranță ura să fie conectată la toate aceste echipamente.

- Va sta în spital câteva zile și apoi cred că va trebui să o mutăm într-un centru. Meg sorbi din sucul ei înainte de a continua să-l pună pe Hank la curent cu detaliile pe care le pierduse cât fusese pe drum. Având în vedere starea ei generală de slăbiciune, este destul de clar că situația a depășit în cele din urmă capacitatea ta și a lui Jenny de a o îngriji și totodată de a vă trăi viața.

- Meg, nu acum. Avem câteva zile pentru a lua decizii. Hank observă alte șiruri de lacrimi căzând din ochii lui Jenny, așa că o luă pe după umeri și o sărută pe creștet. Nu plânge! Nu este vina ta.

„Este a mea.” Cum de fusese așa nesăbuit încât să creadă că putea să jongleze cu atâtea obligații și să

Îilece pentru patru zile fără să declanșeze probleme? ntotdeauna se temuse că s-ar putea

întâmpla așa ceva, și gândul că intuisese asta era nasol.

-Arăți ca dracu', Hank, zise Meg, aruncând cutia goală pe care o ținea în mână în coșul de gunoi.

- A fost o zi lungă, bombăni el.

- Știi, nu era nevoie să vii fuga înapoi. Nu poți face nimic, iar mama nici nu-și va da seama că ești aici. Meg se așeză. Cat nu este, probabil, încântată să fie blocată acolo singură, încercând să te promoveze pe tine și munca ta. Va sfârși prin a trimite totul înapoi acum? Asta va fi scump.

Hank clătină din cap, amintindu-și jocul de emoții de pe chipul lui Cat - empatie, șoc, furie, înfrângere.

- Mă întorc cu avionul mâine ca să iau toată mobila.

- Mergeau lucrurile bine înainte de a pleca?

- Te-ai simțit bine? Ai reușit să vinzi ceva?

Hank ridică din umeri.

- Nu contează. Anulăm parteneriatul.

- Cum? De ce? izbucni Jenny, pe punctul de a izbucni iar în lacrimi.

Hank se uită la Meg și își înghiți mândria.

- Pentru că aveai dreptate. Momentul nu este bun. Nu pot face ceea ce trebuie făcut pentru a lansa o nouă afacere și a avea grijă de mama.

- Dar am crezut că ai semnat contracte, ai depus avansuri, ai început să faci publicitate...

Hank tresări, alungând din minte faptul că o pusese pe Cat într-o situație oribilă plecând așa.

La naiba, făcuse ceea ce trebuia.

Cat renunțase la o grămadă de bani, căci crezuse în el - în ei, de fapt -, dar acum nu mai conta. Ea ar fi putut accepta situația și să facă tot ce reușea pentru a atrage lumea. Era vorba doar despre o expoziție, și, dacă nu ar fi făcut

atâta caz de plecarea lui, ar fi putut continua cu planurile lor la întoarcere.

Bineînțeles, avusese dreptate în privința unui lucru: se bazase pe el, iar el o dezamăgise.

În mod ironic, singurele două persoane din viața lui pe care le dezamăgise vreodată erau frați.

- Cred că e foarte supărată, zise Jenny și își mușcă unghia.

Hank încuviință din cap, rămânând cu ochii pe pământ. Ziua începuse așa promițător și se terminase într-un dezastru.

-Vei continua să lucrezi pentru Jackson acum? întrebă Meg.

Hank clătină din cap.

-A angajat deja un înlocuitor. Mai am doar trei săptămâni de lucru.

- Dar voi doi sunteți atât de buni prieteni. Poate va încerca să aranjeze ceva.

Hank îi aruncă o privire obosită.

- Corect sau nu, tocmai m-am despărțit de sora lui - am făcut-o să piardă bani, i-am rănit mândria și i-am stricat reputația. Mă îndoiesc că Jackson mă va privi cu prea multă bunăvoință când va afla. Dorm cum mi-am așternut.

- Ai vorbit cu Cat de când ai plecat din Chicago? vru să știe Jenny.

- Nu. Amândoi am spus niște lucruri, avem nevoie de ceva timp să ne liniștim. Bănuiesc că, deocamdată, ne vom limita la a discuta despre cum putem rezolva ce ține de afacere.

Se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele în fața lui, de parcă dacă și-ar fi întins corpul ar fi putut descălci nodurile din stomac.

- Probabil că n-o să mă crezi, dar îmi pare rău că lucrurile s-au terminat așa, zise Meg și îl strânse de mână. După ce am trecut

peste surpriza inițială, a fost plăcut să te văd entuziasmat de viitor.

- Frumos vis cât a durat.

El se forță să zâmbească, pentru ca surorile lui să nu își facă griji pentru el, când trebuiau să își păstreze energia pentru mama lor.

- Măcar ia în considerație posibilitatea de a o ține pe mama într-un centru, pentru câteva săptămâni, insistă Meg și îl mângâie pe picior. Trebuie să te concentrezi asupra găsirii unei slujbe și poate să-ți iei puțin timp binemeritat pentru tine.

O altă ironie. Cu mama lui în spital, el ar fi avut timpul necesar pentru a lucra cu Cat - dacă nu ar fi distrus acea oportunitate.

Meg îl frecă pe umăr.

- Sau poate ai putea să te întorci la Cat și să faci să meargă treaba asta.

Hank se aplecă, cu coatele pe genunchi, cu capul lăsat în jos. Nu putea face ca lucrurile să meargă din nou. Ea susținea că el o convinsese să-și lase garda jos, dar i se părea prea puțin, prea târziu.

Îi părea rău pentru ea și pentru frații ei, pentru felul în care se chinuiau să fie deschiși și încrezători. Dar, oricât de mult și-ar fi dorito, nu se putea preface că ar putea avea o relație sănătoasă cu o femeie care nu-l lăsa să intre în inima ei.

Iubirea nu ar trebui să fie atât de grea.

- Nu mă pot gândi la asta acum, Meg.

Sunt epuizat. Hai să ne asigurăm că mama depășește următoarele 24 de ore înainte de a începe să discutăm despre îngrijirea ei pe viitor. Dar nu are nici un sens să o ducem pe mama la un azil atât timp cât eu sunt în stare să am grijă de ea. Nu-mi pot permite unul decent, mai ales fiind șomer. În plus, nu vreau să o trezesc pe mama sau să o sperii cu o

ceartă. Asta, zise și făcu un gest în jurul camerei, spre monitoare, va fi destul de înfricoșător. Mușchii și articulațiile îl dureau din cauza oboselii. Am nevoie de încă o cafea. Mă întorc imediat.

Căutând câteva minute de intimitate, ieși cu cafeaua într-o curte interioară mică. Trei înghițituri mai târziu, puse ceașca deoparte și formă numărul de telefon al lui Cat. Trebuia să aranjeze recuperarea mobilei, deși, în realitate, știa că avea și alte motive să o sune. Fu dezamăgit, deși nu surprins, când intră mesageria vocală.

- Cat, sunt eu. Mama mea e bine, și se pare că nu sunt complicații urgente cu rinichii ei sau ceva de genul ăsta. Am sunat ca să vorbim despre cum și de unde ar trebui să-mi iau toate lucrurile. Sună-mă, te rog!

După ce încheie mesajul, dădu pe gât restul de cafea și se întrebă cum își petrecuse Cat ziua. Dacă ar fi putut relua cele întâmplare, nu ar fi schimbat altceva decât că s-ar fi abținut de la atacul personal. Nu avea nici un drept să îi calce în picioare sentimentele, să se ia de ce o durea pe ea așa tare. Oricare ar fi fost rănila pe care ea le păzea cu atâta grijă... sigur erau mari, pentru că ea nu era o femeie slabă.

Oricât de supărat și de dezamăgit era de reacția ei la situația lui, nu voia să-i provoace durere.

Se uită la un pâlc de nori cenușii trecând peste lună. Oare Cat se uita și ea la cer? Era la aproape 1500 de kilometri distanță de el, dar inima ei era infinit mai departe.

Hank tresări când telefonul îi vibră în buzunar. Din câte se părea, Cat plănuia să își limiteze comunicarea la mesaje.

Mă bucur că mama ta se recuperează. Am demontat exponatele. Pieseale tale sunt în

camionetă, pe care am parcat-o la hotel. Îți las cheia la recepție.

Mă îndoiesc că ai ceva de făcut pentru dizolvarea firmei, dar te voi contacta dacă am nevoie de

o semnătură.

Degetele zăboveau deasupra tastaturii telefonului, dar mintea îi părea goală. Mii de gânduri îi goneau prin minte, dar nu avea nici energia, nici timpul să le sorteze în acel moment. În cele din urmă, tastă: „Putem vorbi?”, dar nu mai trimise mesajul.

Mai trecu un minut până când șterse textul. Despre ce să mai vorbească? Părea că nu mai era nimic de spus.

Pe Cat o dureau mușchii înțepeniți după o noapte infernală, nedormită. Ascunzându-și ochii înroșiți în spatele ochelarilor de soare Versace preferați, ea se îndreptă cu greu spre coada de la controlul de securitate, ca un melc prin noroiul gros, fără să-i pese prea mult dacă ajungea la timp la zborul ei.

Nu prea îi mai păsa de ceva.

„El a plecat.”

Aceste cuvinte se repetau într-o buclă continuă, înfășurându-se în jurul inimii ei și smulgându-i-o din piept, lăsând în urmă doar un mare gol, la fel de apăsător ca o gaură neagră.

Stătea la coadă, cu privirea pierdută. În mijlocul familiilor, al cuplurilor și al oamenilor de afaceri, privirea ei poposi asupra unei femei atrăgătoare, singure, în vârstă de 40 și ceva de ani, următoarea la rând. Avea părul blond strălucitor și îngrijit, pantaloni de în asortați cu o bluză de mătase fluidă și sandale cu toc. În ciuda pantalonilor perfect călțați, a manichiurii îngrijite și a machiajului fără cusur, mâna stângă fără inel și privirea goală sugerau clar singurătate. Experiența o făcu să recunoască

situația, și Cat simți un fior nedorit pe șira spinării.

La câțiva pași în față se afla o altă femeie de vârstă mijlocie - păr șaten, fără machiaj, pantaloni de trening Gap -, cu un băiețel după ea.

Spre deosebire de blondă, ochii mamei străluceau de mulțumire în timp ce vorbea cu fiul ei. Liniile fine din jurul ochilor și al gurii îi făceau chipul mai interesant. Era limpede că ea avea un țel.

Nu cu mult timp în urmă, dacă ar fi fost întrebată cu care femeie de vârstă mijlocie ar prefera să semene peste decenii, Cat ar fi ales-o fără îndoială pe prima. Acum, stomacul i se înnodase înțelegând că era condamnată să devină exact acea femeie.

„El nu te iubește. Nu a fost real.”

Cu mișcări mecanice, își scoase pantofii și cureaua și le puse alături de telefon, în coșul de plastic. Când agentul de pază păru foarte vehement în percheziționarea ei, abia dacă reuși să scoată un mormăit de nemulțumire.

Ce importanță avea? Mai conta ceva acum?

Hank o părăsise, iar Mitchell/St. James își închidea ușile virtuale. În adâncul sufletului ei, știa că asta avea să se întâmple. Știa că nu avea să se poată ridica niciodată la nivelul așteptărilor lui. Știa că avea să sfârșească mai rău pentru că avusese încredere în el, pentru că se îndrăgostise.

Desigur, nu se așteptase să se termine totul atât de brusc. Nu cu el și nici cu afacerea lor. Reputația ei urma să aibă de suferit. Toată munca pe care o depusese, pașii pe care îi făcuse ca să iasă bine... totul fusese în zadar. Și acum, va trebui să-l sune pe jurnalistul de la *Time & Country* și să retragă articolul care ar fi trebuit să apară în numărul din octombrie.

Îi păsa lui Hank măcar? Avea vreun regret?
Nu îi răspunsese la mesaj.
Poate că această a doua respingere îi
făcuse bine, având în vedere că ea refuzase să-
i răspundă la telefon.

În acest moment, nu știa care din ei
greșise mai mult. Ceea ce știa era că întregul ei
suflet fusese rănit în luptă.

În drum spre poartă, se opri la Starbucks
și își luă cafea, apoi se așeză la o masă înaltă și
puse mâna pe telefon.

-Elise?

- Cat, nu mă așteptam să am vești de
la tine decât după ce te întorci din Italia, la
sfârșitul acestei luni.

- Știu. Cat închise ochii și făcu o
grimasă în timp ce își înghițea mândria. De
fapt, stau aici, în Chicago, și mă întreb dacă
putem reînvia afacerea cu bijuteriile.

- Credeam că nu te interesează.

- Ei bine, tot nu-mi place o clauză de
exclusivitate absolută. Totuși, mă întrebam
dacă nu cumva sugerând o plată forfetară mai
mică, dar o redevență puțin mai mare - de
exemplu, 250000 inițial și 7% pentru doi ani -
ar putea simți că riscul inițial e mai mic și ar fi
dispusă să arate mai multă flexibilitate în
privința exclusivității. Aș fi de acord să nu
reprezint alte colecții de bijuterii și accesorii și
m-aș limita la o singură altă afacere de licență
pe durata contractului cu ei, dar aș vrea să
păstrez un strop de control asupra viitorului
meu.

- Preocuparea mea este că ai stabili
prețul prea jos și că asta ar putea să te
afecteze cu alte contracte de reclamă.

- Nu putem face ca termenii să fie
confidențiali?

- Nu cred că este cea mai înțeleaptă
cale de acțiune, Cat.

- Te înțeleg și îți respect părerea, dar până la urmă nu este decizia mea? Aș vrea să tatonezi, cel puțin la modul general, ipotetic. Dacă nu vrei să mă vând prea ieftin, atunci doar sugerează ideea și las-o să revină cu cifre revizuite.

- Bine. Elise făcu o pauză. Să sperăm că ea nu a urmărit cealaltă aventură a ta, altfel va ști că nu ești în cea mai bună poziție pentru negociere.

Cat încasă lovitura ca o profesionistă - o duru doar pe interior. Ca majoritatea dezamăgirilor din viața ei.

- Mulțumesc, Elise! Ne auzim curând.

Cat închise telefonul, simțindu-se puțin mai bine.

Deși nu era prea încântată de acest nou proiect, pragmatismul o forțase să înfrunte realitatea. Zilele ei de modelling se apropiau de sfârșit, și trebuia să exploreze alte opțiuni, acum că Mitchell/St. James părea să fi murit.

Tresări la amintirea lucrurilor dure pe care ea și Hank și le spusese cu o zi în urmă. De ce nu încercase el măcar să înțeleagă punctul ei de vedere?

Nici măcar pentru o secundă? El judecase doar din punct de vedere emoțional.

Tatăl ei spusese întotdeauna că emoțiile sunt cea mai rea fundație pentru luarea deciziilor. Cu siguranță că avea dreptate când era vorba despre muncă, dar poate că ar fi trebuit să se îndoiască de filosofia lui când era vorba despre alegerile personale.

Hank o rănisese când renunțase la toate planurile lor, la ea. Chiar dacă scuza lui era întemeiată - și o femeie bolnavă și bătrână, dusă de urgență la spital cu siguranță era un motiv întemeiat -, încăpățănarea lui o înfuriase.

„Evident”, se gândi ea în timp ce își aruncă paharul gol într-un coș de gunoi din apropiere și își continuă călătoria.

Îi înțelegea poziția dificilă, dar tot nu era de acord cu decizia lui. În orice caz, ea gestionase prost situația. Chiar și acum, în timp ce pășea spre poarta de îmbarcare, valul de sentimente contradictorii îi făcea picioarele să se clatine ca ale unui mînz care face primii pași. Din fericire, ajunse la destinație fără să cadă în nas.

După nici zece minute, aproape că leșină în sala de îmbarcare când îl văzu pe Hank coborînd de la o poartă din apropiere.

El nu o remarcă în timp ce-și ajusta micul sac de voiaj purtat pe umăr. Liniile adânci de pe fața lui erau vizibile de unde stătea ea, și, pentru o clipă, fu cuprinsă de un fior de compasiune. Tresări, stăpînindu-se să nu strige sau să fugă spre el. În schimb, îl privi cum se îndrepta spre hol, exact așa cum pășise când ieșise din viața ei.

În ciuda furiei și a jenei pe care le simțea din cauza neînțelegerii dintre ei, ea tot îl iubea, și tocmai de aceea știa că să-i dea drumul fusese cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru el.

În dimineața următoare, Cat termină de aranjat cumpărăturile lui Esther înainte de a i se alătura în sufragerie pentru o ceașcă de Darjeeling. Din cine știe ce motiv, ceaiul avea gust mai bun băut din porțelanul fin al lui Esther.

- Deja mi-e dor să-l văd pe Hank al tău pe holuri, acum că a terminat cu proiectul tău.

Esther amestecă un cub de zahăr în plus în ceaiul ei. Ești mulțumită de munca lui?

-A ieșit frumos. Bineînțeles, acum acele magnifice dulapuri erau doar un alt lucru care îi

amintea de Hank - o amintire dureroasă și amară pe care ea urma să o vadă în fiecare zi din viața ei, atât timp cât avea să stea în acel apartament. Nu numai că a făcut o treabă minunată, dar mi-a și organizat întreaga garderobă.

-Ce grijuliu! Mi-am dat seama imediat că e un om bun. Expresia lui Esther deveni gânditoare. Și acum? Vei continua să te vezi cu el?

- Nu, zise Cat, lăsându-și jos ceașca. Planurile noastre de afaceri s-au destrămat în Chicago. De fapt, totul s-a destrămat. S-a terminat definitiv de data asta.

- Asta e adevărat doar dacă nu-ți pasă de el, dragă.

- Chiar țin la el, de aceea este decizia corectă.

- De ce spui asta?

Esther miji ochii.

Dacă nu ar fi fost atât de epuizată emoțional, Cat nu i-ar fi povestit, probabil, lui Esther despre diagnosticul ei.

După consolările firești, Esther își sorbi ceaiul, cu ochii inundați de amintiri.

- Sora mea nu a avut niciodată copii. Ea și soțul ei au dus o viață minunată și plină de aventuri împreună și au fost perfect mulțumiți în rolurile lor de mătușă și unchi.

- Crede-mă, Esther, știu că infertilitatea nu este cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla. Deși pare greu de imaginat, sper că în cele din urmă voi ajunge să am o relație serioasă. Evident, am nevoie de mai mult timp pentru a procesa toate schimbările din viața mea înainte de a putea aduce un bărbat în ecuație. Înainte de a putea cere sau de a mă aștepta ca altcineva să accepte odată cu mine această soartă.

- Ești sigură că nu faci decât să găsești justificări pentru frică?

- Nu. Eu și Hank suntem foarte diferiți și, în timp ce contrariile se atrag, probabil nu sunt menite să creeze ceva de durată.

Cat se foi inconfortabil, pentru că nu voia să regrete că îl pierduse pe Hank. La naiba, nu ar fi trebuit să-l lase atât de aproape. Niciodată nu ar fi trebuit să își imagineze că ar putea fi un cuplu dintr-un film romantic. Dacă ea și-ar fi respectat pur și simplu obiceiurile - să nu se atașeze, să rămână la ceea ce știa -, nu ar fi căutat acum modalități de a-și repara cariera sau inima.

Dar, din nou, nu ar fi experimentat nici senzația de a-l avea lângă ea.

Nu ar fi descoperit că era posibil ca unui bărbat să accepte versiunea lipsită de farmec a lui Cat St. James. Pentru asta, cel puțin, îi era datorare mulțumiri.

- Viața lui Hank a fost un șir de pierderi și dificultăți. Complicată și plină de sacrificii. Merită o viață fără complicații și un viitor simplu.

Esther chicoti și lăsă jos ceașca.

- O, Doamne! Cu siguranță ești destul de mare ca să știi că dragostea fără complicații există doar în Disney land.

- Există complicații, dar există și *complicații*. Hank merită ceea ce au David și Vivi. O bucurie exuberantă și un viitor plin de speranță.

- Dar tu? Zâmbetul lui Esther se stinse în timp ce expresia ei deveni contemplativă. Nu meriți și tu aceste lucruri?

Cat ridică din umeri.

- Poate că nu. Nu am fost foarte curajoasă în viață - nu ca Vivi sau Hank. Am făcut alegeri ușoare, multe dintre ele proaste.

Mi s-au oferit atât de multe lucruri - doar pentru că oamenii îi preferă pe aceia dintre noi care sunt destul de norocoși să aibă o structură osoasă bună. Așa că nu, nu merit cu adevărat acel viitor fericit. Nu încă, cel puțin.

-Atunci, poate că e timpul să fii curajoasă. E timpul să-ți câștigi fericirea.

- Nu te juca de-a Yoda, Esther. Cat se aplecă în față și își împreună mâinile. Dacă ai ceva de spus, spune-o!

Ceașca de ceai a lui Esther scoase un clinchet când femeia o puse pe farfurie.

- Spune-i lui Hank ce simți! Spune-i adevărul și apoi lasă zarurile să cadă! S-ar putea să te surprindă.

Cat își plecă privirea pentru a studia modelele complicate ale covorului Aubusson în timp ce căuta un răspuns.

- Poate ar fi dispus să mai încerce o dată, dar nu văd cum am putea ajunge într-o situație mai bună peste trei, șase sau nouă luni. Nu știu dacă aş putea trăi întrebân- du-mă dacă regretă sacrificiul făcut. În acest moment, ar trebui să profit la maximum de ceea ce mi-a mai rămas din carieră. Plec în Italia săptămâna asta. Mă gândesc la un contract de licențiere cu un designer de bijuterii. Sunt foarte ocupată, așa că nu am nevoie de o relație.

- Pari foarte ocupată, într-adevăr, dragă. Esther își ridică ușor ceașca aproape goală. Dar ai grijă să nu-ți irosești timpul alergând după prea multe lucruri deodată. Aceasta este cea mai rapidă cale de a rămâne fără nimic.

capitolul 20

Mamă,

Mă holbez la norii pictați în mov și portocaliu prin fereastra avionului, în drum spre Italia, dorindu-mi să te văd așezată pe

unul dintre ei. Sunt așa tristă zilele astea, aș da orice să-ți aud vocea, să-ți văd chipul.

Și nu pot să-mi alung din minte avertismentul lui Esther, oricâte pahare de vin dau pe gât.

Hank demolă o bucată din peretele de rigips din bucătăria familiei Hudson, trimițând particule de praf în aer, ceea ce îl făcu să strănute. Jackson îl mutase pe înlocuitorul lui Hank, Jim Walker, la un alt șantier în această dimineață, slavă Domnului! Nu avea nevoie să i se reamintească de șomajul său iminent care îl privea în față la fiecare oră din zi.

- Hei, bătrâne, strigă Doug din cealaltă parte a camerei în timp ce ridică un dulap vechi de bucătărie din spațiul său și îl așeza pe podea. Ia-ți o mască, altfel o să-ți strici plămânii.

Hank mârâi, ignorând sfatul lui Doug. Nu-i păsa prea mult de plămânii lui în acest moment. De la Chicago încoace, nu-i mai păsase prea mult de nimic.

Din fericire, slujba lui Meg îi permitea să o viziteze pe mama lor de mai multe ori în fiecare zi, ceea ce îi ușura puțin povara. El trecea să o vadă în fiecare seară, aducându-i supă sau budinca preferată. Dar realitatea sumbră a viitorului ei nu putea fi ignorată, oricât de mult ar fi încercat să nu vadă adevărul.

Meg îl acuza mereu că era la fel de încăpățânat ca tatăl lor și poate că avea dreptate. Dacă se uita doar la faptul că nu fusese dispus să accepte adevărul despre situația lui și a lui Cat până când nu-i ajunsese cuțitul la os.

Totuși, îi era dor de ea. Pentru o scurtă perioadă, viața lui fusese însuflețită.

Gesturile ei grijulii și atitudinea sexy îi treziseră toate simțurile, făcând totul în el mai viu. Se chinuia amintindu-și mici momente și detalii - parfumul ei, zâmbetul jucăuș, privirea de pe chipul ei când era sub el -, până când nu mai putea suporta durerea. Apoi își dezlănțuia fizic angoasa la lucru, cu un baros sau un fierăstrău.

Dacă Jackson era supărat pe el din cauza încurcăturii cu Cat, nu spusese nimic. Cel mai probabil, Cat nu-l pusese pe fratele ei la curent cu detaliile spectaculoasei neînțelegeri. Așa că era posibil ca Jackson să nu afle niciodată ce adusese sfârșitul pentru Mitchell/St. James.

La fel de bine. Poate că Hank ar putea salva prietenia asta după ce se linișteau lucrurile și avea să își găsească o nouă slujbă.

În ziua anterioară, Jackson pomenise ceva despre călătoria lui Cat în Italia. Hank se uită la ceas și adăugă șase ore. Oare Cat terminase de lucrat pentru ziua respectivă? Era singură? Oare îi era dor de el? Dacă ar suna-o, ar răspunde? Și când avea să nu se mai simtă el ca naiba?

Bum! Mai aplică o lovitură, pentru a lărgi cadrul ușii dintre bucătărie și camera de zi. Sunetul strident al burghiului lui Doug îi străpunse urechile. Se uită la Doug, care deșuruba vechile dulapuri superioare de pe pereți.

Pentru prima dată, Hank se simți bătrân la locul de muncă. Durerile de articulații erau tributul anilor de muncă manuală grea. Ura gustul prafului de rigips în gură și gâdilatul când acesta îi umplea nările.

Încă un motiv să aibă remușcări în legătură cu moartea nefericitei lor afaceri cu mobilă.

-Credeam că Jackson vine azi aici cu tipul cel nou, răcni Doug peste zgomot.

- Vor fi aici.

Hank învârti barosul pentru a treia oară.

- Da, sigur, strigă Doug. Pentru că e tare de încredere.

Hank coborî barosul.

- Își face treaba.

- Știu că e amicul tău, dar ar trebui să-ți scoți ochelarii ăia. Doug opri burghiul. Am acceptat slujba asta pentru că am auzit lucruri bune despre el, dar omul e dezaxat. Sunt pregătit să caut în altă parte, mai ales acum, că vei pleca și tu în curând.

Remarcile lui Doug nu erau complet neadevărate, dar Hank disprețuia fățărnicia. Din nefericire pentru Doug, Hank nu avea chef să fie amabil.

-Jackson e un tip OK, Doug. Dacă nu ești mulțumit aici, pleacă în altă parte, dar nu otrăvi echipa cu părerile tale. Hank lovi din nou peretele cu barosul. Taci din gură sau va trebui să-l avertizez pe Jackson despre atitudinea ta! Expresia îngâmfată a lui Doug deveni de-a dreptul meschină. Porni burghiul din nou și răcni:

- Dacă Jackson va apărea aici, va fi prea mahmur ca să fie atent la tine. O să sfârșească pierzând afacerea și va fi pradă ușoară pentru alt constructor, care va prelua lucrările.

-Ți-am zis să taci...

- Ce naiba, Doug? răcni Jackson din cadrul ușii dintre bucătărie și debara.

Hank întoarse brusc capul spre Jackson, ale cărui haine șifonate și păr ciufulit nu făceau decât să îi întărească spusele lui Doug.

Avea cearcăne negre sub ochi, iar fața îi era înroșită.

- Ce ai spus despre mine?

Hank coborî barosul și își ținu răsufarea. Cei doi bărbați nervoși se pregăteau de o luptă a orgoliilor. Jim părea șocat.

„La naiba!”

-Jackson, începu Hank.

Jackson ridică mâna ca să-l facă să tacă, apoi se duse spre scăunelul lui Doug. Furia i se vedea în unduirea mușchilor umerilor săi lați.

- Ești concediat, nesimțitul! Ridică șurubelnițele lui Doug de pe blat și le aruncă pe jos. Adună-ți mizeria și cară-te de aici! Acum!

Doug sări de pe scăunel și împunse cu un deget spre fața lui Jackson.

- Tu ești nesimțitul!

-Am terminat de vorbit cu tine, replică Jackson și își dezvălui dinții încleștați. Cară-te înainte să te arunc până în camera cealaltă!

- Hei, băieți, calmați-vă, zise Hank și traversă bucătăria. În colțuri separate cu voi.

Prea puțin, prea târziu. Amândoi bărbații erau înfierbântați și gata să se bată.

Doug scuipă în chiuvetă.

- Foarte bine. Am plecat de aici, măgarule! Doug se lăsă pe vine ca să își ridice uneltele. Se uită apoi în sus, sfidător. Să nu te simți prea confortabil cu toată puterea pe care o ai. De îndată ce se va răspândi vestea despre cât bei, vom vedea câte proiecte noi vei mai obține.

O privire rapidă aruncată lui Jim îi dădu lui Hank de înțeles că s-ar putea ca acesta să regrete deja că acceptase această slujbă. Jackson nu ajută situația cu nimic când trase un șut cutiei cu scule din mâna lui Doug și îl trase pe individ în picioare.

Apucându-l de cămașă, Jackson răcnii:

- Mă ameninți? Dacă deschizi gura, te pocnesc cu un proces de calomnie și orice

altceva îmi trece prin cap. Am șase ani de proiecte de succes și clienți fericiți. Tu ce naiba ai?

Doug îl împinse pe Jackson. Când Hank observă că Jackson strânsese pumnul, îl apucă pe Doug de la spate pentru a-l trage din calea lui și a-l scuti pe Jackson de un proces. Doug se răsuci și îl lovi cu cotul pe Hank, făcându-l să se dea înapoi, împiedicându-se de dulapurile vechi pe care Doug le lăsase împrăștiate pe podea.

Hank întinse mâinile pentru a se opri din cădere, dar își susținu mare parte din greutate cu mâna stângă, simțind imediat o durere zdrobitoare la încheietura mâinii.

- Sfinte Sisoe! Se așază în fund strângându-și antebrațul deasupra încheieturii dureroase, care începuse să se umfle ca un balon. La naiba, nu pot să o mișc!

Jackson și Doug se întoarseră, uimiți. Ray intră în fugă în cameră, căci auzise strigătele și bubuitura din baia principală, unde lucra, și aproape că îl doborî pe Jim.

- E totul în regulă aici?

- O, la naiba! Jackson se grăbi să ajungă lângă Hank. Arată rău. Trebuie să te ducem la spital.

- Ți-am spus că dacă stai cu el nu va duce la nimic bun, îi zise Doug lui Hank, rămânând deoparte, cu brațele încrucișate. Acum, nu vei mai putea să lucrezi nicăieri cu mâna asta.

- Șterge-ți rânjetul de rahat de pe față. Tonul amenințător al lui Jackson îi făcu pe Doug și pe Ray să se dea înapoi. Ai două minute să îți aduni mizeria și să dispari înainte să te arunc personal de pe proprietate. Jackson se ridică. Timpul trece, făcu el și se uită la Ray. Ai ceva de spus?

Ray clătină din cap.

- Ai nevoie de ajutor, Hank?

- Il voi ajuta eu pe Hank. Poți să continui să lucrezi... te rog! Jim, poți să termini de demolat bucătăria, în timp ce eu îl duc pe Hank la doctor?

Jackson se uită la Doug, care își strânse lucrurile și făcu un semn obscen înainte de a ieși în trombă din casă.

- Ray, dacă se întoarce, sună la poliție să raportezi încălcarea proprietății.

Ray tresări, dar încuviință din cap. Hank se ridică cu greu și porni spre ușă.

Doug avea dreptate în privința unui lucru. Accidentarea asta avea să îl lase pe tușă săptămâni sau chiar mai mult. Cum avea să își găsească de lucru fără să se folosească de mână?

Lucrurile nu puteau să stea mai rău!

Jackson deschise portiera mașinii lui Hank, apoi o ocoli, se sui pe locul șoferului și porni motorul.

- Îți vine să crezi treaba asta cu Doug?

-Nu acum, Jackson.

Întregul braț al lui Hank pulsa. Încheietura începea să i se învinețească.

Jackson se încruntă în semn de scuză și înclină din cap.

- Îmi pare rău că te-ai rănit! Privi țintă prin parbriz cu fruntea încrețită, cu gura strânsă într-o expresie sumbră. N-ar fi trebuit să intervii între noi.

- Da? Ei bine, poate că nu ar fi trebuit să-ți ieși din fire și să te porți ca un idiot pe steroizi, Jackson. Nu ai făcut decât să-ți creezi probleme juridice și de altă natură. Doug nu este singurul membru al echipei care vorbește despre comportamentul tău.

Jackson se întoarce spre Hank, cu ochii mari.

- Ce naiba?
- Îți tot spun de luni bune să o iei mai încet și să te aduni. Forțezi prea mult echipa, nu iei decizii bune la serviciu și, între noi fie vorba, bei prea mult. Asta e al naibii de adevărat. Și acum ai mai pierdut un tâmplar, dar ai patru locuri de muncă libere. Nu e grozav. Hank scutură din cap cu dezgust. Știam eu că avea să se întâmple ceva, la naiba! Doar că nu credeam că eu voi fi cel care va suferi.

Cel puțin Jackson avu decența să se arate rușinat.

- Nu vreau să mă cert cu tine și îmi pare foarte rău pentru cum te va afecta asta pe termen scurt. Am să te ajut. Nu-ți face griji pentru bani!

- La naiba cu asta! Familia ta crede că totul se poate rezolva aruncând cu bani în jur. Ce se întâmplă dacă nu îmi pot folosi complet mâna în viitor? Cum voi lucra? Aș putea fi distrus, să știi. Spre deosebire de tine, eu nu am mers la facultate. Nu am prea multe opțiuni.

- Asta nu se va întâmpla. Sprâncenele lui Jackson se întâlniră într-o expresie încruntată. Nu se va întâmpla, Hank.

capitolul 21

Mamă,

Abia mă țin la suprafață. Asta e tot ce fac. Nu mă

duc nicăieri, nu am o țintă. Doar mă țin la suprafață.

Nu vād malul nicăieri. Aproape în derivă, așa cum

eram în săptămânile de dinaintea morții tale.

Crezi că lui Hank îi e la fel de dor de mine cum îmi

e mie de el?

Cat trase de halat în timp ce îi erau aplicate ultimele tușe de fard de ochi și de dermatograf.

- Nu te mai foi! porunci Angela, specialista în machiaj, accentul italian îndulcindu-i engleza.

Pe Cat o durea fundul de la cât stătuse pe scaun în ultimele nouăzeci de minute, în timp ce coafezele și specialiștii în machiaj trăgeau de ea din toate direcțiile. Voia să se miște. Să-și scarpine nasul care o mânca. Mai ales, voia să fie singură. Îi mulțumea lui Dumnezeu că asta era ultima zi de filmare.

-Ai arăta mai sexy fără acea umbră întunecată în ochi, Cătălină, zise Angela. Cunosc privirea asta. Probleme cu bărbății. Ce a făcut? A trișat? Te-a folosit?

„M-a iubit, iar eu l-am respins.”

- Nu-s probleme cu bărbății, murmură Cat. Nu era în întregime o minciună. La urma urmei, Hank nu mai era bărbatul ei.

Cat nu mai făcuse niciodată până atunci un sacrificiu atât de sfâșietor în beneficiul altcuiva. De când îl văzuse ultima oară în aeroport, se simțea înfrigurată, înfrigurată până în oase, ca și cum ar fi mers goală pe afară în toiul iernii.

Se spune că sacrificiul pentru alții e o senzație plăcută.

Nu e adevărat.

Tot ce făcuse în cazul ei fusese să o lase golită, dar plină de dorință, îndoieli și regrete egoiste. Ca să nu mai vorbim despre faptul că era preocupată de un impuls copleșitor de a da fuga la Hank și de a-l implora.

- Gata, anunță Angela. *Bellissima!*

Cat se privi în oglinda mare. Un gri dramatic, verde și violet se întindeau mult dincolo de pleoapele ei. Conturul pomeților și al maxilarului era și el îmbunătățit. Abia dacă se recunoștea. Era doar o altă mască pe care oamenii o vedeau - întunecată și urâtă, pentru a se potrivi cu starea ei de spirit.

Se lăsă să alunece de pe scaun și se îndreptă spre garderobă, pentru a lua ținuta cu care urma să fie fotografiată. O femeie tânără îi întinse niște sandale negre cu toc înalt, o fustă dreaptă din catifea neagră și un top transparent din mătase neagră cu aplicații de catifea în formă de frunze care abia îi acopereau sfârcurile.

Femeia o ajută să se îmbrace, apoi o îndrumă spre decorul somptuos. Pereții erau acoperiți cu tapet roșu intens.

Pătrate de oglinzi fumurii, presărate cu petale de trandafir, acopereau podeaua.

Draperii din brocart auriu atârnavu pe pereții falși, iar o masă de sticlă stătea în mijlocul podelei.

Cât de potrivit - la fel ca o mare parte din viața ei, totul era doar un decor.

- Oh, superbă, Cătălină, gânduri Neil, fotograf! Hai să începem cu tine întinsă pe masă, privind spre tavan! Jean-Paul va îngenunchea lângă capul tău, și vom porni de acolo.

Neil pocni din degete, și alte câteva persoane se plasară în spatele luminilor și al panourilor de difuzie.

Cat se întinse pe masă. Coafeza îi aranjă rapid părul, în timp ce Jean-Paul stătea în picioare primind ultimele retușuri.

- Ești gata? întrebă Neil.

Cat își arcui ușor spatele și își compuse cea mai reușită privire cuceritoare în timp ce se uita în ochii unui uimitor - dar gay - Jean-Paul, al cărui chip se înălța peste al ei.

Nu cu mult timp în urmă, acest mediu o încălzea de energie. Haine frumoase, oameni frumoși, o lume de vis.

Timp de ani întregi, aceasta fusese o experiență amețitoare. Acum, se simțea pur și

simplicu amorțită. Fiecare clic al camerei foto îi fura încă o bucată din suflet.

„Doar câteva ore în plus.”

În seara aceea, Cat se întinse pe patul de hotel și scrută meniul de la room-service. Poate ceva decadent, ceva cu ciocolată, i-ar ridica moralul. În timp ce se uita la deserturi, îi sună telefonul. Inima i se strânse, așa cum se întâmplase de fiecare dată când îi sunase telefonul în această săptămână.

„Te rog să fie Hank!” își ținu respirația. Elise.

„La naiba!”

Trase aer în piept și răspunse:

- Bună, Elise. Mă verifici?
- S-a terminat sesiunea foto?
- Da. Cat se sprijini pe perne și se jucă cu tivul de la cămașă. A fost fără surprize.
- Bine. Profesionalismul tău este întotdeauna apreciat. Elise făcu o pauză. Ai terminat de revăzut notițele mele din contractul de bijuterii, pentru că ar trebui să răspundem cât mai repede?

-Da.

Cat luă contractul de pe noptieră.

Nu putea mărturisi faptul că orice entuziasm pe care i l-ar fi putut aduce această slujbă fusese diminuat de pierderea relației cu Hank.

Nimic nu umplea golul pe care el îl lăsase în urmă, nici măcar un contract nou și strălucitor.

Acesta nu se putea uita la ea cu dragoste. Nu avea să alerge să fie lângă ea la primul semn de suferință. Nu avea să o țină în brațe toată noaptea.

- Pare în regulă. Cat răsfoi foile. Știu că tu nu ești neapărat de acord cu mine, dar apreciez că ai negociat o excepție la exclusivitate. Să fim cu ochii în patru pentru o

altă oportunitate care să nu intre în conflict cu aceasta.

-Asta nu va fi ușor, răspunse Elise. Este o excludere foarte restrictivă.

-Știu. Dar mă cunoști, niciodată să nu spui „niciodată”.

- Deci afacerea cu mobilă e de domeniul trecutului?

- Practic, da. Din punct de vedere tehnic, nu am di- zolvat-o încă.

Cat se încruntă, dându-și seama că amânase. De fapt, nu făcuse nimic de când împachetase piesele de expoziție. Nici un mesaj pe Tweeter, nici o modificare a paginii web. Mitchell/St. James încă exista din toate punctele de vedere. Hank băgase oare de seamă? Se întreabă de ce nu închisese site-ul sau nu făcuse vreun anunț.

- Nu am avut timp să mă ocup de chestiunile legale legate de încetarea colaborării.

- Ei bine, măcar nu ai investit prea mult timp sau bani în asta. Răul nu e de durată!

Nu era de durată dacă nu puneai la socoteală daunele aduse inimii ei.

Acum, întreaga ei viață se simțea deraiată, ca și cum ar fi mers cu viteză în direcția greșită. Nu voia să fie singură, dar îi era prea frică să riște puținul care îi rămăsese și să eșueze. O durea capul de la atâta ping-pong mental.

- Hai să vorbim când mă întorc. Cat oftă, frecându-și tâmpilele, neștiind la ce să mai spere. Sunt epuizată în seara asta.

- Bine. Când vei fi acasă?

- Măine după-amiază. Poate ne putem întâlni luni?

- Sunt liberă la prânz.

- Voi veni mai întâi la biroul tău.

- Ne vedem atunci!

Cat aruncă telefonul pe pat și își frecă fața. Apetitul ei dispăruse. Nici măcar *panna cotta* nu mai suna atractiv.

Pipăi superba eșarfă Fendi din mătase și cașmir cu albastru, portocaliu și alb, pe care i-o cumpăraseră lui Vivi cadou de ziua ei. La fel ca la nunta lor, sâmbăta asta, la aniversare, ea nu urma să aibă partener. Orice urma să se întâmple, nu voia ca familia ei să o asalteze cu întrebări nedorite despre afacere sau despre Hank ori să o trateze cu mânuși din cauza infertilității ei.

După Chicago, îi lăsase pe toți să creadă că acea criză cu mama lui Hank fusese motivul pentru care el se retrăsese de la expoziție.

Vanitatea nu o lăsa să-și recunoască atât de repede eșecul în fața fraților ei, mai ales având în vedere neîncrederea lor. Se îndoia că Hank ar înrăutăți situația dezvăluindu-i adevărul lui Jackson, așa că ar trebui să fie ferită de prea multă atenție în acest weekend.

Se întinse pe spate și închise ochii. „Hank.” îi era dor de vocea lui, de îmbujorarea lui și de gropița din obrazul stâng. Și mai important, îi era dor de felul în care o făcuse să creadă în ea însăși și de modul în care se relaxase în preajma lui.

Se afundă în perne, închise ochii și se cuprinse cu brațele. Cu brațele ei subțirele ca ale lui Kermit Broscoiul, care nu erau nici pe departe la fel de reconfortante ca brațele lui. Singurele momente mai rele decât cele pe care și le petrecea fiindu-i dor de el erau cele în care își închipuia că el își vedea de viață alături de altă femeie, zâmbind și arătându-i gropița lui, ținând-o de mână în timp ce se plimbau prin oraș sau făcând dragoste cu ea.

Stomacul o ardea de gelozie, dar imaginile continuau să vină.

Își apucă geanta de pe marginea patului și deschise sticla de Ambien. De câte pastile urma să mai aibă nevoie înainte de a reuși să adoarmă fără ajutor?

Cat își porni telefonul în timp ce avionul ei se îndrepta spre poarta de debarcare de pe aeroportul JFK.

Un mesaj! Din păcate, doar un mesaj vocal de la David.

- Cat, te rog să mă suni imediat ce aterizezi! Există o schimbare în planurile pentru cina de ziua lui Vivi. Trebuie să te anunț rapid.

Cat apăsă butonul de apelare, curioasă să afle ce surpriză pregătise David pentru Vivi. Izbucnirile romantice ale fratelui ei fuseseră destul de uimitoare, într-adevăr. De când se cuplase cu Vivi, el se purta mai mult ca Jackson, care fusese un romantic incurabil până îl părăsise Alison.

- Bună, Cat, răspunse David. Ai primit mesajul meu?

Cat zâmbi în sinea ei la stilul de comunicare direct și fără menajamente al lui David.

- Desigur. Sunt încă în avion, dar te-am sunat imediat, așa cum ai cerut. Ironia ei nu declanșă nici o reacție. Deci care este marea schimbare de planuri?

- În primul rând, m-am gândit că ți-ar plăcea să știi că ordinul de restricție împotriva lui Justin este în vigoare pentru încă un an. Mi-aș dori să te mai gândești dacă să depui plângere. Trebuie să primească un mesaj ferm.

O parte din ea ar fi vrut să-l vadă pe Justin pedepsit cu închisoarea, dar nu avea nici energia, nici timpul să facă presiuni în acest sens sau să se confrunte cu alte consecințe ale

acelei zile. Voia doar să lase totul în urma ei.

Totul.

-Nu. Dacă insist, îl va stârni și mai mult. Hai să nu-l înfiirăm! Atât timp cât el nu se poate apropia de mine, sunt bine. Își va vedea de viață până la anul.

- Sper că da.

Îl auzi pe David oftând.

- Deci ce altceva? Mesajul tău pomenea ceva despre o schimbare de planuri pentru ziua de naștere a lui Vivi.

- Am nevoie de cuvântul tău că nu vei spune nimic nimănui.

- Ooo, sunt numai urechi acum. Cat zâmbi pentru prima dată în ultimele zile. Asta sună important.

- E vorba despre Jackson.

- Jackson? Întrebă ea, cu ochii mari.

- Da, zise David și făcu o pauză. Bănuiesc că nu ai vorbit cu Hank, nu?

-Nu, răspunse ea. Știi că a trebuit să închidem expoziția. Având în vedere că mama lui este atât de bolnavă, totul este în așteptare. S-ar putea chiar să ne desființăm.

-Îmi pare rău! Părea sincer, dar reveni brusc la subiectul apelului său. Jackson are probleme, și a trecut de mult timpul pentru a interveni. Vivi a fost de acord să folosim cina de ziua ei pentru asta. Nu-i includ pe tata și pe Janet, pentru că nu vreau ca Janet să fie implicată, și nici nu cred că ar ajuta comparațiile tatei între Jackson și mine. Dar, Cat, dacă îl avertizezi pe Jackson, el nu va veni. Știu că voi doi sunteți apropiați, dar trebuie să ai încredere în mine. Gândurile ei goneau în mai multe direcții, ca firele unei pânze de păianjen.

Recunoștea că Jackson ar trebui să o lase mai moale cu băutura, dar să fie strâns cu ușa nu i se părea cea mai bună cale de a-l ajuta.

- Nu vreau să-l încolțesc pe Jackson doar pentru că nu joacă după regulile tale, David.
- Cu siguranță nu negi că anul ăsta a tot băut prea mult, nu? Hank mi-a împărtășit câteva îngrijorări legate de afacerea lui Jackson la începutul acestui an, dar le-am ignorat până săptămâna aceasta, când un fost angajat al lui Jackson i-a intentat proces pentru agresiune, hărțuire și concediere abuzivă, plus alte acuzații. Apropo, Hank a fost rănit în cearta dintre ei. Luând în considerație dovezile din ce în ce mai numeroase despre modul în care alegerile lui Jackson îi afectează viața, cred că trebuie să intervenim *înainte* ca lucrurile să se înrăutățească.
- Vestea despre proces o uimi, dar prima ei grijă fu starea lui Hank.
- Ce s-a întâmplat cu Hank? întrebă ea, cu mâna dusă la piept, pregătindu-se pentru vești proaste.
- Și-a fracturat încheietura când a încercat să intervină în cearta dintre Jackson și angajat. A avut nevoie de o intervenție chirurgicală și va avea nevoie de mult timp ca să se recupereze.
- David așteptă răspunsul ei, dar ea nu putea gândi. ^
- Hank avusese nevoie de operație, dar nu o sunase. Își văzuse de viață fără ea, așa cum bănuise că avea să facă. Realitatea o apăsase ca o pătură de plumb. Surorile lui Hank probabil o urau și mai mult pentru durerea fizică și emoțională pe care ea și Jackson i-o provocaseră.
- Cat, am nevoie să-ți împărtășești îngrijorările când va veni momentul să vorbești. Tonul sobru al lui David îi întrerupse gândurile. El nu va asculta dacă sunt singurul care vorbește.

- Asta nu-l va face să se simtă și mai izolat? Va deveni doar mai defensiv și va fi mai expus la riscuri.

-Atunci veniți și nu spuneți nimic, dar nu-l apărați și nu-i găsiți scuze.

- Chiar crezi că este necesar?

Ea închise ochii în timp ce-și apăsă degetele de tâmpile.

- Da. Acest proces dovedește că a scăpat de sub control. Jackson nu a fost niciodată violent. Nu a lăsat niciodată problemele personale să-i afecteze afacerile. Acest lucru nu mai este valabil. În plus, arată ca naiba.

Bea tot timpul. Să-l ajutăm înainte să se distrugă de tot sau să rănească pe cineva.

- Bine. Cat își mușcă buza. Te-ai gândit să-l incluzi și pe Hank în această bandă de execuție?

- Hank e destul de supărat acum. Îi pasă de Jackson, dar are probleme mai presante de rezolvat, cum ar fi recuperarea lui și sănătatea mamei sale. În plus, el nu face parte din familie. Asta e o problemă de familie.

- Ai dreptate.

Cat se frecă la tâmpile pentru a preveni o altă durere de cap.

Nimic din viața ei nu era ușor în aceste zile.

Dar, din nou, viața era rareori ușoară pentru cineva, așa că de ce să se aștepte la ceva diferit?

- Ne vedem mâine-seară, zise David.

- lupiiii!

Cat așteptă lângă banda pentru bagaje, gândindu-se la conversația cu David. Își aminti de dezordinea de la Jackson, de comentariile lui Hank și de propria intuiție despre comportamentul lui Jackson. Un sentiment de teamă o cuprinse când își imaginează reacția lui la faptul că fusese înșelat.

Și Hank se simțea probabil disperat în privința viitorului său și pentru mama lui. Se uită ținând la telefon, gândindu-se dacă să-l sune sau nu. Dar el nu fusese niciodată omul care să primească ajutorul cu brațele deschise, și cu siguranță ea ar fi fost ultima persoană de la care ar fi acceptat ajutorul acum.

Ea trasase o linie în nisip, iar el trecuse peste ea.

Pricepuse mesajul.

În plus, dacă l-ar vedea, probabil s-ar arunca în brațele lui și l-ar implora pentru o nouă șansă, ceea ce i-ar face pe amândoi să se simtă jenați.

Era clar că el mergea mai departe fără să se gândească la ea. Încruntându-se, Cat își băgă telefonul în geantă. Avea să se ocupe mai întâi de Jackson și apoi urma să se gândească la o modalitate de a-l ajuta pe Hank de la distanță.

capitolul 22

Mamă,

Veghează în seara asta asupra noastră. Mă îndoiesc că Jackson va crede că vrem să îl ajutăm, așa că mă aștept ca lucrurile să devină neplăcute.

Nu pot să-mi permit să pierd încă o persoană din viața mea, dar, dacă nu îl susțin pe David, s-ar putea să-l pierdem pe Jackson pentru totdeauna.

Cat bătu la ușa lui David și Vivi, sperând că ajunsese înaintea lui Jackson. Se uită la cutia de cadouri din mâna ei și își dori ca în seara asta să nu facă altceva decât să sărbătorească ziua de naștere a lui Vivi.

- Bine ai venit acasă! spuse Vivi și o îmbrățișă. Mulțumesc pentru cadou! Te superi dacă îl deschid mai târziu? Mă simt puțin amețită acum.

- Și eu. Cat se uită la ceas. La ce oră vine Jackson?

- Trebuie să ajungă.

David îi întinse lui Cat un ceai cu gheață.

- Mi-ar prinde bine ceva mai tare, bombăni Cat. -Având în vedere circumstanțele, m-am gândit că ar fi mai bine să nu servim alcool în seara asta. Când Cat făcu o grimasă, David își puse mâna pe umărul ei. Știu că nu te simți confortabil cu planul meu, dar trebuie să-l convingem să facă niște schimbări.

- Sunt de acord.

Ea îl bătu pe David pe mână. Cel puțin, în seara asta Cat nu trebuia să aibă grijă să evite întrebările referitoare la ea, Hank sau la afacerea lor.

O bătaie puternică la ușă îi făcu pe toți să tresară. Când David deschise ușa, Jackson intră în apartament zâmbind - cu un cadou într-o mână și o bere în cealaltă. „O, perfect!”

- La mulți ani, V! Aruncă pachetul pe măsuta de cafea și o trase pe Vivi într-o îmbrățișare în stilul lui, cu tot corpul. Trebuie să mă întreb ce ți-ai mai putea dori, acum că ești în sfârșit căsătorită cu David.

- Oh, asta e ușor. Vivi se forță să zâmbească. Fericire și dragoste pentru toată lumea din această încăpere.

- Asta e dorința ta? întrebă el și o sărută pe obraz, apoi luă o dușcă din berea lui. Odată iubită, mereu iubită. Cum nimeni nu zise nimic, el își lăsă capul într-o parte. Uh, deci ce avem la cină? Nu simt nici un miros. Comandăm mâncare chinezească sau mergem să mâncăm la restaurant?

- Ne putem decide mai târziu, zise David și făcu un semn spre sufragerie. Mai întâi, hai să vorbim!

Cat se așeză pe un scaun, evitând privirea lui Jackson. Degetele ei strângeau cotierele. David și Vivi stăteau împreună pe canapea, ținându-se de mână. Jackson rămase în picioare, încrucișându-și brațele și mijind ochii.

- Am avut încredere în instinctul meu toată viața mea, iar acum urlă. Care este, mai exact, subiectul de discuție? Jackson se uită la David, apoi o țintui pe Cat cu o privire dură, care o făcu să i se strângă stomacul. Surioară?

Din fericire, David îi sări în ajutor:

- Suntem cu toții îngrijorați pentru tine și fiindcă bei prea mult. M-ai evitat de fiecare dată când am încercat să discut cu tine, dar, dacă aș fi insistat, poate că acest proces ar fi putut fi evitat. Trebuie să recunoaștem, Jackson, ai probleme, și vrem să te ajutăm.

Jackson zâmbi și apoi goli sfidător conținutul sticlei de bere.

- Nu am nevoie de ajutorul vostru. Și, dacă aș fi știut că o să faceți asta, aș fi angajat o altă firmă care să mă apere de acuzațiile de rahat ale lui Doug.

- Hank nu crede că sunt minciuni.

David, nemișcat și calm, își ținea privirea atintită asupra lui Jackson.

- Asta pentru că este un adept al regulilor, la fel ca tine. El nu colorează în afara chenarului. Jackson se uită la Cat și făcu semn cu un braț spre David. Spune-i, Cat! Il iubesc pe tip, dar este o cloșcă.

- Nu sunt aici ca să vorbesc despre Hank, răspunse Cat, simțindu-se insultată în numele lui Hank. Nu cu mult timp în urmă, i s-ar fi alăturat lui Jackson în a-i tachina pe David și Hank în legătură cu firea lor conservatoare, dar acum îi era dor de asta. Dar el nu ar minți

în legătură cu ceva atât de important. Și-a exprimat îngrijorările în legătură cu tine. Nu pot să pretind că nu sunt și eu îngrijorată.

Jackson făcu ochii mari.

- Ți-ai batut joc de mine? Practic pufni înaintea de a scutura din cap. Ai de gând să-mi ții o predică despre comportamentul meu? Cât de des ieși în oraș? De ce nu numără nimeni paharele tale de vin și nu se uită la ceas să vadă când vii acasă din cluburi? Niciodată nu ți-am spus un cuvânt despre oricare dintre astea, apropo.

- Eu nu am fost dată în judecată! Nu locuiesc într-o cocină de porci, cu sticle goale de whisky peste tot. Pe Cat o durea inima să vadă expresia de trădare care apăru pe fața lui Jackson, dar nu dădu înapoi. N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.

- Incredibil, fir-ar să fie! Asta o să mă învețe minte să ți mai ofer un umăr pe care să plângi. Întâi îmi furi angajatul, apoi mă iei prin surprindere și mă faci alcoolic?

Cat simți cum i se înroșesc obrazii. Închise ochii ca să nu mai vadă mânia lui Jackson și amintirile din acea noapte în care o îmbrățișase și încercase să-i răspundă la întrebările ei imposibile despre bărbați, dragoste și copii.

- Nu o ataca pe Cat pentru că îi pasă de tine, interveni David. Doar stai jos și ascultă-ne! Suntem cu toții îngrijorați. Nu vrem ca munca ta grea să se risipească și nici să te vedem sfârșind singur sau la închisoare.

- Nu sunt deloc singur. Și doar pentru că ți-ai găsit fericirea conjugală nu înseamnă că e ceva în neregulă cu mine că o mai caut. Eu am doar 30 de ani. Am destul timp să mă așez la casa mea.

Jackson refuză să ia loc, alegând în schimb să se ducă la frigiderul lui David, să scoată de

acolo o sticlă de vin pe jumătate goală și să-și toarne un pahar.

- Dacă bei asta, îți iau cheile! Bei bere de când ai ajuns și cine știe ce ai mai băut înainte de a te urca la volan. Tonul tăios al lui David spintecă încăperea. Este conducerea sub influența alcoolului următorul delict pe lista ta? Poate că ai depășit momentul în care îți pasă de propria bunăstare, dar ai puțină considerație față de oamenii nevinovați de pe drum.

Jackson dădu pe gât vinul și trânti paharul pe teighea.

- Nu ești paznicul meu, David. Sunt adult și pot să decid singur. În acest moment, cred că aleg să părăsesc această petrecere. Îmi pare rău, Vivi, dar nu am venit aici ca să fiu judecat. La mulți ani!

David sări de pe canapea și blocă ușa.

- Nu am terminat această discuție. Dacă vrei să dovedești că ești matur bând în fața noastră, dă-i drumul! Dar nu pleci!

- Mișcă-te, îl avertiză Jackson.

David clătină din cap.

Cat observă că ochii înlăcrimați ai lui Vivi aveau o expresie îngrijorată, așa că rosti implorator:

- Te rog, Jackson! Acordă-ne doar treizeci de minute.

- Pentru ce? Explodă el. Am rănit pe cineva? Nu. Am încălcat vreo lege? Nu. Am pierdut vreun client? Nu. La naiba, singura mea greșeală a fost că l-am angajat pe nemernicul ăla. El m-a provocat. M-a împins. Nu l-am lovit. L-am apucat de cămașă și i-am spus să plece. Nu sunt un bețiv. Nu leșin în baruri și nu dorm până la prânz. Sunt un tip singur care conduce o afacere. Voi nu aveți idee cât de greu e să conduci o afacere mică, mai ales în domeniul

meu de activitate. Uneori, mă relaxez cu câteva pahare. Mare scofală!

- Hank e rănit din cauza comportamentului tău, zise Cat, enervată de atitudinea lui relaxată față de un accident care pune în pericol viitorul lui Hank.

Jackson se uită fix la Cat, dar nu protestă. Oftatul lui David le atrase atenția amândurora.

- Nu toți alcoolicii sunt bețivi care nu se țin pe picioare, începu el, încă de pază la ușă. Conform chestionarelor de diagnostic pe care le-am analizat, se consideră că o persoană are o problemă gravă cu alcoolul dacă bea mai mult de paisprezece pahare pe săptămână sau consumă alcool din obișnuință. Dacă ne luăm după spusele lui Hank și după proces, tu îndeplinești aceste criterii, și asta îți afectează munca. Mai mulți membri ai echipei tale au observat că ești mahmur și agitat, ceea ce, apropo, va ieși la iveală în timpul depozițiilor, dacă nu rezolvi rapid procesul lui Doug. Bănuiesc că ți-ai pierdut de vreo două ori cunoștința în ultimul an. Deci poate că nu ești complet dependent, dar se pare că te îndrepți în acea direcție. Mă înșel?

Jackson își plecă ușor capul. Maxilarul i se încleșta, iar el își mișcă umerii, ca și cum ar fi căutat să se elibereze de furia reprimată. Când ridică privirea spre David, resentimentul din ochii lui îi tăie lui Cat respirația.

- Nu te prefac că-ți pasă atât de mult de mine după felul în care mi-ai trădat încrederea.

- Te-am trădat? David ridică din sprâncene. Când te-am trădat?

- Când a murit mama, rosti Jackson răgușit. Tu ar fi trebuit să fii aici, să jalești alături de noi.

Jackson făcu semn spre Cat, apoi spre el însuși. Dar tu aveai o carieră importantă de

gestionat și cearta ta stupidă cu tata, așa că ai plecat la Hong Kong și abia dacă ai vorbit cu vreunul dintre noi timp de optsprezece luni. Încă nu ai suficientă încredere în mine ca să-mi împărtășești ce se petrece între tine și tata, dar nici măcar nu-mi mai pasă. Întotdeauna te-am admirat, am contat pe tine, am încercat chiar să concurez cu tine. Am crezut că avem o legătură specială. Dar ai plecat când aveam cea mai mare nevoie de tine. M-ai lăsat complet pe dinafară, așa că nu te preface că ești de partea mea acum!

Cat se uită la Vivi, care își înăbușise un icnet cu mâna.

David rămăsese cu gura căscată. Privirea lui reflecta un șoc profund și remușcări. Cat își ținu respirația, în- trebându-se dacă David avea să vorbească în sfârșit despre acea neînțelegere.

- Jackson, mi-am cerut scuze pentru modul în care am gestionat acea perioadă din viața noastră. Motivele mele nu au avut nimic de-a face cu tine sau cu cariera mea. David aruncă o privire la Vivi și clătină din cap în semn de avertisment, ceea ce însemna că ea știa adevărul. Cine ar fi crezut că Vivi păstrase atât de multe secrete în ultimul an? Vocea lui David o readuse pe Cat înapoi în prezent. Poate că nu pare, dar am acționat în interesul tuturor. Am promis să păstrez această problemă între mine și tata și nu-mi voi încălca promisiunea. Îmi pare rău că nu pot explica mai bine și îmi pare foarte rău că te-ai simțit abandonat. Nu m-am gândit niciodată că tu sau Cat aveți nevoie de mine. Amândoi l-ați avut pe tata, v-ați avut unul pe celălalt, iar tu o aveai pe Alison în acel moment.

-Alison? Ha! Ochii lui Jackson se întunecară la menționarea fostei sale iubite. Altă trădătoare!

- Ce a făcut? întrebă Cat, surprinsă de veninul lui Jackson.

- Ea... El închise ochii, tremurând în fața unei amintiri, și apoi mârâi: A furat ceva de neînlocuit. Nu vreau să îi mai aud vreodată numele. Niciodată.

-Niciodată nu mi-a plăcut de ea.

Vocea blândă a lui Vivi interveni între ei.

Jackson își îndreptă privirea spre Vivi.

- Era egoistă. Vivi se ridică de pe canapea și se apropie încet de Jackson. Nu am spus nimic pentru că am crezut că o iubești. Spune-mi ce a furat!

Cat își ținu respirația, nesigură de ce avea să se întâmple în continuare. Jackson stătea nemișcat, clătinând din cap, ca și cum s-ar fi dat o luptă în el, incapabil să reziste la asaltul combinației ciudate de empatie și vulnerabilitate a lui Vivi.

Un nou val de lacrimi se revărsă din ochii lui Vivi, în timp ce ea întinse mâna pentru a o pune pe brațul lui.

-Jackson, te rog! Te iubesc ca pe fratele pe care l-am pierdut când aveam șase ani. M-ai privit cum m-am luptat în toți acești ani cu alcoolismul tatălui meu. Nu mă face să sufăr pierzându-te din cauza alcoolului! Nu mai fi defensiv! Fii obiectiv! Hank e rănit, munca ta este în pericol și suntem cu toții îngrijorați. Ceva trebuie să se schimbe. Fără să se lase intimidată de rezerva tipică St. James, Vivi îl cuprinse pe Jackson, care stătea nemișcat, cu brațele. Fața ei avea o expresie îngândurată, ca și cum ar fi dezbătut în gând ceva. Apoi închise ochii și rosti cu blândețe: Sunt însărcinată, Jackson. Vreau ca acest copil să te cunoască și să te iubească așa cum te iubesc eu. Nu mă

face să mă tem să te las să faci parte din viața copilului nostru. Te rog, lasă-ne să te ajutăm!

Cat încetă să mai respire. Se uită la David și rosti pe mutește:

- Însărcinată?

El încuviință din cap, părând deranjat de modul în care se aflase vestea, apoi își îndreptă din nou atenția spre Jackson și Vivi.

Uimită, Cat înghiți un amestec amar de bucurie și gelozie, care o ardea ca o cafea prea fierbinte.

Evident, anunțul nu fusese planificat. Vivi reacționase emoțional și instinctiv și, judecând după schimbarea de postură a lui Jackson, metoda fusese eficientă. Dar tot o luase prin surprindere pe Cat, care, Vivi trebuia să știe, era deosebit de sensibilă la veștile despre sarcină.

„Mai târziu.” Cat scutură din cap și se concentrează din nou asupra scenei care se desfășura în bucătărie.

Lui Jackson i se prelingeau lacrimi pe față. Se trase înapoi și se uită la abdomenul ei.

- Ești însărcinată, V? Întrebă el încet.

Ea aprobă din cap și își trase nasul. Jackson se uită la David.

- De cât timp știți?

- Am aflat acum două zile.

David rămase sprijinit de ușă, urmărind-o pe Vivi cum răzbătea prin zidurile de apărare ale lui Jackson.

Fața lui Jackson se schimonosi. Aruncă o privire spre Cat.

Întreaga greutate a empatiei lui apăsă pe umerii ei. Dar în ochii lui mai sclipi ceva. Ceva dureros.

Când în sfârșit vorbi, cuvintele lui abia dacă se auzeau:

- Eu aș fi deja tată dacă Alison nu ar fi avortat copilul nostru. Dar ea nu m-a iubit. Nu

a vrut să se căsătorească cu mine. Și nu a vrut să fie mamă.

Cat și David oftară.

- O, Jackson! strigă Vivi și îl strânse în brațe.

- Cum se face că nu mi-ai spus niciodată, mai ales după tot ce ți-am împărtășit de curând? vru să știe Cat, direcționându-și greșit către fratele ei furia pentru ce făcuse Alison. Evident, asta s-a întâmplat cu mai bine de un an în urmă.

La fel ca ei, lui Jackson i se luase perspectiva de a fi părinte, deși el încă avea capacitatea de a întemeia o familie.

Totuși, cât de îngrozitor pentru el să afle că Alison decisese de una singură să întrerupă sarcina, ca și cum sentimentele lui nu însemnau nimic. I se părea nedrept ca un potențial părinte să nu aibă un cuvânt de spus în privința unei decizii ireversibile.

- De aceea ne-am despărțit, zise el și își trecu o mână prin păr. Copilul s-ar fi născut în decembrie anul trecut.

Poate că el sau ea ar fi învățat să meargă până acum. Clătină din cap. Primul an după ce a murit mama a fost nașpa. Îmi era dor de ea și de tine, zise Jackson și aruncă o privire spre David. Când Alison mi-a spus despre sarcină, am fost fericit pentru prima dată după cincisprezece luni. Mi se părea un semn că lucrurile aveau să fie bine. Nu ar fi înlocuit-o pe mama, dar aș fi avut o soție și un copil. Apoi Alison a decis să întrerupă sarcina. Nici măcar nu a vrut să ia în considerație să aibă copilul și să mă lase să-l cresc singur, chiar dacă am implorat-o. El șopti, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși: Aș fi fost un tată bun.

Cat o privi pe Vivi mângâind părul lui Jackson și îi invidie curajul de a ști ce să facă și ce să spună în situații cu mare încărcătură

emoțională. Vivi îl forță pe Jackson să se uite la ea.

- Da, așa ar fi fost. O vei face, într-o bună zi. Între timp, eu vreau să fii unchi. Vivi îl strânse din nou în brațe. Știam eu că ceva era în neregulă vara trecută. Te-am interogat chiar și pe veranda casei de pe insulă, îți amintești? Când Jackson dădu să protesteze, Vivi îi acoperi gura cu mâna. Nu e nici o rușine să suferi când oamenii te dezamăgesc. Și nu este nici o rușine să îți recunoști greșelile. Uită-te la mine! Moartea mamei și a fratelui meu l-au împins pe tata să bea, și uite cât de mult timp m-am învinovățit pentru acel accident și pentru toate consecințele. Mi-am ținut greșeala ascunsă și am lăsat-o să afecteze cea mai mare parte a vieții mele. Știu totul despre dorința de a scăpa, Jackson. Dar trebuie să găsești o cale mai sănătoasă. Te rog, înainte de a fi rănit sau de a răni pe altcineva... chiar și pe vreun ticălos ca Doug nu-știu-cum.

Fie că era cu adevărat de acord, fie doar din cauza epuizării emoționale, Jackson încuviință din cap. Aruncă din nou o privire spre abdomenul plat al lui Vivi.

- Voi fi unchiul unui pitic cu un apetit mare, zise și afișă un zâmbet pieziș. A fost un mod al naibii de bun de a face anunțul, Vivi. Niciodată nu te-am crezut în stare de șantaj emoțional.

- Hormonii.

Ea zâmbi, atenuând tensiunea care încă vibra în cameră.

Jackson își frecă ceafa înainte de a se uita la David.

- Nu sunt un alcoolic. Poate că am unele obiceiuri proaste, dar nu *am nevoie* să beau. Doar mă ajută să mă relaxez. Înainte ca David să răspundă, Vivi îi sări din nou în ajutor:

- Ar trebui să vorbești cu cineva despre toată trădarea pe care o resimți și poate să iei mai puține proiecte, pentru a reduce stresul. Vivi se întoarce spre David. Și voi doi trebuie să încercați să construiți o punte peste prăpastia care încă există.

- Dacă promit că mă voi gândi la consiliere, putem pune capăt inchiziției în seara asta? Jackson se întoarce spre David. Nu mai am energie să vorbesc.

- Ne dai cuvântul tău că te vei gândi serios la asta? îl întrebă David. Și că nu vei mai bea până când vei rezolva lucrurile.

- Bine.

David se desprinsese de ușă și îl îmbrățișă pe Jackson.

- Te iubesc, frate!

- Felicitări pentru copil!

Jackson îl bătu pe David pe spate.

Cat se ridică de pe scaun oarecum amețită, ca și cum tocmai ar fi privit cel mai trist film. Dar acest lucru era real și îi afecta pe toți oamenii pe care ea îi iubea cel mai mult - inclusiv pe Hank. În acea clipă, ea tânjea după o legătură cu ei, cu orice.

Împotriva propriilor instincte, traversă camera pentru a se alătura îmbrățișării de grup. Faptul că simți brațele celor mai dragi oameni înfășurate în jurul ei ușură puțin din singurătatea care o măcinase toată săptămâna.

Și când te gândești că acest grup avea să includă în curând și un copil.

Cat urma să fie mătușă. Una care avea să răsfețe copilul și apoi să îl dea pe mâna părinților pentru a-l disciplina. Se uită la Vivi.

- Sper să fie fată, ca să o pot învăța tot ce știu.

- Va fi distractiv de urmărit, glumi Jackson. Dar eu vreau un băiat, care va fi un seducător fermecător, ca unchiul său.

- Ei bine, eu mă rog doar pentru un copil sănătos, zise Vivi, mângâindu-și abdomenul. Apropo, mor de foame. Putem să comandăm cina acum?

Cat se scuză în timp ce toți ceilalți dezbăteau ce să comande.

Se închise în baie, având nevoie de un moment de intimitate pentru a digera vestea.

Ca un râu umflat de furtună, viața se mișca în ritm alert, indiferent de eșecurile ei. În ultima vreme, abia dacă reușea să-și țină capul deasupra apei. O inundă un nou val de durere pentru pierderile ei, pentru copiii pe care nu avea să îi poarte niciodată în pântec și pentru dragostea pe care o lăsase în urmă.

Spre deosebire de Jackson, ea nu putea da vina pe altcineva pentru situația ei.

Poate că această intervenție îi fusese destinată lui Jackson, dar, văzând cum negarea lui îi stricase viața, înțelese cum și-o distrugea pe a ei.

Poate că Vivi și Esther aveau dreptate. Poate venise timpul să se folosească de curajul de a fi sinceră. Și poate că, făcând asta, avea să își dovedească în sfârșit că merita să fie iubită.

Își sterse o lacrimă rătăcită de la ochi când auzi o voce șoptită la ușa.

- Cat? întrebă Vivi.

Cat deschise ușa și o găsi acolo pe Vivi, care părea supărată.

- Îmi pare rău pentru felul în care v-am dat vestea. Eu și David plănuiserăm să vorbim mai întâi cu tine, dar am reacționat la agresivitatea lui Jackson. Am vorbit înainte să

mă gândesc cum te va afecta. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să te rănesc.

Cat înghiți nodul din gât.

- Știu, Vivi. Înțeleg. Poate că nu pare așa acum, dar chiar sunt încântată pentru tine și David. Nu lăsa problemele mele să-ți fure nici o secundă din bucurie. Și l-ai făcut pe Jackson să se calmeze și să asculte. Sincer, încă mă gândesc la asta și sunt amețită de vestea lui bombă.

- Toți trei semănați cu tatăl vostru - vă închideți în voi ca și cum ați putea să vă încuiați sentimentele. Dar sentimentele își găsesc întotdeauna calea de ieșire. Voi faceți totul mult mai greu retrăgându-vă în voi. Vivi răsuflă înainte de a o îmbrățișa pe Cat. Nu voi insista în seara asta și nici mâine. Dar în curând noi două trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Hank.

- Vorbitul n-are cum să ajute. Cat își frecă fruntea înainte de a continua: Dar poate că Jackson poate. Crezi că ar veni acasă cu mine înainte de a se întoarce în Connecticut în seara asta?

- De ce? Ești îngrijorată că Justin stă la pândă?

- Nu. Vreau doar ca el să-mi facă o favoare. Cat oftă. Să livreze ceva pentru mine, de fapt.

Vivi se uită la ea cu capul înclinat și ochii mijiți.

- Dacă tu crezi că pleci din baia asta fără să-mi spui ce ai de gând, te înșeli.

capitolul 23

Mamă,

Cred că știi totul despre David, Vivi și Jackson. Fără tine să ne confesăm, toți am ținut în noi secretele și durerea.

Știu că nu ai vrea asta pentru noi, așa că mă voi expune riscului de a fi respinsă. Singurul lucru mai înspăimântător decât a ^mi pierde orice urmă de mândrie pe care o mai aveam e gândul de a pierde ultima șansă cu Hank.

Sper ca alegerea pe care am făcut-o să fie destul de curajoasă cât să îmi aducă un final fericit.

Hank stătea la masa din bucătărie și se juca cu o ceașcă cu cafea rece, când Jenny intră în încăpere.

- Mă duc să alerg. Își prinse părul într-o coadă de cal înaltă. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

Hank scutură din cap și îi făcu semn să plece. Privind ținută la monitorul video oprit care zăcea în suportul său, el permise liniștii straniei să se instaleze în interiorul lui. Nimic nu mai mișca în casă, acum că fusese dat laoparte, iar mama lui își petrecea zilele și nopțile în azilul de bătrâni unde avea să rămână până când el urma să își poată folosi din nou mâna ca lumea. Dacă avea să se întâmple vreodată.

În plus, starea mamei sale se deteriora câte puțin cu fiecare săptămână. Șansele erau destul de mari ca ea să nu se mai întoarcă niciodată acasă, în ciuda celor mai bune intenții ale lui.

Libertatea la care visase de ani întregi - alegerea de a rămâne în casă, de a se plimba sau de a face orice altceva dorea, ori de câte ori voia - nu îi oferea nici o ușurare. El rămăsese doar o carcasă goală, orbecăind prin viață incapabil să meargă înainte.

Fără Cat, fără muncă, fără o mamă de care să aibă grijă. Fără nimic.

Bătu distras cu atela în masă de câteva ori. Legătura blestemată care îi fixa mâna îl făcu să se gândească din nou la mama lui.

Ce pereche ar face dacă ea ar fi aici cu el, stând și ui- tându-se în gol împreună.

Bineînțeles, cel puțin el înțelegea circumstanțele vieții și ale situației sale. Nu putea spune același lucru despre mama sa. În fiecare dimineață, se întreba dacă se trezea îngrozită, într-un dormitor necunoscut, înconjurată de fețe și de sunete necunoscute. Îl durea să-și imagineze lacrimile și confuzia ei.

Se ridică, puse ceașca de cafea în chiuvetă și se sprijini de blat.

Privind pe fereastră, văzu camioneta lui Jackson oprindu-se pe alee. La naiba! Evitase să discute cu el în ultimele zile și nu prea avea chef nici acum. Dar Hank învățase de mult timp cum să accepte inevitabilul.

Deschise ușa înainte ca Jackson să bată.

- Bună, zise Jackson, iar Hank îi observă fața bărbierită. Pentru prima dată în ultimele luni, arăta ca el însuși. Pot să intru?

Hank făcu un semn cu capul, apoi închise ușa în urma lui Jackson.

- la loc!

- Unde e Jenny?

Jackson aruncă o privire în jur, în căutarea unor semne de viață.

-A ieșit să alerge. Hank se trânti în fotoliul extensibil. Vom merge în vizită la mama noastră mai târziu.

- Hank, îmi pare rău! Știu cât de mult ți-ai dorit să o ții aici.

Jackson strânse plicul gros pe care îl ținea în mână.

- Ce a spus doctorul despre încheietura ta?

- Meg mi-a făcut rost de o consultație la un specialist de la Yale care a folosit un tip

nou de șuruburi fixate pe os. Se presupune că ar trebui să scurteze perioada de refacere și îmi sporește șansele de recuperare completă. Eu chiar sper să funcționeze. În orice caz, nu o voi folosi prea mult în următoarele opt sau zece săptămâni. Doare ca naiba.

- E vina mea. Jackson se trânti pe canapea și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi după ce puse plicul pe masă. Îmi pare rău pentru cum m-am comportat și pentru felul în care m-am purtat cu tine și cu echipa în ultimele luni.

- Appreciez scuzele, dar am lucruri mai importante pe cap acum, cum ar fi depunerea dosarului de invaliditate - și să mă rog ca terapia să-mi dea mâna înapoi.

- La naiba, Hank! Greșelile mele chiar ți-au făcut rău, și vreau să îndrept lucrurile.

Jackson se frecă cu mâna pe frunte.

- Știu că ai vorbit cu David.

Hank încuviință din cap și se încruntă.

- Deci știi că Doug mă dă în judecată pentru agresiune?

- Da, răspunse Hank. Nu mă surprinde, având în vedere părerea lui despre tine.

Omule, aș fi vrut să știi să te stăpânești.

- Știu. Totuși, el m-a provocat. Nu e ca și cum l-aș fi lovit. Eu doar l-am apucat de cămașă. El m-a împins... Jackson se opri și făcu semn cu mâna. Îmi pare rău, știu că tot ar fi trebuit să mă abțin. Acum, voi plăti pentru asta, sub formă de onorarii ale avocaților.

- Cred că cea mai mare problemă a ta va fi să păstrezi proiectele cu un alt om scos din circuit.

- Ei bine, asta e o parte din motivul pentru care sunt aici.

Jackson inspiră profund și se trase nervos de lobul urechii.

Uimit, Hank își ridică brațul accidentat.

- Doar nu te aștepți ca eu să lucrez acum, nu-i așa?

- Nu ca tâmplar, nu. Dar am o propunere pentru tine.

„Ultima propunere de la un St. James pe care am acceptat-o mi-a frânt inima”, se gândi Hank precaut.

- Asta ar trebui să fie interesant.

- Bănuiesc că nu ai vorbit cu Cat despre petrecerea de ziua lui Vivi. Jackson se strâmbă. Familia mea a transformat practic cina într-o prelegere.

- Serios? Hank își trecu mâna bună peste obrazul stâng. Îmi pare rău că am lipsit! A reușit cineva să te convingă?

- Vivi și lacrimile ei de crocodil, răspunse Jackson. Este însărcinată, apropo.

- Serios? O înțepătură de invidie străpunse fericirea pe care o simțea pentru ea și David. Deci vei fi unchi în curând.

- Da, și acesta este unul dintre motivele pentru care trebuie să mă adun. Jackson se ridică și începu să se plimbe. Nu sunt un alcoolic, dar recunosc că beau pentru a reduce stresul și pentru a mă deconecta. Cred că nu pot spune cu sinceritate că asta nu mi-a afectat uneori judecata și relațiile. Așa că am de gând să fac niște schimbări.

Hank nu credea că Jackson înțelegea pe deplin dimensiunea problemei sale, dar cel puțin făcea un pas în direcția bună.

- Mă bucur, Jackson. Îmi pare rău că a fost nevoie de toate astea, dar mai bine mai târziu decât niciodată, zise el și se aplecă în față. Totuși, ce legătură are asta cu mine?

- Ei bine, aș avea nevoie de ajutorul tău.

- Cum așa?

Hank se încruntă.

- Vreau să plec din oraș pentru șase sau opt săptămâni. Să mă duc undeva unde pot primi ajutor, să-mi limpezesc mintea și să rezolv lucrurile care mă preocupă și care m-au făcut să mă destabilizez. Știi cum sunt proiectele noastre și cunoști afacerea, iar echipa te respectă și are încredere în tine, așa că m-am gândit că ai putea să-mi ții locul până ne recuperăm amândoi. Îți voi plăti salariul meu, îți voi da un bonus care să te ajute să susții cheltuielile pentru noua locuință a mamei tale și voi avea grijă să vină contabilul mai des, să te ajute cu hârțogăria.

Jackson se opri și se uită la Hank.

- Tu ești singura persoană în care am încredere, și m-aș simți mai bine dacă m-ai lăsa să te despăgubesc cât de cât pentru ce s-a întâmplat. Aș fi în continuare disponibil telefonic atunci când este nevoie. Poate am putea aranja teleconferințe săptămânale sau ceva de genul ăsta. Și, când mă întorc, poți continua să lucrezi pentru mine dacă nu găsești altceva ce ai prefera să faci.

Hank se așeză la loc, uimit. La sosirea lui Jackson, nu anticipase această conversație. Să conducă afacerea pentru câteva luni? Putea să o facă? Nu l-ar deranja nici mărirea de salariu sau ajutorul cu mama lui - și nu era o ofertă din milă.

- Trebuie să angajezi cel puțin un tâmplar nou înainte de a pleca.

Jackson zâmbi.

- Știu. O să mă ocup de asta, dar ar trebui să te întâlnești și tu cu potențialii candidați. Adică, dacă ești dispus să mă ajuți. Știu că nu merit, având în vedere cum am ignorat avertismentele tale.

- Mă bucur că faci un pas înapoi, că te pot ajuta să închei proiectele existente, dar nu te baza pe mine să caut în mod activ noi proiecte.

Nu știu suficient de multe despre munca de licitație pentru a mă simți confortabil cu această responsabilitate.

- S-a făcut.

Jackson îi întinse mâna.

Hank se ridică pentru a-i strânge mâna lui Jackson, dar acesta îl trase într-o îmbrățișare bărbătească și îl bătău pe spate.

- Mulțumesc, omule! Speram să spui da.

- Cu plăcere!

Jackson își înclină capul.

- Deci mai am o sarcină de îndeplinit, apoi te las în pace.

Hank ridică dintr-o sprânceană și își ținu răsufierea.

Jackson făcu semn din cap spre plicul de pe masă.

- Orice este în el este de la sora mea.

Ea m-a rugat să ți-l dau și apoi să mi-l înapoezi „când ai terminat”, orice ar însemna asta.

Jackson luă plicul de pe masă și i-l întinse lui Hank. Știu că nu e treaba mea, dar părea îngrozitor de tristă aseară. Nu este atât de dură pe cât îi place să se dea. Nu știu ce s-a întâmplat între voi doi, dar, dacă crezi că se poate rezolva, încearcă! Când Hank rămase tăcut, Jackson își ridică din nou mâinile. Bine. Nu răspunde. M-am gândit doar să încerc. O să te sun mâine și vom stabili cum să facem tranziția înainte de plecarea mea. Scopul meu este să plec de aici până la început de octombrie, dacă este posibil.

- Unde te duci? întrebă Hank. La dezintoxicare?

-Nu sunt sigur. Jackson se opri și se uită la cer. Mă

gândesc la Vermont. Poate consiliere privată, drumeții, ceva pescuit și ieșiri cu caiacul îmi vor da timp să-mi liniștesc mintea și să mă reîncarc.

- Mult noroc cu asta, zise Hank înainte ca Jackson să se întoarcă și să-i facă semn cu mâna, îndreptându-se spre mașina lui.

Hank se sprijini de ușa închisă, gândindu-se la comentariile lui Jackson despre Cat.

Își petrecuse ultimele două săptămâni în agonie, în mare parte din cauza regretului pentru modul în care gestionase situația lor, pentru lucrurile pe care i le spusese în Chicago.

Așezându-se înapoi pe canapea, desfăcu plicul, așteptându-se oarecum să fie documentele legale necesare pentru a dizolva compania lor ce avusese un trai foarte scurt. În schimb, jurnalul ei ateriză în poala lui cu un zgomot surd.

Uimit, îl întoarse, amintindu-și de prima dată când îl văzuse pe noptiera din camera ei, pe insulă, la începutul verii, când ea fusese atât de beată, încât toate zidurile de apărare cedaseră și ea îl rugase să rămână.

Inima începu să îi bată cu putere în piept. Cea mai secreteasă femeie pe care o cunoștea tocmai îi dăduse cele mai intime gânduri ale ei. Se holba la jurnal, mângâind pielea moale cu o mână. Încrederea pe care ea tocmai o depusese în poala lui îl mișca dincolo de cuvinte. Atât de mult, încât aproape că refuză să-i invadeze intimitatea. *Aproape.*

Înainte de a deschide jurnalul, se hotărî să nu citească nici o însemnare de dinainte de weekendul cu nunta. Orice s-ar fi întâmplat înainte nu avea nici o relevanță pentru tot ce se întâmplase de atunci.

Hotărât, deschise jurnalul și îl răsfoi până la weekendul cu 11 iunie și începu să citească.

Hank se apropie de ușa apartamentului lui Cat cu gura uscată și stomacul agitat. Prea târziu își aminti că era duminică. Ea se ducea duminica după-amiaza la Esther. Poate că era deja acolo.

Ar fi trebuit să sune înainte de a veni, dar nu voia să riște ca ea să îl respingă.

Trase aer în piept și își îndreptă umerii, apoi bătu la ușă. Își linse buzele și se uită fix la ușă. Nimic. El ridică mâna pentru a bate din nou, dar ea deschise brusc ușa.

- Hank. Ea făcu ochii mari. Ce cauți aici?

- Pot să intru?

Frumusețea ei îl făcuse mereu să se clatine, dar astăzi tot ce vedea erau umbrele de tristețe care îi întunecau chipul. Când îi întinse jurnalul, buzele ei se întredeschi- seră cu un ușor oftat.

- Bineînțeles. Luă jurnalul de la el și făcu un pas înapoi, permițându-i să intre. Privirea ei se opri asupra ateiei lui. Îmi pare rău pentru accidentul tău! Ce-ți mai face încheietura?

- Nu voi ști decât peste câteva luni, zise el și întinse brațul cu atelă. Voi începe terapia în curând, apoi vom vedea.

- Dar mama ta? Sprâncenele ei se strânsură în semn de îngrijorare. Cum te vei descurca?

- Deocamdată este într-o instituție. Nu sunt sigur când sau dacă se va întoarce acasă.

Cat se îndreptă spre el, dar apoi se opri și își împreună mâinile în fața ei.

- Îmi pare atât de rău! Știu că este ultimul lucru care ți-ai fi dorit să se întâmple. Pot să te ajut cu ceva?

„Vino înapoi!”

- Nu chiar. Se pare că ai avut dreptate. Chiar nu a fost nimic pe care să-l pot face pentru ea până la urmă.

Cat scutură din cap.

-Am greșit că te-am forțat să alegi. M-am panicat și am lăsat ca asta să mă afecteze. Dacă mai contează, îmi pare rău... pentru

modul în care m-am comportat. Gura ei se strâmbă într-un zâmbet sumbru. Presupun că nu te surprinde. Se pare că mereu trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu.

- De fapt, și eu îți datorez scuze. Ți-am făcut promisiuni pe care nu le-am respectat și îmi pare rău că nu m-am oprit să mă gândesc la ceea ce aveai nevoie în acea zi. Ezită, neștiind cum să procedeze. Decise să schimbe subiectul... Jackson mi-a spus despre prelegere.

- A fost neplăcută, dar necesară.

Ca't se cuprinse cu brațele și se legănă ușor dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi legănat un bebeluș în brațe. Acest gând îl întristă, pentru că, după ce îi citise jurnalul, știa că ea credea că nu avea să fie niciodată mama cuiva.

- Sper să funcționeze.

- Cred că da. Hank așteaptă să îi atragă atenția. El spune că va fiice niște schimbări. Chiar m-a rugat să îi țin locul cât e plecat să se gândească la diverse.

- Ce? Cat făcu iarăși ochii mari, de data asta alarmată. Să plece unde? De unde știm că nu fuge doar ca să scape de noi și să facă ce vrea el?

- Eu îl cred. Între ce s-a întâmplat cu Doug și vestea cea mare a lui David și Vivi, el vede nevoia de a se schimba. Nu-ți face griji!

- Deci știi despre David și Vivi.

Cat își îndreptă spatele și zâmbi, dar el putea vedea durere în privirea ei.

- Da. E minunat pentru ei, zise el încet. Dar, după ce am citit despre diagnosticul tău, trebuie să te întreb: Cum te simți? Nimeni nu te-ar învinovăți dacă te-ar durea puțin.

Ochii li se întâlniră preț de câteva secunde. El își menținu privirea fermă și liniștitoare, pentru ca ea să știe că nu-i era milă de ea. Pentru ca ea să-și dea seama că nici el nu pleca nicăieri.

- Probabil că voi avea sentimente contradictorii pe tot parcursul sarcinii ei, dar nu voi lăsa ca asta să interfereze cu fericirea lor. Zâmbetul ei trist îi frângea inima. Nu-ți face griji pentru mine! Sunt mai rezistentă decât par. Până când va sosi copilul, voi fi pe deplin pregătită să fiu o mătușă iubitoare.

Hank tânjea să o consoleze. Să găsească o modalitate de a-i atenua tristețea.

Dar, mai întâi, trebuia să o convingă că nu-i păsa de diagnosticul ei și că nu avea să regrete niciodată această decizie.

- Pot să iau loc?

- Sigur. Ea se așează pe un scaun, jucându-se cu mâinile și cu tivul cămășii ei. Vrei ceva de băut?

- Nu, mulțumesc! Hank clătină din cap și își dresă glasul. El trase de gulerul cămășii, pentru că, în ciuda aerului condiționat, era sigur că temperatura corpului îi urcase cu aproximativ zece grade. Ascultă, am de gând să-ți spun lucrul pentru care am venit și vreau să mă ascuți! Să mă ascuți cu adevărat.

Cat aprobă din cap și se așează pe propriile mâini.

- În primul rând, îți mulțumesc că mi-ai încredințat jurnalul tău. După felul în care s-au terminat lucrurile, nu cred că am meritat-o. M-am învinovățit de multe ori de când am plecat din Chicago, dar nu am știut ce să fac sau să spun. După ce am primit acel mesaj de la tine, am decis să-ți dau libertatea pe care păreai să o dorești, în al doilea rând, vreau să știu că nu am citit tot ce scrie în jurnalul tău. Am citit doar paginile de după nunta lui Vivi. Acum, înțeleg de ce păreai atât de fragilă în acel weekend, de ce ai băut atât de mult și o mare parte din motivul pentru care m-ai îndepărtat. Aș fi vrut să simți că poți să-mi spui adevărul mai devreme. Poate că atunci te-aș fi putut

convinge că nu ești mai puțin femeie în ochii mei doar pentru că nu poți avea copii. Dacă nu crezi nimic din ce am spus, atunci măcar să știi că ești cea mai uimitoare femeie pe care am avut vreodată privilegiul de a o cunoaște. Știu că tu crezi că mi-ai făcut o favoare plecând. Și într-o zi aș fi putut să găsesc și să iubesc o altă femeie, dar ea nu ar fi fost niciodată ca tine. Nu ar fi avut visuri mărețe pentru ea și pentru toți cei dragi. Nu ar fi încercat să aibă totul sau să mă împingă pe mine să îmi depășesc limitele. Nu m-ar fi provocat atunci când greșeam și nu m-ar fi tachinat doar ca să mă stimuleze sau să mă învețe că singura cale de a avea o viață care să merite trăită este să mi-o creez singur, în loc să aștept să se întâmple. Ridică dintr-o sprânceană și zâmbi. Și sigur nu ar fi fost o femeie cu lenjerie așa sexy.

Ochii lui Cat se umeziră, dar ea rămase nemișcată. Hank se aplecă spre ea.

- Dacă nu mă iubești - dacă nu te poți vedea fericită cu mine și cu viața mea mai simplă -, atunci voi accepta asta și voi pleca. Dar nu mă respinge pentru că ți-e teamă că nu pot fi fericit cu tine. Pentru că adevărul este că nu sunt fericit fără tine, Cat. Ochii îl usturau din cauza propriilor lacrimi blestemate. Nu pretind că faptul că probabil nu vom face niciodată copii împreună este o nimica toată, dar asta nu înseamnă că nu putem crea o familie. Cumva, într-un fel, vom putea. Este prea devreme pentru a face promisiuni pe viață, dar hai măcar să fim dispuși să ne acordăm o șansă. Să ne dăm seama dacă ceea ce este între noi poate dura. Nu vei fi singura care-și va risca inima, Cat, pentru că eu sunt deja acolo. Hank traversă camera și îngenunche lângă Cat în secunda în care observă că ei îi tremurau buzele. Îi duse mâna la buze. Te rog să ai

încredere în mine când îți spun că îmi cunosc propria inimă.

- Vreau să te cred. Ea își șterse lacrimile și își trase nasul. Trebuie să știi cât de mult vreau să te cred.

-Te rog să mă crezi! Încearcă-ți norocul alături de mine, zise el înainte de a o trage într-un sărut care purta în el două săptămâni de emoții și dorință.

„Acasă.”

- Mi-a fost dor de tine, Hank. Mi-a fost atât de dor de tine!

Obrajii ei umezi se atinseră de gâtul lui în timp ce el o ținea strâns, recunoscător lui Dumnezeu pentru că îi mai dăduse o șansă.

- Și mie mi-a fost dor de tine!

Un val urgent de dorință îl făcu să o împingă mai adânc în scaun și să-i revendice gura cu sărutările flămânde ale unui înfometat. Cat își strecură mâinile pe sub cămașa lui, și atingerea ei îi pârjoli pielea. El se uită în ochii ei, bucurându-se de privirea ei fierbinte și de buzele umflate.

Privi apoi în jos la cămașa ei. Vocea lui deveni răgușită.

- Ce lenjerie intimă sumară ascunzi acolo? Mai mult roșu? Folosindu-și mâna nerănită, îi dădu laoparte gulerul pentru a expune un sutien cu broderie florală albă. Contrastul dintre atracția inocentă a țesăturii și femeia păcătoasă și sexy îl excită peste măsură. Îmi plac sutienele tale sofisticate.

Își lăsă gura să alunece spre decolteul ei și peste sutienul transparent, sugând cu putere. Cat își arcui spatele și gemu.

- Mi-a fost dor de asta, rosti Hank lipit de pielea ei. Îi alunecau fiori pe șira spinării de fiecare dată când Cat îl atinge. Ador gustul tău.

- Îmi place cum mă faci să mă simt, îi murmură ea la ureche.
Hank o ținu aproape.
- Te iubesc, Cătălină! Nu mă respinge din nou, bine? Degetul lui mare îi dezmiarda obrazii când simți o lacrimă. Ce s-a întâmplat? Cum ea tremura, el încercă să o strângă mai tare, în ciuda faptului că avea mâna în ațele. Spune-mi!
- Sper să nu regreti niciodată.

**Nu-ți fie teamă, Cat, zise
Hank zâmbind și o sărută pe
umăr. Nu voi regreta niciodată,
absolut niciodată.epilog**

Mamă,

Acesta e primul Crăciun pe care îl aștept cu nerăbdare de când te-ai prăpădit. Am pus înțelul luminat de la tine în vârful bradului și mi-am pus o dorință, deși se pare că cele mai multe dintre dorințele mele s-au îndeplinit. Una nu se va îndeplini (ca tu să îi cunoști pe Hank), dar cred că, în cele din urmă, cumva, voi fi și mamă.

Când asta se va întâmpla, sper să fiu măcar pe jumătate o mamă și o femeie așa bună cum ai fost tu.

Cat trase pe aleea lui Hank și parcă în spatele camionetei lui. Deschise ușa din față și strigă: - Hei, e cineva?

Nu primi nici un răspuns. Traversă spre dormitorul principal, în care el se mutase de curând. Deși mama lui nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă, Hank îi lăsase camera neatinsă până când aceasta murise în săptămâna de după Halloween. Două săptămâni mai târziu, Cat o ajutase pe Jenny să facă ordine acolo și apoi îl convinsese pe Hank să o revopsească și să o decoreze pentru el. Băgă capul pe ușă, dar încăperea era goală.

Se întoarse, traversă casa și ieși în curtea din spate. O melodie slabă răzbătea din atelierul lui, iar ea văzu lumini aprinse prin geamurile garajului.

După ce încheietura i se vindecase suficient pentru a putea spera la o recuperare completă, ei își revizuiseră planurile pentru Mitchell/St. James și primiseră o comandă privată - o masă de sufragerie pentru David și Vivi.

Lui Cat îi plăcea să-l privească lucrând, așa că se îndreptă spre garaj pentru a trage cu ochiul înăuntru.

Hank stătea pe podea, ștergând picioarele unui birou superb din lemn cu noduri.

Când ușa scârțâi, el se întoarse.

- Hei, nu mă așteptam să te văd în seara asta. Parcă aveai un examen, zise el. N-ar trebui să înveți?

- Testul a fost dimineață devreme, și sunt sigură că l-am luat cu brio. Sunt liberă până în ianuarie. Ea își încrucișă brațele pentru a se apăra de frig. Ce faci? La ce lucrezi?

- Nu este pentru un client, zise el și zâmbi. Trebuia să fie o surpriză pentru tine, dar acum m-ai prins.

- Pentru mine?

Ea se apropie mai mult, confuză. Hank se dădu la-o parte și făcu un gest spre birou.

- M-am gândit că ți-ar prinde bine un birou, acum că urmează să ai o diplomă în marketing.

- Îmi place la nebunie! Cat își trecu mâna de-a lungul blatului, apoi se încruntă. Mi-am distrus cumva cadoul de Crăciun?

Hank se întinse după ea și o trase spre el pentru un sărut.

- Nu în totalitate. Totuși, va trebui să ai răbdare pentru restul.

- Răbdarea nu este punctul meu forte, admise ea.

Se uită peste umărul lui din nou la birou și remarcă două sertare puțin adânci. Se desprinde ușor din brațele lui și dădu să deschidă unul, dar el îi dădu mâna laoparte.

- Ooo, acum sunt foarte curioasă.

- Nu! zise el, prea târziu.

Din nefericire, ea reușise deja să se strecoare pe sub brațul lui și să deschidă sertarul.

Înăuntru se afla o cutiuță de inel.

Hank își puse mâinile în șolduri și clătină din cap.

-Acum ți-ai stricat Crăciunul și ai stricat și toate planurile mele.

Cat ar fi trebuit să se simtă rău și să-și ceară scuze și poate chiar să fie puțin tristă, dar tot ce putu face fu să zâmbească și să țopăie încântată. Reacția ei îl făcu pe Hank să rânjească - un lucru bun în aceste circumstanțe.

- Cred că nu mai are rost să te las să mai aștepți cinci zile, așa e?

Cat clătină din cap, ceea ce îi smulse lui un chicot.

Hank scoase cutiuța de catifea din sertar, apucând-o atât de strâns, că i se albiră încheieturile degetelor.

-Am avut o idee elaborată, dar poate că e mai bine să fac asta aici, în garajul prăfuit în care ți-ai deschis pentru prima dată sufletul și mi-ai vorbit despre cine ești cu adevărat și de ce ai nevoie. Cu siguranță, am avut ceva sușuri și coborâșuri de când ne-am cunoscut, dar, chiar și în cele mai rele momente, m-ai captivat. Abia îmi amintesc de viața mea de dinainte ca tu să te năpustești în ea ca un muson nebun, întorcând totul cu susul în jos - în cel mai bun mod. Nu îmi pot imagina viața fără tine și nu vreau să încerc. Așa că sper că

vei fi de acord să continuăm pe acest drum pe care suntem, împreună știu că vom construi o afacere, o familie și o viață uimitoare dacă vei fi de acord să te căsătorești cu mine.

Abia își terminase propoziția, când ea îi sări în brațe și îl sărută.

-Nici măcar nu vrei să vezi inelul? întrebă el amuzat.

- Bineînțeles că vreau!

El deschise cutia și scoase un inel cu diamant cu tăietură tip smarald incrustat într-un șir de mici diamante. Clasic, elegant, perfect. În timp ce i-l pune pe deget, îi șopti:

- Crăciun fericit, Cătălină! Te iubesc!

- Și eu te iubesc și abia aștept să fiu soția ta.

Hank își plimbă mâinile de-a lungul coapselor ei, o apucă de fund și o sărută.

- Jenny nu e acasă. Vrei să mergem înăuntru?

- Știi bine că da, zise ea și îl sărută pe gât.

El o ridică și o învârti, stârnind o rafală de rumeguș în aerul din jurul lor, ceea ce o făcu pe Cat să strănute.

- Noroc! Hank o puse jos și o privi cu venerație în timp ce-și plimba degetul de-a lungul maxilarului ei. Fii binecuvântată, Cătălină, zise el înainte de a o săruta. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

**„Să fim amândoi
binecuvântați.**

"mulțumiri

Multe mulțumiri familiei și prietenilor mei pentru dragostea lor continuă, pentru încurajare și sprijin.

Și nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără agentul meu, Jill Marsal, precum și fără Chris Werner, Krista Stroeve și întreaga echipă Montlake care a crezut în mine și care a lucrat atât de mult la această poveste.

Îi mulțumesc în mod special lui Tom Throop de la Black Creek Designs, care mi-a răspuns cu răbdare la întrebările despre trecutul său și afacerea de mobilă artizanală de înaltă clasă (și pentru că mi-a făcut cel mai frumos birou). De dragul ficțiunii, mi-am luat libertăți în ceea ce privește informațiile pe care mi le-a furnizat, dar apreciez foarte mult timpul și contribuția sa.

Îi mulțumesc în mod special prietenei mele Ramona, care și-a deschis inima și mi-a vorbit despre experiența ei din trecut, pentru ca eu să pot reda într-un mod realist reacția lui Cat la infertilitatea ei.

Ca întotdeauna, grupul meu de nădejde - Christie, Siri, Katherine, Suzanne, Tami și Shelley - mi-a oferit sugestii neprețuite în diversele stadii ale acestui manuscris.

Și nu pot să nu-i menționez pe membrii minunați ai Comunității Autorilor de Cărți Romantice din Connecticut, care îmi oferă ore nesfârșite de sprijin, feedback și îndrumare. Îi iubesc și le mulțumesc.

În cele din urmă, vă mulțumesc vouă, cititorilor (în special celor care mi-ați scris cerându-mi povestea lui Cat și pe a lui Jackson), pentru că faceți ca munca mea să merite. Cu atât de multe opțiuni disponibile, sunt onorată de alegerea

A meritat strădania

1291

voastră de a vă petrece
timpul cu mine

.Completează-ti colecția! ^c M#)N

EMILY HENRY
1 DOUA CĂRȚI ' ȘI O
VACANTA

*"Cititorii se vor îndrăgosti cu siguranță de această poveste romantică duiosă
fi aparte." Publishers Weekly*

Hai pe literaro să-ți alegi ce citești! LITERA